

盗墓笔记

漫江月 ● 304

惊险万分的海底盗墓之旅

沙 潜 海 怒

Sa Hải 4

Tên Ebook: Sa Hải 4

Tác Giả: Nam Phái Tam Thúc

Bộ sách: Thiếu niên thiên - Sa hải
(quyển 4)

Thể Loại: Kinh dị, Trộm mộ, Ma quái,
Văn học phương Đông

Dịch + Edit: Fang Qing, Thanh Phong

Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương, June

Nguồn:

thanhphongngannguyet.wordpress.com

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook -
<http://www.dtv-ebook.com>

*Ebook được blog **Đào Tiểu Vũ** hoàn thành với mục đích phi thương mại, nhằm chia sẻ với những bạn ở xa hoặc*

*không có điều kiện mua sách, khi sao
lưu xin ghi rõ nguồn.*

*Trong điều kiện có thể bạn hãy mua
sách để ủng hộ nhà xuất bản và tác giả.*

Mục lục:

Giới thiệu:

Chương 1: Ghi chép

Chương 2: Bộ xương

Chương 3: Vấn đề

Chương 4: Dời mộ phần

Chương 5: Nghe chuyện cũ

Chương 6: Nguyên nhân cái chết

Chương 7: Đào mộ

Chương 8: Phạm sai lầm

Chương 9: Sinh vật hình người

Chương 10: Hồ ly

Chương 11: Ác đầu

Chương 12: Đổi phó

Chương 13: Tránh được một kiếp

Chương 14: Giả sơn

Chương 15: Lối vào

Chương 16: Trùng bản

Chương 17: Cổ mộ bị ẩn giấu

Chương 18: Chuyện cũ

Chương 19: Rắn thêm lân lông đen

Chương 20: Mẫu tin

Chương 21: Mỏ rắn

Chương 22: Ông nội tôi

Chương 23: Trong hồ có cái gì

Chương 24: Dẫn rắn ra khỏi hang

Chương 25: Mạo hiểm vạn phần

Chương 26: Giết

Chương 27: Cổ miếu

Chương 28: Long chắt

Chương 29: Truyền thuyết cổ miếu

Chương 30: Xương khô hồ ly

Chương 31: Chó mực

Chương 32: Mưu kế

Chương 33: Dùng trí diệt long vương

Chương 34: Hắc phi tử

Chương 35: Báo Tát sống lại?

Chương 36: Hắc xà ký sinh

Chương 37: Đối phó hắc phi tử

Chương 38: Trở về thành phố

Chương 39: Gặp lại Lâm Kỳ Trung

Chương 40: Vặn hỏi

Chương 41: Đấu tranh tâm lý

Chương 42: Trận chiến phòng ngự

Chương 43: Trận địa khô hài.

Giới thiệu:

Vết sẹo sau lưng *Lê Thốc* giúp nó thoát được trừng phạt tàn nhẫn. Những người áo đen dẫn nó xâm nhập lòng đất, phát hiện “*quặng rắn*” . Lúc này trên mặt đất đã bị các gia tộc trong *Lão Cửu Môn* bao vây. *Lê Thốc* bị bắt, gặp được *Dương Hảo* chạy ra, vì *Lê Thốc* bị gãy chân, *Dương Hảo* bị *Hoắc Đạo Phu* mang xuống lòng đất. Không lâu sau, *Lê Thốc* bị *Hoắc Đạo Phu* giao cho người khác thẩm vấn, mà kẻ ghìim súng chĩa vào đầu nó không ai khác chính là *Dương Hảo*.

Lê Thốc bắt mẫn *Hoắc Đạo Phu* vi phạm

ước định, từ chối hợp tác với hắn, suýt chút nữa mất mạng. Trong hỗn loạn, nó lại rơi vào tay những người áo đen, bị dẫn trở về nhà chính *Uông gia*. Trong quá trình chữa trị, nó cũng bị bắt học tập những tri thức phi thường về *Trương gia*, *Uông gia* và những bí ẩn trong những cổ mộ *Trung Hoa*. Quả nhiên như *Ngô Tà* dự đoán, *Uông gia* muốn đưa nó trở thành người trong gia tộc, mà nó cũng yên lặng chờ đợi chỉ thị tiếp theo của *Ngô Tà*.

Cùng lúc đó, *Tô Vạn* bị nhốt trong lòng đất, dựa vào chủ ý của mình khiến nó cùng *Hắc Nhân Kính* lần lượt thoát khỏi nguy hiểm. Các loại cục diện *Ngô Tà* bố

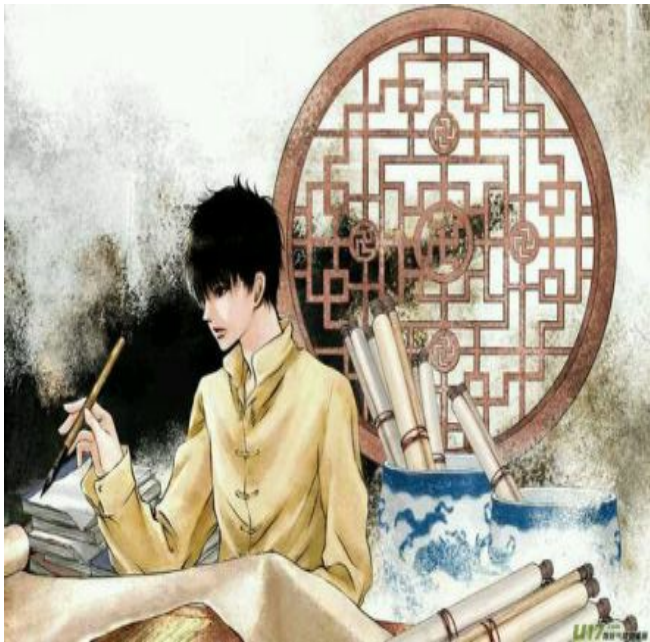
trí đường như đang dần tụ về một chỗ....

Mời các bạn đón đọc *Sa hải tập 4* của tác giả *Nam Phái Tam Thức*.

Chương 1: Ghi chép

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

[Đạo Mộ Bút Ký] sa hải- khoảng trống
Hồ sơ thống kê của Ngô Tà
Tôi đã suy nghĩ rất lâu mới quyết định
ghi chép lại chuyện này, đáng lẽ tất cả

cũng đã trôi qua, tôi cũng không có ý định lưu lại vài thứ truyền cho đời sau để chứng minh cuộc sống của mình đặc sắc đến mức nào. Tôi ghi chép lại là bởi vì tôi phát hiện, nếu không có thói quen này, tôi rất dễ bỏ qua một số chi tiết mà vốn tôi có thể phát hiện.

Có một số thứ mà lúc ban đầu mới thấy, luôn nghĩ là không đáng giá để nhắc lại, giá trị thực có thể phải rất lâu mới để lộ ra, nếu như lúc này mà tôi quên đi những tin tức đó, thật sự là không ổn biết bao.

Chính vì thế tôi phải nhớ kỹ đủ loại việc lớn việc nhỏ, tuy sẽ lãng phí rất nhiều thời gian — bản thân thời gian của tôi vốn cũng không thừa thãi gì — nhưng tôi vẫn quyết định làm như vậy. Mong rằng

sau này tôi sẽ không vì thế mà hối hận, mặc dù trên thực tế hiện tại tôi đã hầu như có thể khẳng định là tôi sẽ không hối hận, một thói quen tốt đôi khi chỉ cần có một lần có tác dụng quan trọng là đủ rồi.

Đời người có bao nhiêu lần quan trọng đây, bất quá chỉ là một hai lần mà thôi.

Lúc ghi chép tôi sẽ không tiết lộ tin tức quá rõ ràng, để tránh cho ghi chép của tôi sẽ làm hại đến sự an toàn của tôi.

Chuyện ghi chép lại đầu tiên, trên thực tế rất ngoài dự liệu của tôi. Đoạn thời gian đó, tôi vẫn bảo người làm chú ý các nơi có hiện tượng khí hậu dị thường, nghe ngóng rất nhiều lời đồn ở các địa phương, tôi cực kỳ có hứng thú với những thôn xóm và vùng núi có hiện

tượng sống lâu dị thường, hiện tượng sống lâu này là chỉ tình hình ở địa phương và nguồn gốc của sống lâu có tính mâu thuẫn. Có lẽ ở một vùng núi khó khăn, tuổi thọ bình quân không dài, tình huống trên mặt đất không có gì khác biệt, mười mấy thôn làng lân cận đều xuất hiện hiện tượng sống lâu, cũng rất đáng để làm cho người ta hoài nghi.

Tuy nhiên tin tức trên phương diện này thực tế không sai, các thôn xóm sống lâu nổi danh thường có lý do để nổi danh, cũng có lý do có sự sống lâu. Mà những thôn xóm có hiện tượng sống lâu vẫn chưa được biết đến, bởi vì không có sự thống kê nhân khẩu và tuổi tác, cho dù trong thôn có rất nhiều người già trăm

tuổi, thì cũng khó mà phát hiện. Những tin tức đầu tiên tôi thu thập được, không liên quan đến sự trường thọ, mà lại là rất nhiều chuyện đồn đoán ly kỳ ở địa phương.

Phần lớn những chuyện như vậy đều là do sức tưởng tượng phong phú của kẻ ăn không ngồi rồi bịa đặt ra, đã có lúc tôi cho rằng tất cả câu chuyện loại này đều là giả tạo, mãi cho đến khi tôi gặp phải chuyện này, tôi mới ý thức được trên đời này không có chuyện gì là tuyệt đối theo lệ thường.

Phiên bản tôi nghe được là thế này, khá ly kỳ, trước khi tôi nghe xong, tôi vẫn không tìm được điểm nào để mình tin tưởng.

Câu chuyện xảy ra ở một công trình trạm phát nhiệt điện, địa phương đóây dựng một công trình phát nhiệt điện cỡ lớn, địa điểm là ở gần vùng Ngân Xuyên. Tôi cùng một người bạn học làm công tác lắp đặt cơ bản, đây là chuyên ngành phái sinh phần khoa học tự nhiên của chúng tôi, cậu ta làm không tệ. Điểm không tốt duy nhất của công việc này là cần phải xa nhà thường xuyên, bởi một công trình trạm phát nhiệt điện thường cần đến hai, ba năm mới có thể hoàn thành, vì thế cậu ta cần sống ở địa phương xây dựng công trình đó một thời gian.

Khi cậu ta tham gia vào công trình này đã không công tác ở tuyến đầu để ít phải xa nhà hơn một chút, cậu ta cố gắng thử

công tác trong lĩnh vực hành chính, vì thế trước khi công trình bắt đầu, cậu ta đã đến nơi đó, làm cán bộ dự phòng tham gia vào công tác đền bù ruộng đất.

Mua đất của nông dân để xây dựng trạm phát nhiệt điện là việc cực kỳ khảo nghiệm tính kiên trì và thủ đoạn chính trị ở Trung Quốc, mà công việc cậu ta phụ trách càng thêm khó khăn, bởi vì đó là mồ mả của nông dân, hơn nữa còn là mồ mả của tổ tiên mấy đời.

Trên thực tế cái giá bọn họ mua được ngọn núi kia đắt hơn mong muốn không chỉ mấy lần, nguyên nhân chủ yếu là do trong những thôn dân có một người phát ngôn, người làm công việc này ghét nhất gặp phải người như vậy. Đó là một người

ra khỏi nông thôn để làm việc ở thành thị, có trình độ đại học, tầm khoảng 34 tuổi, cao ráo ngăm đen, hào hoa phong nhã tuy nhiên có một chút u ám. Anh ta là một giảng viên đại học.

Người này cũng có vài ngôi mộ trong nghĩa trang này nên anh ta chủ trì đàm phán giữa người trong thôn và người mua đất, đồng thời cũng giành thắng lợi. Tổng thể mà nói, đối với một hạng mục công trình nhiệt điện lớn như vậy, dù có chi vượt như thế cũng chẳng đáng vào đâu, vì vậy công việc nhanh chóng được tiến hành đến giai đoạn dời mộ phần.

Vấn đề nằm ở chỗ khi dời mộ, nhà giảng viên kia có ba ngôi mộ, trong đó có hai ngôi là phần mộ tổ tiên, anh ta trực tiếp

chuyển hai ngôi mộ đó vào từ đường tập thể của nhà bọn họ, để tiết kiệm tiền, rất nhiều người đã góp vốn xây dựng một huyệt mộ cỡ lớn như thế.

Tuy nhiên có một ngôi mộ mới, bất luận như thế nào mẹ anh ta cũng không muốn, mà muốn dựa theo nguyên dạng mà táng vào một nghĩa địa khác. Đó là phần mộ em gái anh ta. Em gái anh ta chết non khi mới 5 tuổi, nguyên nhân hẳn là có liên quan đến anh ta, vì thế anh ta luôn tự trách mình, mẹ anh ta hiển nhiên cũng không tha thứ cho anh ta, nói đến chuyện này đều rất khó chịu.

Khi anh ta dời mộ cho em gái mình, có rất nhiều người cũng ở đó, đúng lúc đó là ngày dời mộ bận rộn nhất. Cùng ngày,

trời đổ một trận mưa lớn, vùng núi trở nên vô cùng lầy lội, khi bùn đất bị đào lên, bọn họ phát hiện quan tài đã cực kỳ mục nát, trình độ mục ruỗng mặt ngoài đã đến mức kinh người, cả quan tài giống như một cục đậu hũ mục mốc dài ngoằng, cảm giác như động một cái sẽ vỡ nát.

Sau khi bọn họ đào quan tài ra, thận trọng khiêng xuống núi, thu xếp đến một trạm trung chuyển, sau đó chờ khi đến nơi sẽ hạ táng xuống mả mới, kết quả là khi xuống núi, do một người phu khuân vác bị trượt chân nên quan tài bị đụng trúng một quan tài của nhà khác.

Hai quan tài đụng vào nhau, quan tài của em gái anh ta bị đụng liên long đáy, thứ trong quan tài trực tiếp rơi xuống, lăn

vào bùn đất.

Bà mẹ thấy tình cảnh này liền hôn mê, giảng viên đi lên, vừa mắng phu khuân vác, vừa tự tay nhặt lại hài cốt. Chúng ta biết ở nông thôn từ xưa đến nay đều có tập tục dùng chăn bông bọc thi thể để nhập liệm. Sau khi người giảng viên ghép thi cốt lại liền lập tức phát hiện điều không bình thường.

“Em gái anh ta nhập liệm năm 4 tuổi, nhưng xương anh ta nhặt từ trong quan tài lại là một hài cốt người trưởng thành.” Khi người bạn học của tôi kể lại chuyện này cho tôi đã dùng tay miêu tả độ dài xương đùi: “Xương đùi là của người đã trưởng thành hoàn toàn, xương sọ và xương ngón tay của bé gái 4 tuổi và cô

gái thành niên có chênh lệch rất lớn, cho nên những người ở hiện trường khi đó đều hoảng sợ.”

“Là bị đánh tráo?” Phản ứng đầu tiên của tôi khi đó là câu này. Thời gian trước khi ở quên nhà tôi dời mộ cũng đã từng gặp chuyện kỳ quái, về sau chứng thực là do chú Ba giở trò quỷ, tuy nhiên chuyện thi thể trong quan tài bị đánh tráo thì rất nhiều nơi cũng đã từng xảy ra vụ án chân thực.

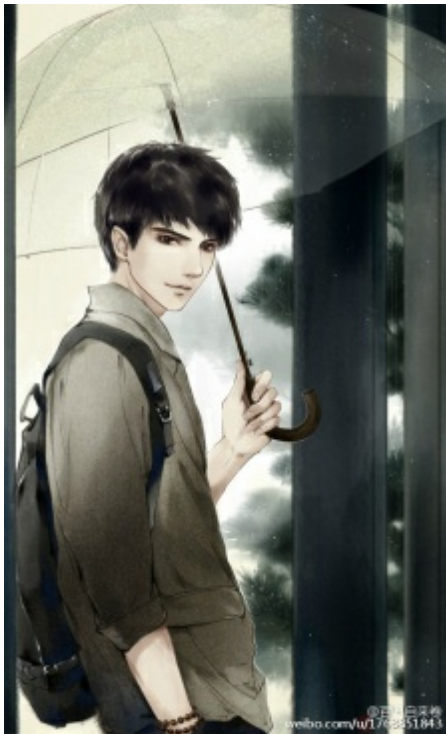
” Nếu như là bị đánh tráo, tôi sẽ không tới tìm cậu làm gì.” Bạn tôi nói: “Về sau bọn họ báo án, tuy điều tra hình sự đối với chuyện này chẳng có ý nghĩa là mấy, nhưng cảnh sát đã chứng minh được một việc, cổ hài cốt này đúng là em gái anh

ta.”

Chương 2: Bộ xương

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

Phán đoán chuyện này hết sức khó khăn,
tuy đây chính là nghề cũ của tôi, lúc này

đề cập đến khoa học kỹ thuật cao thì không phù hợp lắm với không khí này, nhưng chúng tôi không thừa nhận không được, hiện tại một số kỹ thuật cơ bản đã cực kỳ hoàn thiện, hơn nữa rất phổ biến, đặc biệt là kỹ thuật xét nghiệm ADN, nhưng xét nghiệm ADN đối với xương cốt cổ xưa vẫn là một vấn đề nan giải trên thế giới, đặc biệt là hài cốt của người đã chết rất lâu.

Tuy nhiên, căn cứ vào đặc thù của khung xương và tuổi xương để phán đoán thì lại đưa ra được một kết luận khiến người ta rợn tóc gáy. Hài cốt này là của một nữ thi 17 tuổi, ngày tháng tương đồng với ngày em gái vị giảng viên kia được sinh ra. Nguyên nhân cái chết của em gái anh ta

khi đó là tai nạn xe cộ, trên bộ xương của nữ thi 17 tuổi này, bọn họ phát hiện những vết thương trên xương cốt hoàn toàn tương đồng với nữ thi ngày đó, những vết thương này có vài chỗ vẩy mà đã lành lại.

Phía cảnh sát không thừa nhận điểm này, nhưng bởi vì giảng viên này rất tin tưởng đây là em gái anh ta, không biết vì sao, 13 năm sau khi chết, xương cốt của em gái anh ta vẫn còn tiếp tục sinh trưởng. Tôi nghe xong chuyện này thì có phần kinh ngạc, không hề nghi ngờ, đây là một câu chuyện rất ly kỳ, mà bạn học của tôi là một người nói năng thận trọng, cậu ta nói đã chính mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình, tất nhiên không thể là giả.

Nếu như chuyện này thực sự hoàn toàn không có bất kỳ sơ hở nào thì đây là một chuyện đặc biệt thú vị, nhưng đối với tôi mà nói, những luận điểm và tin tức này đều có chỗ có thể bác bỏ.

Đầu tiên là suy luận lỗ mãng đơn giản nhất, hợp lý nhất chính là, em gái anh ta khi đó chưa chết mà đến một nơi khác, sống đến 17 tuổi thì tử vong, được táng trong cái quan tài này.

Mặc dù quan tài mục nát và rất nhiều vết tích kỳ quái chứng tỏ suy luận của tôi chưa trọn vẹn, nhưng tôi tin rằng đây là một giải thích hợp lý, mà nếu cho tôi thời gian để xem hết tất cả tư liệu chi tiết, tôi có thể làm cho kết luận này càng thêm hợp lý.

Ngoài ra còn có thể có nhiều loại giải thích khác, đối với người đã trải qua nhiều chuyện như tôi mà nói, mảnh khoé ở mức độ này, tôi sẽ không dễ dàng tin tưởng.

Tuy nhiên tôi vẫn cùng anh bạn học kia đến Ngân Xuyên một lần, một mặt vì anh bạn tôi rất ít khi nhiệt tình với chuyện của tôi như vậy, mà quả thực tôi cũng muốn cùng cậu ta đến đó giải sầu một chút, theo như cậu ta nói, cậu ta ở một nơi đẹp đến mức làm người ta giận sôi. Khi tôi đến nơi đó, để cho phải phép với anh bạn của tôi, tôi đi gặp giảng viên kia một lần, anh ta nói cho chúng tôi những chi tiết cụ thể đã xảy ra lúc đó. Có ba điểm, khi anh bạn tôi kể lại đã

quên mất, điểm thứ nhất là, quan tài chỉ đóng kín bằng đinh sắt rỉ, anh ta cho rằng quan tài như vậy rất khó làm giả, nếu mới nhập liệm gần đây thì thi thể em gái anh ta sẽ không thể phân huỷ nhanh như vậy, trong quan tài cũng không thể khô ráo như vậy. Trạng thái của cái quan tài này hoàn toàn là trạng thái lúc táng xuống năm xưa. Cho dù thời gian thêm đến hai ba năm cũng không thể, cần phải mười năm trở lên mới có thể trở thành tình trạng như vậy.

Điểm thứ hai, khi em gái anh ta qua đời, cái chết đó hoàn toàn được xác định rõ, không chỉ là anh ta và mẹ anh ta có thể chứng minh, cảnh sát khi đó, hồ sơ bệnh viện, tất cả chứng cứ đều có ở đây. Trên

thực tế, thôn này và thị trấn bốn phía rất đơn thuần, không thể chấp hành một âm mưu về đất đai lớn đến vậy.

Điểm thứ ba, vòng cổ và vòng tay em gái anh ta đều nằm trên bộ xương, bị rữa nát nghiêm trọng, gần như đã dính vào thi thể, người trưởng thành không thể mang được đồ trang sức của bé gái 4 tuổi. Lúc đó em gái anh ta đeo bảy cái vòng tay và lắc chân, những thứ này nếu không phải là người tự mình làm thì rất khó phân biệt, khi đó chính anh ta đã đeo vòng cho em gái cho nên anh biết thứ tự. Anh ta đã xem xét cẩn thận, hoàn toàn không sai.

Đương nhiên, trên lý thuyết chuyện tôi nói như cũ vẫn có thể xảy ra, chuyện này cần một người xây dựng âm mưu cực kỳ

tình vì đứng sau, sử dụng lực lượng rất lớn để trao đổi, nhưng tôi nghĩ không ra chuyện này có gì đáng giá để phải làm như vậy.

Nói đến đây, tôi vẫn tiếp tục không có hứng thú với chuyện này, tuy nhiên, sau khi nói chuyện phiếm, tôi từ từ phát hiện một số điểm không đúng, do đó tôi bắt đầu nghiêm túc.

Tôi phát hiện trạng thái của vị giảng viên này có phần kỳ lạ.

Trước đây tôi rất ít dùng phương pháp này để tự hỏi một vấn đề, người thường nếu gặp chuyện này, dù có là người mệnh phạm Thái Cực như tôi cũng nhất định sẽ cố chấp muốn biết vì sao, nỗ lực tìm ra một điểm không hợp lý, hoặc là điểm

nào đó có thể giải thích.

Người bình thường sẽ mong muốn có một lời giải thích, tại sao lại như vậy?

Vị giảng viên này đối với câu hỏi ”tại sao lại như vậy” không có bất kỳ biểu hiện nghi ngờ gì, anh ta một mực khẳng định bộ hài cốt kia là của em gái anh ta.

Anh ta không thể không nghi ngờ, vì sao anh ta không biểu hiện ra sự nghi ngờ, không hỏi han chúng tôi điều gì, hay là trong khi thảo luận không nhắc tới khái niệm “tại sao lại như vậy” theo phản xạ có điều kiện.

Nguyên nhân chỉ có một, chính là anh ta nghĩ chúng tôi không giải quyết được vấn đề này. Nhưng khi bạn học của tôi giới thiệu về tôi hiển nhiên đã thôi phồng lên

rất nhiều, rõ ràng là tiên cử tôi để tôi đến giải quyết chuyện này. Về mặt của anh ta, có lẽ là tin tưởng lời kể của bạn tôi, hoặc ít nhất là thừa nhận uy tín của tôi.

Tại sao lại làm tôi có cảm giác khác thường?

Chỉ có một khả năng, đổi lại là tôi, nguyên nhân để tôi làm ra kết quả như vậy chỉ có một.

Tôi không muốn thảo luận với anh, không muốn hỏi anh phương pháp giải quyết vấn đề, có lẽ là nhận định anh không thể giải quyết được, hoặc có lẽ tôi không dự tính nói hết tất cả tin tức cho anh biết.

Vì thế tôi chỉ có thể cùng anh nói chuyện qua loa, bởi vì nói về biện pháp giải quyết với anh chỉ lãng phí thời gian, anh

cũng không biết tất cả thông tin.

Anh ta đã không nói hết tất cả cho chúng tôi.

Đồng thời, tôi còn cảm giác được anh ta rất chắc chắn bộ hài cốt này là của em gái anh ta, tôi nhìn ra anh ta không kiên nhẫn với sự nghi vấn của chúng tôi.

Dưới loại tình huống này, tuyệt đối không thể dựa vào vài điểm đặc thù này để tin tưởng chắc chắn như vậy, dù sao cũng là việc rất ly kỳ nhưng anh ta lại tin tưởng như thế. Hiển nhiên là do anh ta có chứng cứ có thể chứng minh 100% suy luận của anh ta là chính xác, tuy nhiên anh ta lại không thể nói ra.

Hơn nữa trong tất cả các trạng thái của anh ta, cái vẻ mặt tự trách và phiền muộn

này làm tôi nghĩ, chuyện này rất có thể là sự thực, hơn nữa vị giảng viên này còn có thể biết một ít nội tình bên trong.

Tuy nhiên tôi không phải là thằng ngốc mà tiếp tục truy vấn, tôi đã không làm những chuyện vô ích nữa. Nói chuyện xong, tôi được chấp thuận đi xem bộ xương của em gái anh ta.

Tôi xem qua đầu khớp xương, mức độ nhạy cảm với những thứ này không giống với người khác. Người này phán đoán đây là em gái hắn là có chứng cứ rất xác thực, nhất định cũng là đến từ bộ hài cốt này, hắn có thể phát hiện thì tôi tin rằng tự tôi cũng có thể phát hiện.

Chương 3: Vấn đề

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

* * *

Thi thể hiển nhiên được cất giữ rất tốt, có lập án cũng không biết nên đề là tội trộm cắp hay là tội vũ nhục thi thể. Sau khi vị giảng viên đi vào, một hồi lâu chưa đi ra. Lúc này một người giúp việc cấp dưới gọi điện thoại cho tôi, tôi vừa nhìn tên người này liền đau đầu. Đây là người giúp việc tôi sắp xếp riêng cho Bàn Tử, có nhiệm vụ liên lạc. Bàn Tử rất cục ở trong trạng thái nửa về hưu, tiểu tử này không được rảnh rồi, nhất định là có ý kiến gì với Bàn Tử.

Nếu như là trước đây nhất định tôi sẽ không nhận, hôm nay mưa thuận gió hoà,

tôi cũng không có quá nhiều chuyện phải lo nghĩ, nhớ ra cũng gần một tháng rồi chưa liên lạc với Bàn Tử nên cũng nghe xem anh ta lại muốn làm thiêu thân như thế nào. Vừa nhận máy liền nghe thấy cậu giúp việc ở đầu bên kia khóc lên, nói Bàn gia gửi tới ba cái giấy vay nợ, nói gửi cho hần ba vạn đồng, đến lúc này mới nửa năm mà trong tay cậu ta đã có mười sáu mười bảy tờ giấy vay nợ, nếu cuối năm mà những tờ giấy vay nợ này không đổi thành tiền mặt, sổ sách năm nay thu vào toàn trứng vịt (số 0) mà lại ăn vào đến hai mươi mấy vạn thì sang năm cậu ta cũng không còn mặt mũi mà tiếp tục làm việc nữa.

Bàn Tử trong khoảng thời gian này chơi

bời lêu lổng, thêm không ít tật xấu, cả năm chẳng có gì để hài lòng, bên Quảng Tây tổng thể chẳng biết là cái loại gì, hẳn lại chỉ tiêu phung phí, vừa giúp cha vợ goá của hắn xây nhà mới, vừa xây trường học ở địa phương, xây rạp chiếu phim. Chỗ tài sản ở Bắc Kinh đều nhanh chóng hết sạch, hơn nữa nhìn dáng vẻ này thì dường như hắn muốn sống nốt quãng đời còn lại ở cái nơi thôn dã đó.

Vì vậy hắn đã nghĩ ra một chiêu rất độc địa, làm một tờ giấy trắng, bên trên vẽ cái gọi là “Minh khí” nhìn như đồng shit, ấn một dấu ngón tay liền gọi là phát hành cổ phiếu.

Tôi nói chó má nhà anh cái này kỳ hạn ra sao, hơn nữa đây là cái công ty chó má

gì mà phát hành có ba cỗ. Cái nhíp độ này của anh là muốn trở thành thương nhân bán lẻ từng phút từng giờ à!

Cái công ty rách nát phát hành ba cỗ phiếu sau lại còn tăng lên sáu bảy lần. Tôi không quan tâm chuyện Bàn Tử lấy tiền chỗ tôi, ngày trước thì không nói, gần đây còn dư dả, nhưng mà anh nghèo thì thừa nhận nợ đi, cần gì phải cố sĩ diện, nói cho oai là cá nhân đưa ra thị trường, tôi còn phải giả bộ cảm động đến rơi nước mắt mà cầm cái cỗ phiếu thời nguyên thủy đó.

Nhớ đến chuyện này tôi lại cúi đến nhảy dưng, Bàn Tử là đồ ngang bướng, khi người ta nổi giận thì căn bản không liên lạc được với hắn, chờ người ta tới cửa

tìm hẩn, đi hơn mười tiếng đường núi mới đến được nơi mà khí lực để dựng thẳng ngón giữa cũng không có, vừa ngồi xuống hẩn liền giới thiệu: Đây là ông chủ Ngô, người tài trợ kiến thiết khu vực biên giới của chúng ta.

Các cô gái người Dao vừa hát vừa bung cái gọi là rượu nho 80 độ lên, cô nàng chưa uống mà nhìn anh uống, anh không uống nàng sẽ lấy miệng đút cho anh, anh chỉ có thể sảng khoái mà uống vào. Uống xong hai chén liền ới xuống cửa. Mấy ngày kế tiếp anh cũng dùng hòng thanh tĩnh nội, các loại món ăn thôn quê mỗi bữa sáu món, mười ngày cũng không lặp lại lần nào.

Nơi đó ẩm ướt chóng khí nhiều, người

ta ăn cay nhiều làm tôi âm dương đều hỏng, khí huyết không đủ, vừa tiêu chảy vừa nhiệt miệng trường kỳ.

Tôi suy nghĩ, phải làm thế nào lừa hấn đi ra, lừa đến một nơi nghiêm chỉnh mà nói chuyện cho tử tế, vừa an ủi cậu giúp việc, bảo cậu ta mấy ngày tới tôi sẽ trở lại tìm một khách hàng cho cậu ta để cân đối một chút. Cậu ta hỏi tôi tiền Bàn gia mượn có đưa hay không.

Tôi suy nghĩ một chút, đây là giao tình hơn cả sinh mệnh, đừng nói là tôi có thể tìm hấn khởi binh vẫn tội, nếu tôi không trả, hấn sẽ tìm đến tôi khởi binh vẫn tội, xem chừng phải mang đi nửa trại Dao lên đây, thuận tiện đến Hàng Châu du ngoạn, liên tiếp nào xe nào tới khách sạn nào ăn

uống, trước khi đi còn phải mang đặc sản trở về, tôi có giàu hơn nữa cũng không bao trọn được tất cả các khoản đó.

Nhận xong cuộc điện thoại này làm tôi tiêu tan một nửa nhuệ khí, đợi đến khi vị giảng viên kia mang hộp xương cốt tới, hứng thú của tôi bay sạch, chỉ cảm thấy đau cổ.

Hộp đặt trên giấy bìa cứng màu đỏ dùng để bọc sách, nhìn nhãn phía trên thì tất cả đều là kinh Phật, thì ra gia đình này vẫn luôn bị giày vò trong lòng, cũng không biết những kinh sách đó là anh ta xem hay mẹ anh ta xem.

Mở nắp hộp, tôi thấy một bộ xương khô được đặt rất chỉnh tề, tôi ra hiệu”có thể chứ?” với anh ta, anh ta gật đầu. Tôi liền

trực tiếp nâng xương sọ lên.

Nhìn qua ba bốn lần, thử gảy đầu khớp xương, tôi phát hiện hai người kia soi mới nhìn vào, làm tôi rất khó tập trung tư tưởng. Có lẽ cần đến hai ba giờ để quan sát cẩn thận, nhưng tôi lại không thể mang bộ xương này đi.

“Anh có chuyện gì đó giấu tôi.” Tôi vừa nhìn, vừa làm bộ lơ đãng nói, quyết định giả thần giả quỷ một phen.

“Cái gì?” Giảng viên kia sừng sốt. Tôi nói: “Anh còn chuyện giấu tôi, bộ xương này có vấn đề, anh rất rõ vấn đề ở đâu nhưng vì sao không nói cho tôi?”

Bạn tôi cũng không hiểu ra sao, nhưng tôi trực tiếp rời đi, vừa đi vừa nói: “Anh nghĩ là chuyện này chỉ vậy là xong à, cho

anh biết, tôi đã thấy chuyện tương tự, anh chờ gặp họa đi!”

Vị giảng viên này ở trong một ngôi nhà trên thị trấn, một phòng khách một phòng ngủ, khi chúng tôi vào phòng khách nhà anh ta. rất ít đồ đạc, vì thế động tác của tôi cũng rất nhanh, đi hai bước đã đến cạnh cửa, trực tiếp đi ra.

Bạn học tôi bị tôi ngăn cản thì anh ta kéo lại, nghe thấy hai người đối thoại vài câu, sau đó bạn học tôi mới đi ra, hỏi tôi: “Làm sao vậy?”

“Anh ta còn giấu rất nhiều chuyện, chúng ta không giúp gì được.”

“Sao cậu biết?”

“Nhìn đầu khớp xương liền biết.” Tôi nói, vừa đánh mắt ra hiệu với bạn học,

cậu ta lập tức ngậm hiếu. Cậu ta tỏ vẻ khá lúng túng, cậu ta khá cứng nhắc, không thạo diễn đủ loại tính cách như tôi. Tuy nhiên cậu ta cũng không lật tẩy tôi, đây là ẩn ý chúng tôi tạo được khi gian lận trong các kỳ thi, cậu ta ngậm miệng không nói, vờ vờ bả vai tôi.

Bởi vì hứng thú của tôi đối với chuyện này cũng chẳng nhiều nên cái sự giả thần giả quỷ này cũng không gây áp lực tâm lý lớn cho tôi, nếu anh ta bị lừa, bắt đầu từ khi tôi đi xuống dưới nhà cho đến sáng ngày hôm sau, có thể anh ta sẽ đến tìm chúng tôi lần nữa, tiếp tục nói sự thật với chúng tôi— nhưng không biết tất cả có phải là sự thật hay không — người nói dối trôi chảy thì lời nói ra cũng trở thành

thói quen, cũng có thể là không bao giờ tìm chúng tôi lần nữa.

Hai kết quả đó tôi cũng chẳng quan tâm. Khi đi xuống lầu, không có tiếng gọi lại nào, tôi đã xác định được vị trí của anh ta trong lòng, chuyện này sẽ không còn liên hệ gì với tôi nữa. Về sau có thể tôi sẽ luôn luôn nhớ tới chuyện này, nhưng có lẽ sẽ không quá quan tâm đến đáp án của vấn đề này nữa.

Ông đây đã luyện thành, không biết thì sao, ông đây liền đi phong hoa tuyết nguyệt.

Chương 4: Dời mộ phần

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

Trên đường quay về nhà ở tập thể của bạn tôi, tôi phân tích đại khái ý kiến của mình cho cậu ta, cậu ta nghĩ tôi có hơi quá chủ quan, hơn nữa còn quá mức xét nét, dù sao thì cậu ta cũng chẳng có chút nào gọi là cảm giác thái độ và tâm tình của đối phương khác thường.

Tôi nói có khả năng là tôi đã luyện ra được trong khoảng thời gian kinh doanh, nhân tính của con người rất kỳ lạ, giảng viên kia không ngừng tìm người trợ giúp là vì trong lòng anh ta chợt dạ, anh ta cần dùng phương thức này để mọi người cho là chính anh ta cũng đang cảm thấy kỳ quái và lo nghĩ về chuyện này, trên thực tế, xã hội này thực ra sẽ không có ai duy trì hứng thú với chuyện đó trong một thời

gian dài. Cho dù từ nay về sau anh ta không đề cập tới thì người khác cũng chẳng truy cứu, tuy nhiên anh ta không có cách nào, nội tâm anh ta muốn hành động như vậy để cho mình cảm thấy thoải mái.

Chính vì thế anh ta tìm đến bạn học tôi, lại nhờ tôi đến trợ giúp, bản thân việc này không phải để giải quyết vấn đề, mà anh ta cũng nhận định người như chúng tôi đến trợ giúp cũng nhất định không giải quyết được vấn đề.

Anh ta muốn một điều có thể chứng minh, để khi thảo luận với những người khác, anh ta có thể nói: “Đây, tôi đã từng tìm đến anh XX để hỏi, anh ấy giúp tôi tìm một người rất lợi hại mà vẫn không làm

rõ được, không tin cứ đi hỏi anh XX mà xem.”

Sau đó tôi cùng bạn học được gọi đi bắt thỏ, trong đất hoang chẳng có cái quái gì khác. Một đêm này chúng tôi ngồi bên đồng lửa nướng thỏ ăn cùng đồng nghiệp của bạn tôi. Thực tế chúng tôi chẳng mất mấy công sức. Bọn họ nuôi hơn hai mươi con chó, vốn là dự định nuôi đến mùa đông thì làm lẩu, kết quả là khi lũ chó biết được liên liệu mạng vô thỏ cho bọn họ ăn, hiện giờ lũ chó đã thành công thu được nhân quyền.

Khi trở lại khu tập thể, di động của bạn tôi liên tiếp nhận được hơn mười tin nhắn, cậu ta mở máy lên, phát hiện đều là tin nhắn nhắc nhở, đều là cuộc gọi nhờ

của vị giảng viên kia.

Bạn tôi gọi lại, kết quả người nghe điện chính là bà mẹ, bà mong tôi có thể gặp bà một lần.

Lúc đó đã khuya lắm rồi, chúng tôi uống bia, ăn một bụng thịt thỏ rừng nướng, cảm giác máu huyết đều tập trung ở dạ dày, không thích hợp để gặp lại bọn họ vào lúc này, nhưng bà cụ kiên trì muốn gặp chúng tôi ngay lập tức. Trong đầu tôi vừa cầu ông nội vừa vái bà nội, nhà tôi cũng có một bà cụ, hơn nửa đêm mà như thế cũng làm tôi thấy không đành lòng, đành phải tắm rửa rồi xuất phát.

Một đường ngủ gật cũng đến được nhà giảng viên kia, nhà xi măng trong huyện thành cũng không có quá nhiều đèn đóm,

chỉ có một ngọn đèn dây tóc nhỏ trước cửa thang lầu khiến tôi cảm thấy có chút bất an.

Có lẽ kỳ lạ hơn so với tưởng tượng của tôi lúc trước, trên thực tế, bọn họ ở trong một căn nhà khuất bóng, rất cũ kỹ, hơn nữa còn dùng phương thức dán giấy báo của những năm 80 để sửa sang lại, đây thật ra là chỗ ở của bà cụ. Lý lịch của người giảng viên kia rất đơn giản, trước khi vào trường đại học, anh ta là thầy giáo ở huyện, giáo viên tiểu học, sau khi tốt nghiệp đại học được bổ nhiệm làm việc trong huyện, sau đó vừa dạy học vừa thi nghiên cứu sinh, khi làm nghiên cứu sinh thì lên thành phố, về sau được dạy tại trường.

Vì thể giảng viên này có nơi ở trong thành phố, hiện tại anh ta ở nhà với bà cụ vì khi dờì mộ phần, tâm trạng của bà cụ không ổn định.

Hai người ở trong một căn nhà nhỏ âm u như vậy, thực ra tôi cũng đã trải qua, vào thời gian đó, căn hộ này cũng coi như là một căn hộ tốt. Hiện tại lớn như Thượng Hải cũng không thiếu kiến trúc như thế, một căn hộ cũng không chỉ có hai người ở.

Vấn đề là, di cốt của em gái anh ta được đặt ngay trên giá sách phòng ngủ. Tôi tin rằng đối với người sống có phần yêu sạch sẽ đều cảm thấy trạng thái này rất quý dị.

Áp lực vì thế cũng càng tăng lên nhưng

bọn họ chẳng có cảm giác chút nào, chúng tỏ trạng thái bình thường của cái gia đình này sợ là cũng hết sức quái dị. Hơn nữa tình cảnh ngọn đèn sợi đốt và thị trấn tiêu điều lúc nửa đêm làm tôi bỗng nhiên lo lắng sau khi tôi đi vào, có thể sẽ bị bà cụ và người giảng viên kia giết chết ở trong đó hay không.

Đặt giả thiết ở đây có âm mưu gì đó, tôi sẽ nói để cho họ tưởng lầm rằng tôi đã biết bí mật của bọn họ, rất có thể trạng thái sinh hoạt dị thường này sẽ làm cho bọn họ hoặc không làm hoặc không vội trực tiếp diệt trừ tôi.

Vì vậy tôi bảo anh bạn ở bên ngoài chờ tôi, tôi mở di động ra, một mình đi lên lầu.

Về sau hành động này được chứng minh là may mắn, ngược lại không phải vì tôi suy đoán là đúng, mà là tôi một mình đi lên, vừa lúc làm bọn họ bớt lo lắng, nếu như tôi thực sự biết một số chuyện, nhất định tôi cũng sẽ vào một mình. Cũng bởi chuyện bọn họ muốn nói với tôi quả thực không thích hợp để thêm một người biết. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy bà cụ, khác xa với tưởng tượng của tôi, bà cụ rất khí phách, chân to, con ngươi mờ đục, ngậm điếu thuốc của địa phương, hút còn mạnh hơn cả Bàn Tử. Tôi thừa nhận thuốc lá này giống như ra oai phủ đầu đối với tôi, mấy phút đầu làm tôi cảm thấy nhức cả đầu.

Cảm giác đầu tiên khác hoàn toàn với

người đau khổ cầu xin trong điện thoại, bà cụ này không phải hạng vừa. Tôi không nhận điều thuốc đưa tới, những phương diện này tôi đều vô cùng chú ý, trước đây tôi sẽ vì vấn đề mặt mũi hoặc là lòng hiếu kỳ mà nhận một điều, thường thường sẽ trở thành trò cười cho người ta.

Tuy nhiên tôi cho rằng tự làm trò cười cũng chẳng sao, người khác vẫn nghĩ tôi chơi rất khá, giống như đùa bỡn cho người khác xem, về sau tôi ý thức được, Tiểu Tam Gia có thể đùa bỡn là vì có Tam Gia ở đây. Có một người như tôi bọn họ đều cảm thấy thân thiết, tuy nhiên sự thân thiết này không quan trọng, chú Ba làm cho bọn họ cảm thấy có thể dựa

vào một cách chắc chắn mới là quan trọng.

Xã hội này điều quan tâm đầu tiên chính là những thứ đó, thứ hai mới là hài hước và đáng yêu, vì thế tôi mất một thời gian rất dài mới có thể thay đổi thói quen này của mình.

Đại khái nói chuyện tào lao vài câu, bà cụ trước hết xin lỗi tôi, mắng con trai bà, tôi biết thực ra cũng chẳng có gì để mắng, bất quá là muốn để có lý do triển khai trọng tâm câu chuyện về sau, quả nhiên, mắng hai ba câu, bà cụ dùng tiếng địa phương mang theo khẩu âm tương tự tiếng phổ thông mà hỏi tôi: “Ông chủ này, anh làm nghề gì?”

Thật ra áp lực của tôi rất lớn bởi kỳ thực

tôi cũng không biết điểm kỳ lạ trên đầu khớp xương, thực sự tôi rất sợ bà cụ nói thẳng, nhưng bà cụ lại hỏi dò kiểu này thì tôi lại có thể tán dóc. Tôi suy nghĩ một chút, trả lời: “Cháu xem phong thủy.”

Tay bà cụ run lên, hung tợn nhìn thoáng qua người giảng viên, lại nói với tôi: “Tôi cũng biết.” Tôi thừa cơ hỏi: “Cụ à, cụ biết thì vì sao không chuẩn bị sớm một chút — ”

Tôi cố tình không nói hết câu, bà cụ liền mắng người giảng viên kia, mắng rất ác độc, dùng tiếng địa phương mà nói. Tôi có thể hiểu được đại khái, ý là: “Thấy chưa, tôi đã nói cái mả kia không táng được, nó còn không nghe. Nó còn luyên tiếu chỗ tiền đó, chuyện này lúc dời mộ ,

thầy phong thủy kia đã nói có vấn đề, nó còn không nghe, kêu là mê tín.”

Giảng viên không có bất kỳ biểu cảm gì, cúi đầu nghe mắng, tôi nghe ra chút manh mối.

Lần đầu dời mộ, nói như vậy, lần này là lần thứ hai. Lần dời mộ đầu tiên đã có vấn đề.

Bà cụ vẫn tiếp tục mắng, tôi khuyên vài câu, bà cụ bỗng khóc lên, hỏi bây giờ phải làm sao? Nhờ sư phụ giúp cho, vừa nói vừa mắng giảng viên.

Tôi còn đang suy nghĩ nên nói thế nào, bỗng nhiên chẳng báo trước, vị giảng viên kia lật bàn xuống, bụi bặm xông tới mặt tôi, anh ta vọt vào phòng, ôm cái hộp kia chạy ra ngoài.

Chương 5: Nghe chuyện cũ

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

Tôi không hề dự liệu được hành động đột ngột của anh ta, tôi nghĩ hẳn là anh ta đã ngầm chịu đựng thành thói quen, đối với anh ta mà nói, có lẽ nghe được những lời mắng độc ác nhưng trong lòng cũng không còn cảm giác gì nữa. Ngược lại không phải là vì tôi hiểu rõ những người như vậy mà do chính tôi cũng có một đoạn thời gian ở trong trạng thái như vậy. Tôi mất vài phút không có phản ứng gì, giảng viên kia đã ra cửa, cửa bị đập tung

ra, bà cụ kêu lên, không thể không chế được cảm xúc nữa, vừa vỗ đùi vừa hàm hồ mắng to.

Trong chốc lát tôi cũng không biết nên xử lý như thế nào, đứng lên, kéo cửa nhìn ra ngoài liền thấy giảng viên và bạn tôi chạm mặt, cũng âm ý một trận.

Bạn tôi là người cực kỳ giỏi dẹp yên tình hình, thấy bọn họ âm ỉ hai câu, bạn tôi đã kéo tay giảng viên kia lại, tôi liền biết chuyện tiếp theo câu ấy có thể giải quyết được.

Tôi quay về, dọn dẹp bàn, đặt lại cái gạt tàn lên mặt bàn, sau đó an ủi bà cụ: “Cụ đừng khóc , đừng khóc, hấn đi là chuyện tốt, chúng ta tranh thủ trò chuyện một chút, thời gian cũng không còn sớm.”

Bà cụ không nghe tôi, tôi đưa thuốc lá của mình ra, đốt lên, bà cụ hút hai hơi mới có thể không chế được cảm xúc.

Toàn bộ quá trình có chút không thật, tuy nhiên cụ bà ở cái tuổi này đúng là gây ra cảm giác cường điệu, giống như trẻ con. Tôi nói với bà cụ: “Cụ kể lại về lần đầu tiên dời mộ cho cháu, có lẽ cháu nghe xong sẽ biết đã xảy ra chuyện gì.”

Bà cụ thoáng nhìn ra cửa, xem ra tuy bà khá độc miệng nhưng trong chuyện này bà vẫn có phần sợ con trai mình.

Tôi hầu như không thể tưởng tượng ra tính cách của con trai bà cụ, tính cách bình thường hẳn là hết sức trầm lặng khiêm tốn, nhẫn nhục chịu đựng, tuy nhiên khi không thể không chế được sẽ

trở nên vô cùng đáng sợ như một kẻ độc đoán. Cũng chỉ có người như vậy mới dám ngủ cùng một phòng với một thi thể. Tôi nói với bà cụ: “Anh ta đi rồi, cụ yên tâm đi!”

“Nhất định nó trở lại thành phố, nếu không vì chuyện dời mộ thì dù tôi có chết nó cũng không về đây.” Bà cụ dùng tiếng Ngân Xuyên khào khào mà nói, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn tôi: “Thưa ngài, bà già tôi không có tiền, ngài tính giá như thế nào?”

Tôi biết ở đây thầy địa lý thu tiền rất đắt, có lẽ bà cụ sống khó khăn hoặc là trời sinh keo kiệt, rất miễn cảm với chuyện tiền nong. Đương nhiên tôi sẽ không lấy tiền của bà cụ, chuyện là thầy địa lý là

do tôi bịa ra, nhưng tôi lại không thể không lấy tiền, bởi vì trên đời này xem phong thủy miễn phí là chuyện không thể tin được, đặc biệt là đối với khổ chủ.

Tôi suy nghĩ một chút rồi nói: “Như vậy đi, cháu không lấy tiền của cụ, cụ để cháu lấy đi một cái bát ở nhà bếp là được rồi.”

Hành động này rất quái lạ, lúc này tôi có hành động kỳ quái sẽ có thể tăng thêm phần tin cậy về khả năng của tôi. Tôi vốn cho là đề tài này có thể trôi qua rất nhanh để có thể vào chuyện chính ngay lập tức, bởi vì quả thực tôi thấy hơi mệt, loại bia này uống rất đầy bụng khó chịu. Không ngờ được là, khi bà cụ nghe xong lời này liền run lên, ngay cả điều thuốc cũng rơi

xuống đất.

Sắc mặt bà cụ trở nên vô cùng dữ tợn, không biết là vì trong lòng nhất thời nổi lên ác ý hay là bởi vì sự già nua và hơn nữa là do ánh sáng làm nét mặt trở nên vằn vẹo. Bà cụ gắt gao nhìn tôi chằm chằm, một hồi lâu không nói nên lời.

Trong lòng tôi “lộp bộp” một tiếng, hiển nhiên những lời này của tôi đánh trúng một điểm nào đó trong lòng bà cụ, cái bát, chẳng lẽ bát trong nhà bà cụ có vấn đề gì?

Loại vẻ mặt này đã cho thấy trong nhà này từng xảy ra chuyện, tuyệt đối không chỉ đơn giản là thi thể có vấn đề khi dờn mộ phần, tất cả nguyên nhân kết quả nhất định còn phức tạp hơn những hiện tượng

quỷ dị chúng tôi từng gặp phải.

Tôi trấn tĩnh lại, biết mình đánh bừa mà lại chiếm được thượng phong, tôi kéo gạt tàn đến trước mặt mình, sau đó đốt một điếu thuốc, bỏ vào gạt tàn.

Khói bắt đầu tràn ngập, tôi nói với bà cụ: “Cháu tới là để cứu cụ, có thể cứu được hay không còn phải phụ thuộc vào số mệnh của chính cụ, cụ nói đi!”

Vẻ mặt bà cụ dần dần giãn ra, trong nháy mắt bà cụ trở lại bình thường, cả người suy sụp, tôi có cảm giác bà cụ không giống sinh vật trên địa cầu, loại già nua và vắn vẹo này quả thực là giống với ma vật trong bóng tối hơn.

“Ngài nếu đã biết lai lịch của bát thì tại sao còn muốn bà già này kể lại nữa?” Bà

cụ nói, “Chuyện này, thực sự tôi không hề muốn nhắc lại nữa.”

Tôi lắc đầu, ra hiệu rằng tôi nhất định phải nghe, bà cụ im lặng một lúc mới bắt đầu kể lại chuyện cũ.

Bởi toàn bộ quá trình đều là tiếng Ngân Xuyên, khi tôi thuật lại sẽ không tiếp tục nhấn mạnh độ ly kỳ của nó nữa mà trực tiếp phiên dịch thành lời có thể nghe hiểu. Câu chuyện này rất dài, dài đến phát sợ. Bên trong còn liên quan đến rất nhiều người với nhiều tình tiết rất nhỏ, toàn bộ quá trình câu chuyện này phát sinh, bởi vì khiến người ta vô cùng kinh hãi cho nên bà cụ nhớ kỹ tất cả những chi tiết nhỏ nhất nhất.

Chính nhờ những chi tiết này mà cuối

cùng tôi mới phát hiện ra chỗ kinh khủng của toàn bộ câu chuyện, tuy nhiên đây là chuyện sau này.

Bà cụ bắt đầu kể lại từ cái ngày con gái bà xảy ra chuyện, bà gọi con gái là Noạn Noạn(*), thực tế thì tôi chưa từng nghe thấy bà cụ gọi tên con gái mình. Bà gọi thẳng tên thật của giảng viên kia, gọi rất lạnh nhạt, tên anh ta là Lâm Kỳ Trung, bà cụ tên là Lâm A Muội, vừa nghe cũng biết là đã từng li dị hoặc ở goá nên con cái lấy họ theo mẹ.

Noạn Noạn khi đó còn rất nhỏ tuổi, Lâm Kỳ Trung mang cô bé cùng đi nhặt xỉ than đá rơi xuống từ xe chở than.

Bãi đất đó là nơi được sửa sang để chuyển than từ mỏ, không có nhựa đường

và xi măng cho nên rất gồ ghề không bằng phẳng. Mỏ than đá ở một nơi hoang vu cách làng bọn họ một khoảng khá xa, nếu cưỡi la thì mất một giờ mới đến.

Đoạn đường này là do Lâm Kỳ Trung phát hiện ra có người chôn xuống vài phiến đá, khi xe than đi tới đây nhất định sẽ bị xóc nảy, than rơi xuống không ít.

Mỏ than đá này rất bí mật, lúc đó Lâm Kỳ Trung nghĩ khả năng chỉ có một mình mình biết nơi này có một cái mỏ, hơn nữa hướng đi này cũng rất kỳ lạ, không biết đầu kia thông đến đâu. Anh ta đã thử đi dọc theo một lần thì phát hiện chỗ này càng đi càng đi sâu vào núi, cỏ dại rất nhiều nên không dám tiếp tục đi vào sâu hơn nữa.

Mỗi ngày đến chỗ này nhặt một lần có thể bán được hơn năm mươi xu, hoặc có lẽ đủ than đốt ba lần, nhà Lâm Kỳ Trung khi đó rất khó khăn, bằng đó than đổi với bọn họ mà nói là rất quý giá. Sau khi tan học anh ta còn phải trông em gái, anh ta liền đơn giản là mang em gái cùng đi nhặt than.

Ngày thường đều không có chuyện gì xảy ra, đến ngày đó, sắc trời còn sớm, bọn họ trốn vào bụi cỏ. Lâm Kỳ Trung dùng cỏ dại gấp châu chấu cho em gái chơi, Noan Noan rất nghe lời, còn Lâm Kỳ Trung khi đó là một cậu bé điềm đạm nho nhã nhưng rất kiên trì.

Xe lái từ dưới đất lên, âm âm một lúc, bọn họ chờ xe đi qua liền chạy tới nhặt

vài cục than vè. Lâm Kỳ Trung không dám mạo hiểm để tài xế nhìn thấy, vì hành động này vào thời đó bị coi là không có đạo đức.

(*) 姑姑 phiên âm noãn noãn, đi hỏi mãi vẫn là noãn noãn, muốn đẻ noãn noãn cho dễ thương nhưng mà không được :)

Chương 6: Nguyên nhân cái chết

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

Trẻ con 4 tuổi cũng đã hiểu được rất nhiều chuyện, bàn tay nhỏ bé ra sức nhặt than. Đôi khi nhặt được nhiều, bán đi, Lâm Kỳ Trung sẽ mua một viên kẹo sữa cho em gái ăn.

Nói thật là tôi nghe đến đó cũng rất buồn, tôi cũng từng trải qua thời thơ ấu, mặc dù không gian khổ như vậy nhưng vật chất thiếu thốn làm cho tất cả đều có vẻ rất quý báu. Tôi dám đánh cược rằng, tuy những ngày như vậy người ngoài nhìn vào sẽ cảm thấy chua xót, nhưng trong suy nghĩ của người bên trong khi đó thì lại là khoảnh khắc hạnh phúc nhất.

Tuy nhiên khoảnh khắc này rất mỏng manh, chúng ta thường nói nghèo có cái vui của nghèo, đôi khi cái vui của kẻ bần

cùng còn hơn người phú quý, tuy nhiên nó không tốt đẹp đến mức chỉ có thể dùng tâm tưởng là có thể giải quyết được vấn đề. Vấn đề lớn nhất của sự nghèo khổ là tại nhiều khúc ngoặt trong cuộc sống, anh sẽ không có khả năng bảo vệ người mình muốn bảo vệ, không thể chống lại sự bào mòn của thế giới bên ngoài.

Vì thế người ta trăm phương ngàn kế, lo lắng tiêu tụy để theo đuổi tài phú, bất quá là để dùng sự vui sướng để đổi lấy cảm giác an toàn.

Ngày xảy ra chuyện hôm đó, bọn họ thu hoạch rất khá, Noan Noan đếm từng cục than, bởi Lâm Kỳ Trung nói với cô bé, nếu có thêm mười cục nữa, buổi tối có

thể đi mua kẹo sữa ăn. Lúc này, một chiếc xe chở than cuối cùng đi tới.

Noan Noan rất vui, cô bé cùng anh trai nín thở, chờ xe than đi qua.

Nhưng mà lần này, xe lái tới hoàn toàn khác với những gì họ nghĩ. Bọn họ thấy đó không phải là một chiếc xe than mà là một đoàn xe tải ít nhất mười chiếc, khi xe đi qua vài cục đá trên đường đều rung động kịch liệt, bọn họ nghe thấy tiếng than rơi xuống rất nhiều.

Tuy nhiên, đoàn xe này không nghênh ngang mà đi thẳng như những chiếc xe tải lúc trước, sau khi xóc nảy, từng chiếc từng chiếc xe đều dừng lại, không biết là có trục trặc hay là vấn đề gì khác.

Sau đó người trên xe đều xuống xe, Lâm

Kỳ Trung thấy những người này đều rất kỳ quái, toàn bộ đều rất trẻ tuổi, mặc quần áo màu đen, lại không phải là trang phục của công nhân, cũng không phải đồng phục, xen vào giữa hai xe.

Bọn họ sửa chữa xe rất lâu, hình như không có kết quả, liền đốt lửa ngay bên cạnh. Những người này rất trầm mặc, thỉnh thoảng mới trao đổi hai câu, đều là tiếng phương Bắc rất chuẩn. Bọn họ ăn cơm tối, đi qua đi lại tới tận khuya mới lên xe nghỉ ngơi.

Lâm Kỳ Trung cũng không dám ra ngoài một bước, trên người anh ta mang quá nhiều than, nếu đi ra nhất định sẽ bị bắt, anh ta cũng tuyệt đối không thể bỏ, anh ta cùng em gái chờ đợi, muốn chờ những

người này rời đi. Tuy nhiên những người này dường như không chuẩn bị rời đi mà lại lên xe nghỉ ngơi.

Đợi đến tận khi đèn trong xe đều tắt, Lâm Kỳ Trung và Noãn Noãn mới thò đầu ra, dưới ánh trăng, những người này đều ở trong xe, không thể thấy rõ bên ngoài, xe tải thời giải phóng rất cao, bọn họ chỉ cần khom lưng thì có lẽ người bên trên cũng không nhìn thấy, vì vậy họ khoác sọt tre lên lưng, cẩn thận đi về.

Đi mấy bước, Noãn Noãn vấp phải thứ gì đó dưới chân, cúi đầu nhìn xuống, là than rơi. Cô bé kéo anh trai, chỉ chỉ mặt đất.

Lâm Kỳ Trung vốn đã không có tâm trạng nhặt tiếp, nhưng nhìn ánh mắt em gái, anh

ta cũng không có cách nào khác, lại ngồi xồm xuống nhặt, lúc này anh ta phát hiện có một lượng than lớn rơi dưới gầm xe. Chỗ này rơi xuống từ một chiếc xe bị xóc nảy lúc nãy, bị chiếc xe đằng sau cán lên, sọt tre của Lâm Kỳ Trung đã không thể hạ xuống, Noan Noan cực kỳ chăm chú, hoàn toàn không ý thức được nguy hiểm, bò vào trong nhặt than. Bên trong rất tối, đứa trẻ còn nhỏ như vậy tay chân cũng không được khéo léo, nhặt một lại rơi một. Lâm Kỳ Trung cũng không dám nói lời nào, chỉ đành lo lắng suông.

Lúc này cả đoàn xe bỗng nhiên khởi động.

(đây là một chi tiết mà tôi không thể tưởng tượng nổi, bởi vì bọn họ đỗ xe ở

đây hiển nhiên là do xe có trục trặc, lúc trước bọn họ không xuất phát ngay lập tức hiển nhiên cũng vì không sửa chữa được, sắc trời đã tối nên để đến ngày hôm sau lại sửa chữa. Vì sao lúc này lại đột nhiên nổ máy. Đảo ngược lại, điều này chứng minh khả năng là xe không dừng lại ở chỗ đó vì trục trặc. Như vậy thì vì cái gì?)

Xe khởi động rất nhanh, lúc này Lâm Kỳ Trung đã không thể tiếp tục im lặng được nữa, anh ta quát to lên, nhưng đã không còn kịp, xe kéo đi sáu bảy mét. Khi anh ta nhìn em gái, đã không có cách nào hình dung được, khi chết, bàn tay nhỏ bé của cô còn nắm chặt mấy cục than.

Lâm Kỳ Trung và bà cụ lúc đó đều suy

sụp, tai nạn xảy ra trong thị trấn, mỗ than bồi thường một ít tiền cho Lâm Kỳ Trung rồi chuyển đi, bởi vì trẻ con đi trộm than vốn chính là hành vi không có đạo đức, vì thế số tiền bồi thường này cũng coi như là nhân đạo và vô cùng thương cảm rồi. Về sau những người này không hề xuất hiện trở lại, trong bóng tối Lâm Kỳ Trung cũng chẳng nhớ rõ được khuôn mặt họ, người trong thôn tới giúp đỡ an táng Noạn Noạn cũng chỉ biết là do tai nạn xe cộ.

Đây là câu chuyện về tai nạn năm đó, nếu anh nghĩ cực kỳ bình thường, chẳng có gì lạ thì anh sai rồi, chuyện làm cho người ta sờn gai ốc vẫn còn ở phía sau.

Sau tai nạn ba ngày, bà cụ cùng Lâm Kỳ

Trung đến cái mỏ kia đòi một lời giải thích, nhưng khi bọn họ đến bãi đất đó lại phát hiện ra bãi đất kia không còn.

Tất cả có đến mười mấy cây số, ba ngày sau, khi Lâm Kỳ Trung quay lại nơi đó, cỏ dại đã mọc thành bụi, đá vụn ngổn ngang, một chút cũng không nhìn ra đã từng qua sửa chữa.

Lâm Kỳ Trung cẩn thận đi hai lần, phát hiện tuyệt đối không có khả năng đi nhầm nơi, tuy nhiên, tất cả đều biến mất, hơn nữa từ dấu hiệu trên mặt đất thì không hề có vết tích san lấp, ở đây như chưa từng có người đến.

Đây quả thực giống như gặp quỷ, Lâm Kỳ Trung đã nhặt than ở đây trong một thời gian dài, tuyệt đối không thể nào là

ảo giác. Thế nhưng trong một thời gian ngắn như vậy, tất cả đều biến mất, cũng là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra.

Bọn họ đến những thôn làng xung quanh hỏi chuyện này, câu trả lời họ nhận được càng làm cho bọn họ mờ mịt, cho tới bây giờ không ai biết nơi này có một mỏ than đá, cũng không có bất kỳ ai từng thấy ở đây có bãi đất và xe than ra vào.

Hỏi ba bốn lần, đi sáu bảy dặm xung quanh đều nhận được câu trả lời chắc chắn như đinh đóng cột, Lâm Kỳ Trung nhìn ánh mắt những người đó, biết họ không hề nói dối.

Bà cụ bắt đầu hoài nghi Lâm Kỳ Trung và nguyên nhân cái chết thực sự của Noạn Noạn, bà nghĩ Lâm Kỳ Trung

không trông em cẩn thận, chơi đùa ở một nơi khác. Hoài nghi càng lúc càng nặng, quan hệ mẹ con bắt đầu trở nên rạn nứt. Tôi nghe đến đoạn này, đầu tiên là hiểu được chuyện tôi nghi ngờ lúc trước, tại sao Lâm Kỳ Trung lại khẳng định chắc chắn thi thể là của em gái mình như vậy. Khi tôi xem đầu khớp xương, thấy trên vài khớp xương có một ít tinh thể màu đen, đây là than khảm vào tận xương khi xảy ra tai nạn.

Loại than này rất đặc biệt, tôi có thể gọi là than vì lớp bên ngoài, nhưng bên trong nhất định có loại vật chất khác làm cho than sáng bóng như ngọc, toả ra ánh sáng màu xám xanh.

Chương 7: Đào mộ

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

* * *

Bọn họ đeo khẩu trang, mang quạt thông gió đến, tiếp tục đào móc, khi đào quan tài Noạn Noạn ra, sắc mặt mọi người đều thành màu đất.

Quan tài hoàn toàn không có tổn hại nào, nhưng trên lớp phủ của quan tài la liệt xác chuột.

Phải có đến hàng nghìn xác chuột chết, tất cả đều đã thối rữa nghiêm trọng, bốc mùi cực kỳ tanh tưởi. Bọn họ không đào đất xuống quá sâu nhưng đoán chừng dưới đất trong phạm vi chu vi vài mẫu

đều là xác chuột chết.

Chuột đều tụ tập trên nắp quan tài, lại không biết vì sao tất cả đều chết hết ở trong lòng đất, loại hành vi này thật không thể tưởng tượng nổi, không có cách nào giải thích được. Nhưng người ta tin rằng nguyên nhân làm mùi thối không tiêu tán chính là trong khoảng thời gian này chuột vẫn không ngừng tụ tập đến, sau đó chết ở chỗ này. Chuyện này khi đó đã từng gây xôn xao ở địa phương.

Bà cụ chỉ có thể cho là do phong thủy, bọn họ vẫn đem quan tài dời đến mộ mới, gọi xe dọn sạch xác chuột đi. Vừa đào xuống phía dưới, máu thịt lẫn lộn mang theo dịch thể màu vàng bị đắp đóng

lên xe, kéo kên mặt đất châm lửa tiêu huỷ. Cái mùi khi đó làm chết hơn mười con gà trong thôn, ba ngày ba đêm cũng không tiêu tan.

Lại đào sâu thêm xuống ba bốn mét nữa, bên dưới càng nhiều chuột, đào đến khi thấy đất thì bọn họ đào ra được những mảnh đồ sứ vỡ. Cuối cùng họ đào được đại khái hơn ba trăm chiếc bát sứ.

Tất cả bát đều màu đỏ hoặc men đỏ, khi đó mọi người không biết nhìn hàng, chỉ cảm thấy không sạch sẽ, có người lớn gan thì lấy lên vài cái còn phần lớn thì lấp trở lại. Bà cụ thấy kỳ lạ, cầm hơn mười cái bát mang về nhà rửa sạch nhưng không dám dùng, vẫn cất trong tủ bát. Về sau có một lần bà cụ vô tình biết

được giá trị của những chiếc bát này. Bà cụ bán hai cái bát sứ, lo cho Lâm Kỳ Trung học xong đại học, mua được nhà trong thành phố. Bát còn thừa lại bà cụ cũng không dám động vào nữa, cũng không dám đào chỗ còn lại ở dưới đất lên. Thế nhưng những thứ này cùng xác chuột chết và cái chết của Noan Noan làm trong lòng bà cụ luôn có vướng mắc, dù sao bà cụ vẫn cảm thấy chuyện có gì đó không bình thường.

Sau đó mùi thối cũng dần tiêu tan, mảnh đất kia cũng khôi phục bình thường, mà khi thầy phong thủy đến cúng bái hành lễ, bên mộ mới cũng không phát sinh bất kỳ chuyện kỳ lạ nào nữa, bắt đầu từ khi đó bà cụ mất lòng tin vào phong thủy.

Đáng tiếc điều không nghĩ tới chính là khi đời mộ lần thứ hai lại xảy ra chuyện kỳ dị.

Đây là phần quan trọng nhất trong câu chuyện của bà cụ, sau khi nghe xong tôi rơi vào trầm tư.

Trong câu chuyện này có một chút bộ phận tôi am hiểu, thí dụ như bát sứ, chôn bát sứ xuống bùn có thể có rất nhiều nguyên nhân, chiến loạn, kẻ trộm mộ tạm thời để ở đó, di chỉ cổ đại, hay đoàn buôn gặp phải lở đất, nếu cú quấn quýt với lý do này chính là đối nghịch với lịch sử, chỉ có thầy đồ trong lúc rảnh rỗi mới có thể có kiên nhẫn và thời gian để đi nghiên cứu suy luận này.

Tôi hỏi thăm tình trạng của chén bát khi

được đào lên, có thể suy đoán được một điểm, không thể có sự trùng hợp đến vậy, quan tài này vừa lúc đặt ngay trên một đồng bát sứ đời Minh (tôi đoán loại bát này là bát men đỏ Hồng Vũ), nghe miêu tả của bà cụ, có thể suy đoán ra đại khái, cả khối ngăm trong lòng đất nhà họ phải có không ít bát sứ như vậy.

Điều này tôi cần phải đi kiểm chứng một chút, tuy nhiên bây giờ tin tức truyền đi nhanh như vậy, chuyện xảy ra năm đó sợ rằng cũng đã truyền đến tai người trong nghề, chỗ đó chắc cũng đã bị quét qua một vòng.

Tuy nhiên đồ sứ là loại không thể dọn sạch sẽ. Nếu giống như tôi suy đoán, đồ sứ dưới tầng đất kia khá nhiều, dùng

xẻng Lạc Dương cắm xuống vài lần sẽ biết.

Trước đó chuột không có hiện tượng gì kỳ quái, đến khi Noạn Noạn hạ táng mới xảy ra vấn đề, rõ ràng chuột chết có liên quan đến thi thể, hấp dẫn chuột không phải là thức ăn thì là mùi.

Noạn Noạn là một cô bé bình thường, thi thể của cô đúng ra cũng không nên có hiện tượng kỳ quái như vậy, vì thế, tôi có thể khẳng định, lần tai nạn kia đã làm cho thi thể cô bé xảy ra biến đổi gì đó.

Tạm thời không có cách nào phán đoán mối liên hệ giữa bát sù và toàn bộ câu chuyện, dù có liên quan hay không, tôi cũng cần tra cứu một ít tư liệu ở địa phương.

Tôi sắp xếp lại những chuyện cần làm, đi bộ trên đất nhà bà cụ một lúc, sau đó đến thư viện và kho hồ sơ. Năm 90 ở Trung Quốc có đại khái ba năm ghi chép về công tác trong huyện, ghi chép lại truyền thuyết dân gian ở địa phương và những kỳ văn dị sự, theo lời người già kể lại mà tổng hợp thành quyển. Tôi nhớ rõ cha tôi năm đó cũng làm chuyện như vậy, về sau cũng làm lại vài lần nhưng không được nghiêm chỉnh như lần năm 90, tư liệu của lần đó cuối cùng cũng không giải quyết được gì, tuy nhiên cái tốt của nhà nước là tất cả mọi thứ nhất định đều được lưu lại, không bị huỷ đi. Chỉ là không biết hồ sơ đó thất lạc ở chỗ nào. Huyện thành nhỏ này cho đến nay cũng

không có đợt sửa chữa nào lớn nên tỷ lệ tìm ra những thứ đó rất cao. Tôi không thể xác định trong đó có thứ tôi muốn hay không, nhưng bản thân việc xem xét những thứ này cũng làm tôi thích thú, hiếm khi tôi có thể giết thời gian. Ngoài ra tôi còn quyết định nghiêm túc giúp đỡ bà cụ một chút.

Chương 8: Phạm sai lầm

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

Tôi nói rõ kế hoạch của mình rồi cáo từ đi về nghỉ, thực ra tôi hy vọng có thể đến nơi xảy ra tai nạn năm đó để quan sát. Năm đó Lâm Kỳ Trung còn là một thằng nhóc, sức quan sát của anh ta khi đó không thể so sánh với tôi, tôi có thể nhìn ra một số manh mối bị che giấu tài tình. Tuy nhiên tôi không nói ra yêu cầu này, vốn dĩ tôi nghĩ Lâm Kỳ Trung mới là người tôi cần tìm hiểu, bà cụ chưa hẳn có thể tìm lại chỗ đó. Thứ hai, tôi có cảm giác chuyện này vẫn nên khiêm tốn một chút thì hơn.

Trong lòng tôi còn có một mối nghi ngờ lớn hơn mà tôi không để lộ ra, tôi áp chế mối nghi ngờ đó, khi nghe bà cụ kể chuyện tôi không hề suy nghĩ đến nó. Đến

khi ra khỏi cửa đi xuống lầu, tôi thấy bạn học tôi và Lâm Kỳ Trung đang đứng hút thuốc trước hàng quà vặt.

Tôi đi tới, thấy Lâm Kỳ Trung nhìn vào mắt tôi, mỗi nghi ngờ kia lại càng thêm rõ ràng.

Cảm giác này không có cách nào miêu tả bằng câu chữ, từ rất nhiều chi tiết, từ ánh mắt và thân thể của anh ta, trạng thái cảm xúc của anh ta, còn có thân thể và ánh mắt, trạng thái cảm xúc của bà mẹ, vô số chi tiết làm tôi cảm thấy có sự khác thường.

Lúc đi, bạn tôi ngồi trên xe hỏi tôi cảm thấy thế nào, tôi hỏi ngược lại: “Cậu có cảm thấy Lâm Kỳ Trung kia và mẹ anh ta, bầu không khí giữa họ và những chi tiết

nhỏ mày mắt, không giống hai mẹ con?”
(mày mắt: lông mày và ánh mắt)

Bạn học tôi nghe xong, sắc mặt hơi trắng bệch ra, hỏi: “Cậu có ý gì?”

Tôi lắc đầu không nói tiếp, dù sao đây cũng chỉ là một cảm giác, bạn tôi quay đầu đi, cố gắng hồi tưởng lại bầu không khí và chi tiết mày mắt giữa họ.

Cậu ta là một người tinh tế tỉ mỉ, tôi thấy cậu ta bắt đầu dần dần hiểu ra ý của tôi, Sau đó cậu ta cứng đờ quay lại hỏi tôi: “Ý cậu là, trạng thái giữa hai người họ càng giống như một đôi vợ chồng mà không phải mẹ con?”

Tất cả biểu hiện giữa bọn họ đã rất giống hai mẹ con, nhưng nếu bọn họ ở chung một phòng, anh sẽ cảm giác được loại

cảm xúc và áp lực đó, hai bên đều chán ghét và căm thù ngang nhau. Giữa mẹ con không có sự căm thù ngang bằng, sự căm thù của người mẹ đối với đứa con khác hoàn toàn so với sự căm thù của đứa con đối với người mẹ. Nhưng hai người bọn họ, sức ép này đúng là áp lên cả hai người. Rất giống như một đôi vợ chồng đã không còn tình cảm.

Không phải nói bọn họ loạn luân, mà thực sự là quan hệ vợ chồng.

Loại cảm giác này đạt tới đỉnh điểm khi tôi nhìn thấy Lâm Kỳ Trung ở hàng quà vật.

Câu chuyện bà cụ kể cho tôi, đoán chừng là có thể tin, tôi rất có khả năng phân biệt lời nói dối, bây giờ muốn nói dối trước

mặt tôi cần kỹ xảo cực kỳ cao siêu, còn cần một nhân cách dị dạng, bởi vì khi người ta đang nói dối, rất nhiều điều luôn cứng nhắc không thay đổi, chỉ có người nhân cách dị dạng, bản thân cũng không thể phát hiện mình đang nói dối mới có thể giấu diếm được tôi.

Nhưng quan hệ với Lâm Kỳ Trung bà cụ không hề đề cập đến, chuyện rõ ràng như điều hiển nhiên này nếu đề cập đến sẽ càng làm cho người ta hoài nghi. Tôi không thể hiểu thấu đáo điều bí mật trong đó, bởi vì tuổi tác hai người cách nhau quá xa. Cũng không biết tình trạng quái dị kia có liên quan gì đến chuyện này hay không.

Tôi rút một điều thuốc, phỏng đoán thời

gian, những chuyện bà cụ nói với tôi hôm qua, kết hợp với những suy đoán của tôi vẫn có vài điểm tương đối phù hợp, bỏ qua thời gian chính là nhược điểm dễ mắc phải nhất của con người, tất cả chúng ta đều biết phạm tội trí tuệ hầu như đều xuất hiện sơ hở trong thời gian. Bởi vì con người không có cách nào dùng mắt thường để xác định quy mô của một thứ gì đó vốn đã yếu kém.

Thời gian Noan Noan bị tai nạn xe cộ là 13 năm trước, Lâm Kỳ Trung hiện tại khoảng 34 tuổi, năm đó cũng đã 21 tuổi. Nếu anh ta và bà cụ đúng là quan hệ mẹ con, giữa 21 tuổi và 4 tuổi là 17 năm, giả thiết bà cụ sinh Lâm Kỳ Trung năm 14 tuổi, như vậy 34 tuổi sinh Noan Noan

cũng là miễn cưỡng hợp lý, ở nông thôn cũng là bình thường.

Dường như không hề có kẽ hở.

Bà cụ rất già, không có cách nào để phán đoán tuổi tác, từ 50~120 đều có thể. Tuy nhiên nếu như hai người bọn họ không phải mẹ con, mà là vợ chồng, nếu Lâm Kỳ Trung 21 tuổi cưới một người vợ hơn 30 tuổi, câu chuyện này vẫn hợp lý, 4 năm trước cũng 17 tuổi, phù hợp với tập tục kết hôn sống chết ở nông thôn thời đó.

17 tuổi cưới một người vợ 27, 28 tuổi, nghe thật là hoạt sắc sinh hương, chuyện tốt đẹp ở nhân gian. Tuy nhiên sự chênh lệch tuổi tác này từ từ sẽ hình thành bi kịch. Nhân cách con người không thể tin

tưởng được, cho dù là nhà gái, bị tuổi tác đè nén cũng dễ xuất hiện trạng thái tâm lý bệnh hoạn.

Tiếp tục giả thiết bọn họ là vợ chồng, bây giờ là 13 năm sau, Lâm Kỳ Trung 34 tuổi, bà cụ hẳn là gần 50, nếu suy đoán của tôi là chính xác thì bà cụ trong khoảng thời gian này bị lão hoá cực kỳ nhanh. Đây là một loại già yếu bệnh tật, rất có thể cũng liên quan đến tâm trạng lo âu, cũng có thể có nhân tố chúng ta không thể hiểu nổi.

Lâm Kỳ Trung và Noạn Noạn có thể là quan hệ cha con, điều này cũng có thể giải thích được cảm giác của tôi từ tình tiết câu chuyện. Loại chuyện như nhật than rơi, ở nông thôn đều là việc làm của

trẻ con dưới 8 tuổi. Trẻ con tầm mười tuổi trở đi hoàn toàn có thể làm việc nhà nông hoặc làm công cho nhà khác. Mặc kệ có giả thiết Lâm Kỳ Trung giảm đi vài tuổi, nhất định cũng lớn hơn Noạn Noạn rất nhiều, ở nông thôn hẳn là cũng không đi làm việc hiệu suất thấp như đi nhặt than rơi nữa.

Bà cụ có đất, rõ ràng đã có mấy đời ở vùng này, loại quan hệ kỳ quái này không thể thay đổi giữa chừng, rõ ràng là vợ chồng lại mạnh mẽ đổi thanh mẹ con, người trong thôn cũng không phải toàn kẻ ngốc. Về quan hệ này, nhất định còn có ta chi tiết thiếu sót mà tôi không được biết. Trực giác của tôi cho rằng suy đoán này là chính xác, chỉ cần tìm người hỏi thăm

là được.

Tuy nhiên khi đó tôi lại quyết định bỏ qua, không quá để ý đến.

Nếu có thái độ theo đuổi đến cùng thì mọi người trên đời này nội tâm luôn luôn có một vài bí mật, một vài ý nghĩ không thể tưởng tượng nổi. Cảm giác thăm dò mặt tối trong một con người chính là không buông tha cho người đó, nhưng trên thực tế lại càng là không buông tha cho bản thân mình.

Tối đó bạn tôi mất ngủ, một mực suy nghĩ vấn đề của tôi, tôi thì không tìm không phôi mà ngủ ngon lành. Bia và cảm giác no bụng còn có khả năng làm tôi vứt vấn đề cần suy nghĩ ra sau đầu, tôi ngủ rất say. Bởi đã uống rượu nên tôi

đoán rằng mình ngáy rất to. Buổi sáng khi tỉnh ngủ tôi phát hiện trên giường mình là đủ loại đồ vật bạn tôi ném xuống từ giường trên.

Khi tôi ra ngoài đánh răng tập thể dục, cậu ta mới bắt đầu ngủ, ngáy còn to hơn cả tôi. Tôi kê cậu ta ngủ, ra đứng ở vách núi sát bên ngoài túc xá của bọn họ – ký túc xá của bọn họ ở trên bãi đất, bên ngoài có một vách núi cao khoảng ba mét, đi xuống là tới sườn dốc— nhìn ra toàn cảnh công trường của bọn họ.

Công trình này rất lớn, toàn bộ sơn thể đều bị san phẳng và xúc thành từng hốc, năng lực cải biến địa mạo của con người hiện tại đã không thể so sánh được với mấy nghìn năm trước. Thư giãn một lúc,

tôi lên ô tô lái tới thôn làng của bà cụ, bà cụ sẽ chờ gặp tôi ở đó.

Tôi lên đường một mình, không báo cho bất kỳ ai, đây là sai lầm lớn nhất tôi phạm phải.

Dạo này hơi bị không có tinh thần làm Sa hải 4, vì nó còn chưa hoàn trên mạng, sợ đến lúc sách xuất bản ra lại khác bản trên mạng nhiều như Tàng Hải Hoa 2 thì mình sẽ có vẻ mặt thế này 囧 cả Sa hải 3 cũng hơi bị lo ngại, sh3 và 4 đều có một số lỗi hổng mà dễ bị sửa đổi khi in thành sách. Haizzzzzzzz

Chương 9: Sinh vật hình người

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

~~~

Bà cụ tới cùng Lâm Kỳ Trung, hiển nhiên hai người họ đã hoà giải, anh ta vẫn có sự thù địch với tôi như cũ, nhưng tôi có bà cụ bên vực nên cũng chẳng phật lòng.

Địa hình thôn xóm không quá giống với trước kia, trước đây ngoài thôn đều là các loại cây sơn tra, bây giờ thì có rất nhiều nhà máy, đất của bà cụ bây giờ đang ở giữa hai nhà máy.

Nhà máy ở Trung Quốc thường chỉ bằng một nhà kho đã là xây dựng hoàn chỉnh, rất nhiều nhà máy bên trong chỉ có một cái máy. Hai nhà máy này, một bên là nhà

máy ép nhựa, một bên làm sắt, đều gây ra tiếng động rất lớn, cho nên toàn bộ quá trình chúng tôi giao tiếp chẳng có chút hiệu quả nào.

Tôi không mang gì đến vì vốn chỉ muốn đến nghe chuyện mà thôi. Ở trên, tôi mua ba cái cần câu với dây carbon dài bốn năm mét và một cây búa, tháo đi vài đoạn trên cần câu, rồi ghép trở lại, vót nhọn đầu, cắm một lưỡi dao lên đó rồi dùng búa gõ xuống mặt đất. Còn tốt hơn hạ xẻng Lạc Dương, dùng cái này ở đây có thể dễ dàng cắm xuống tới đa ba bốn mét.

Tôi nhổ cần lên từ bảy tám lỗ, cơ bản đã hiểu được chín phần mười, lần cuối cùng tôi cố sức cắm sâu hơn, sau khi rút ra,

tôi phát hiện cho dù cắm sâu xuống đến sáu mét cũng đều có thể rút ra tầng đất chứa mảnh vụn đồ sứ.

Nơi này có một lượng lớn đồ sứ chôn dưới đất hoặc nên nói là đã từng chôn dưới đất. Có nhiều đồ sứ quý giá như vậy, vị trí địa lý của Ninh Hạ trong lịch sử khá đặc biệt, nơi này có lò nung nhưng cũng không quá có thể sản xuất được men sứ đỏ hay có lẽ là đồ sứ men đỏ, cho nên có thể nói, đồ sứ Trung Nguyên xuất hiện nhiều và đơn nhất ở chỗ này hẳn là do vận chuyển.

Hiện tượng lở đất ở các vùng quanh đây tương đối phổ biến, tuy địa mạo nơi này đã thay đổi rất nhiều nhưng có thể xác định sau thời cổ, nơi này là một khu vực

tương đối hiếm trở.

Phát hiện đồ sứ ở chỗ này chắc chỉ là tình cờ.

Tôi mời bọn họ về quán nhỏ trong thôn ăn cơm trưa, đã muốn quay về thị trấn đi tìm kho lưu trữ về các hệ thống văn hoá để hàn huyên một chút, xem có các loại tư liệu về truyền thuyết dân gian của địa phương hay không. Trên thực tế có một số ít những website khá tốt của huyện trên Internet, phạm vi bao quát rất rộng, có một số lượng lớn lịch sử địa phương từ huyện, quận, tỉnh, cùng với biên niên sử. Còn có một số gia phả ở địa phương mang tính tài liệu lịch sử. Từ thời cận đại cho đến thời Minh, đối với tôi là cơ sở dữ liệu rất tốt.

Lúc đó tôi ghi lại một ít, về sau chuyện quá gấp gáp nên phải đi, về sau nữa, trang web này không còn, tôi nghĩ là bởi nhập vào chẳng bằng xuất ra, người tổ chức về sau lại không có năng lực quản lý.

Trên thực tế, đối với loại nghề nghiệp của chúng tôi, nếu trang web này có thu một ít phí phục vụ thì cho dù giá cả rất cao chúng tôi cũng không quá để tâm tính toán, bởi vì những tài liệu lịch sử có tính định hướng đối với người thạo nghề mà nói chính là vô giá.

Lúc này Lâm Kỳ Trung đột nhiên hỏi tôi: “Anh đã cảm thấy hứng thú đối với chuyện này như vậy thì tại sao không đến nơi xảy ra tai nạn năm đó mà xem?”

Tôi vẫn luôn có ý nghĩ này, nhưng khổ nỗi tôi nghĩ bọn họ nhất định sẽ không đồng ý nên cũng không nói ra, không ngờ Lâm Kỳ Trung lại tự mình nói ra, tôi thật sự kinh ngạc.

Lúc đó tôi đã có phòng bị, nhưng có thể là do lúc trước tôi đã trải qua quá nhiều chuyện, nội tâm quá bình tĩnh làm tôi không thể vận hành được cơ chế phòng bị đối với một số nguy hiểm có thể đoán trước. Nói một cách dễ hiểu hơn, tôi khinh thường Lâm Kỳ Trung, cảm thấy bằng kinh nghiệm của tôi, dù anh ta có làm gì tôi cũng đều có thể khiến anh ta nuốt trở về.

Vì vậy tôi gật đầu đồng ý, bà cụ ở lại trong thôn, tôi cùng anh ta lên ô tô đi tới

nơi xảy ra tai nạn mười mấy năm trước. Từ đường bê tông chạy đến đường đất, tới một công trường khai thác đá cũng chưa có gì. Chúng tôi xuống xe bắt đầu đi lên núi.

Ở Trung Quốc, trải qua mấy thập niên khai phá cũng có một điểm tốt là hầu hết các địa phương đều có người từng đi qua. Có những con đường mòn khả năng là một năm cũng không có người ra vào đến vài lần, tuy nhiên anh nhìn thấy trong bụi cây có một ít đất trồng sẽ có cảm giác thoải mái hơn.

Tiếp tục đi vào trong, Lâm Kỳ Trung cũng không nói câu nào với tôi, đi đến tận ba giờ chiều, tôi đi tới một khe núi. Cỏ dại bên trong mọc thành bụi, đường

núi dốc khoảng 45 độ, dưới đáy khe tất cả đều là đá tảng. Trên sườn núi cũng có rất nhiều đá vụn lớn nhỏ. Lâm Kỳ Trung dừng lại, nói với tôi: “Chính là chỗ này.”

“Đã lâu như vậy mà anh còn nhớ rõ?”

Tôi kinh ngạc, bởi vì địa mạo rất giống nhau, hơn nữa lại nhiều ngã rẽ, tôi đếm trên mười ngón tay cũng không hết, đường đất nhiều chỗ bị cây cỏ bao trùm, nếu không gạt cây cỏ ra thì rất dễ cho là đường cụt.

“Tôi thường xuyên tới chỗ này.” Anh ta nói: “Thủy chung tôi vẫn không thể tin, một vùng rộng như vậy lại có thể biến mất một cách vô căn cứ trong một thời gian ngắn như thế.” Anh ta chỉ sườn núi đối diện: “Ồ sườn núi đối diện kia.”

Đất trong núi không thể sụp xuống dưới đáy khe núi, bất luận là sụt lún như thế nào, đất đá trôi hoặc là sơn thể sụp đổ tự nhiên sẽ huỷ diệt tất cả, vì thế đều sẽ cất ra ở đoạn giữa sơn thể.

Tôi bỗng nhiên hiểu được sự nghi ngờ của anh ta, bởi sườn núi đối diện rất dốc, hiện tại tôi đang thấy sơn thể đối diện liền một khối, hờn toàn không có dấu hiệu sụt lún. Trên sườn núi chỉ có nhiều đoạn đá vụn và bùn cát phủ lên, nhưng đắp đóng cực kỳ tự nhiên.

Lấy một thí dụ, là hình con rắn rất dài, nếu muốn đem một vết tích vừa dài vừa mảnh che giấu, trừ khi đắp lên toàn bộ khu vực, nếu không rất dễ phát hiện ra, vết tích che giấu cũng rất dài, so với

không che giấu còn dễ xảy ra trường hợp bất ngờ hơn.

Đối diện tình huống hoàn toàn không có gì như vậy, lại cực kỳ tự nhiên, tự nhiên như một ngọn núi bình thường.

“Tôi muốn sang đó quan sát.” Tôi nói với Lâm Kỳ Trung.

Lâm Kỳ Trung ra hiệu bảo tôi tự mình đi: “Tôi đến đó rất nhiều lần rồi, không phát hiện ra bất kỳ điều gì.”

Bởi vì khe núi không rộng, hơn nữa chỉ có cỏ dại chứ không có quá nhiều cây cối nên tôi cũng không sợ gì, tự mình túm cây cỏ để xuống khe núi, sau đó leo lên sườn núi đối diện.

Đã lâu không vận động ở nơi hoang dã, khi đến sườn núi tôi đã thấm mệt, tôi bốc

một nắm đất, bóp nhuyễn, ngửi thử.

Nếu có người động tay chân, đối với tôi mà nói nhất định sẽ phát hiện sơ hở rất rõ ràng, tuy nhiên đất này lại hoàn toàn không có mùi đặc biệt, cũng không có vết tích bị đảo lộn.

Tôi đốt một điếu thuốc, liền thấy ở trên sườn núi có một cây đại thụ.

Tôi chưa thấy cây nào lớn khi tới Ngân Xuyên, vừa rồi leo lên cũng chưa thấy cây lớn nào, cái cây này lớn hơn tất cả cây cối tôi thấy lúc trước.

Đây là một sự to lớn khác thường, bởi vì nó thoát khỏi hệ thống phổ biến ở nơi này.

Tôi đi tới dưới tán cây đó, thử đẩy thân cây một cái, thân cây cực kỳ rắn chắc,

chắc cây sinh trưởng rất tự nhiên, đây là một gốc cây sinh trưởng từ lúc nảy mầm, lớn lên ở chỗ này, ở đây không thể là qua sửa chữa, nghi ngờ của Lâm Kỳ Trung cũng giống nghi ngờ của tôi hiện tại.

Lúc này tôi quay lại nhìn sườn núi đối diện, liền thấy có một vật đứng đối diện tôi, mới vừa rồi tôi đứng nói chuyện chỉ cách nó vài khối đá ngoài rìa.

Tôi tưởng là Lâm Kỳ Trung, nhưng chợt phát hiện không phải, tôi thấy đó là thứ gì đó màu xám tro, là một sinh vật hình người, nhưng tuyệt đối không phải người, cũng không phải bất kỳ động vật nào tôi đã từng thấy trước đây. Nó có hình người, màu xám tro, giống như một con hồ ly đang đứng thẳng, chỉ là không có

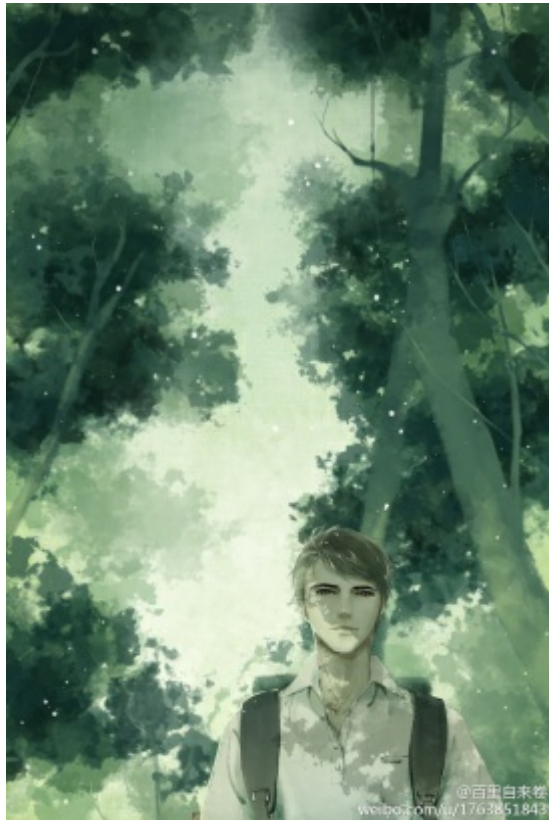
lông, chỉ có da khô queo trần trụi.
Ninh Hạ: Khu tự trị của người Hồi ở
thượng du phía tây sông Hoàng Hà
Nhân tiện chương đầu quên chú thích
Ngân Xuyên là thủ phủ khu tự trị Ninh
Hạ của người Hồi.

Chương 10: Hồ ly

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

@百里白來卷

Weibo.com/u/1763851843

Thời tiết trong sơn cốc rất kỳ lạ, khó mà nói là trời đầy mây hay là sáng sủa, tôi cũng không nhớ quá rõ, bởi vì khi thấy thứ kia cả người tôi đều muốn bùng nổ. Ánh sáng rọi tới từ sau núi, nơi thứ đó đứng rất ít ánh sáng, hơn nữa tư thế của nó giống người, nhưng vừa nhìn lại tưởng đó là người.

Tôi không nhìn rõ mặt nó, nhưng từ tư thế của nó tôi biết được nó đang nhìn tôi chăm chăm.

Suy nghĩ đầu tiên của tôi là Lâm Kỳ Trung là một yêu quái, hoặc là hồ ly tinh, hoặc là sơn tiêu gì đó. Khả năng là Noạn Noạn đã sớm bị hấn ăn thịt, Lâm Kỳ Trung thực sự cũng đã chết, hiện tại chỉ là một hóa thân để lừa người vào núi ăn

thịt mà thôi.

Sau khi nó lừa tôi đi vào liên hiện nguyên hình, xem ra là muốn làm hại tôi. Nhưng mà vừa nghĩ tới tôi liền thấy khó có khả năng, tôi chưa từng thấy hồ ly tinh, sơn tiêu nghe nói cũng đã có người từng gặp, nhưng là ở trong rừng xanh núi thẳm. Ở đây không coi là nơi ít người đến, nếu hại người ở chỗ này, với súng trường của quân đội Giải phóng nhân dân và dân phòng thì 100 con sơn tiêu cũng bị bắn chết.

Tôi từng nghe bạn học kể, sói ở Ngân Xuyên cũng không thể hại người, nuôi chó bình thường sẽ nuôi nhiều chó Husky, bọn chúng được người cho ăn, về sau mới biết được chúng đều là sói

hoang, giống như chim hải âu, chúng biết vô người không bằng giả làm chó, cũng không biết là dân bản xứ tán phét hay thật sự có chuyện như vậy.

Nói chung là động vật hoang dại đã không còn tìm cách đối nghịch với con người. Sơn tiêu cũng có thể không ngoại lệ.

Tôi không biết đây là con gì, cũng không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng bị nó nhìn chăm chăm làm tôi rất khó chịu, tôi rút dao găm mang theo bên người ra.

Không biết đây đã là con dao găm thứ mấy, tôi ít khi dùng dao găm hiện đại, biệt hiệu của nó là đại bạch cương đao . Lúc đầu tôi nhìn trúng một thanh khảm

đao cùng dây, nhưng về sau lại mua con dao găm này, dùng để cạo râu cũng rất tiện lợi, có người nói phụ nữ nước ngoài thích dùng dao loại này để sửa lông chân.

Nếu khảm dao ở trong tay tôi, đừng nói là sơn tiêu hay hồ ly tinh, có là voi tinh tôi cũng trực tiếp giết chết, hiện giờ cương đao lại hơi ngắn, tôi giấu sau cổ tay, cùng vật kia đứng song song nhìn nhau.

Được vài phút, vật kia bỗng nhiên loé lên, liền biến mất không thấy.

Nhưng không phải là biến mất như bay hơi, tôi biết nó dùng một tốc độ kỳ quái để trốn vào đằng sau tảng đá.

Tôi thậm chí thấy được rõ ràng động tác

của nó, nó trốn vào, hoàn toàn giống trạng thái của con người, nhưng tư thế và động tác lại khác con người rất nhiều, làm tôi sờn gai ốc.

Thứ đó biến mất sau tảng đá khoảng hai phút, tôi mới nhận ra mình đang gặp vấn đề. Ở sườn núi bên đó toàn là loạn thạch, tôi căn bản không biết nó trốn ở đâu, nó muốn phục kích tôi chẳng?

Vấn đề quan trọng là, nó là con gì vậy? Là Lâm Kỳ Trung sao? Lý trí của tôi nói đó không thể nào là Lâm Kỳ Trung, trên thế giới này có thể có cương thi, có thể có thi thể hay đồ vật biến thành yêu quái (phần lớn chỉ là hiện tượng vật lý), nhưng không thể có yêu tinh có chỉ số thông minh cao như vậy.

Như vậy Lâm Kỳ Trung ở nơi nào? Đã bị cái vật kia giết chết sao?

Không mang theo cái gì, chỉ có một con dao găm, ống nhòm cũng không có, tôi không thể thấy rõ sau tảng đá có thi thể Lâm Kỳ Trung hay không.

Ở một nơi kỳ quái xuất hiện sinh vật kỳ quái làm tất cả cơ sở suy luận của tôi đều có sự thay đổi. Trước kia tôi cho rằng tất cả chỉ là âm mưu của con người. Thế nhưng tình trạng này không phải là con người có thể làm được, hiện tại lại xuất hiện thứ này.

Tôi khom lưng nhanh chóng nấp vào sau bụi cây, nếu như là tôi trước đây, tôi nhất định ngây ngốc mà nghĩ làm sao bây giờ, nên chủ động đánh tới hay là tiếp tục chờ

đợi, hiện giờ phản ứng đầu tiên của tôi là, nếu đối phương muốn tôi trở tay không kịp, tôi sẽ lập tức bắt chước hành động của nó.

Tôi không biết nó ở đâu, cũng không thể để nó biết tôi ở đâu.

Sau khi trời tối ưu thế của tôi sẽ mất hết, thực tế hoàng hôn cũng đang buông xuống, khi toàn bộ khe núi bị bóng tối từng bước xâm chiếm, thị lực của tôi đã không còn tác dụng, tôi phải ở đây chuẩn bị đối phó cho thật tốt.

Vật kia cho dù không phải yêu quái, cũng có thể là một loại động vật kỳ quái. Hoặc là một loại sinh vật sinh vật tôi chưa từng gặp phải.

Có thể khẳng định nó là vật sống, vật

sống sẽ có thể chết, cương đao trong tay tôi có tác dụng uy hiếp đối với nó. Tôi không sợ đối đầu chính diện với nó, tôi đã từng đối đầu với vật chết, vật chết sẽ không chết lần nữa, chỉ có thể huỷ diệt. Tuy nhiên tôi cần một hoàn cảnh chiến đấu công bằng.

Nói thật là, nếu tôi mà chết ở chỗ này, tất cả mọi người bên cạnh tôi sẽ không biết tôi đã xảy ra chuyện gì, tôi sẽ yên lặng phân huỷ ở chỗ này, tất cả vấn đề khúc mắc lúc trước đều biến thành chuyện cười. Giống như lính quèn lập chí làm tướng quân, thắng được muời mấy trận thì bị gở mũi của mình làm chết ngạt. (ví dụ hay vậy)

Tôi dùng dao găm cắt cỏ khô, cúi người,

nếu đối phương không phải Nhị Oa thì hành động bên này của tôi nó rất khó biết được. Tôi có thể cảm giác được nó luôn nhìn về hướng này, nhưng thị lực của động vật không tốt đến vậy.

Tôi nhặt đến ba bốn đồng cỏ khô, bây giờ đã sắp 8 giờ, bầu trời Ngân Xuyên lúc này tối đen như đêm khuya, tôi gom cỏ khô vào dưới gốc cây đại thụ, đốt lên. Lửa bốc cháy hùng hực, đại thụ cũng bị cháy lan, tôi đứng lên, tiếp tục thu thập xung quanh, rất nhanh đã đốt cả sườn núi.

Nếu để người của lâm trường thấy tôi làm như vậy có thể sẽ bắn tôi chết tại chỗ không chừng. Tôi biết cây cối nơi này không nhiều, nếu không phải tôi cố ý

gom lại thì chỉ có cỏ dại, lửa không thể lớn như vậy. Tôi buộc cành cây vào tảng đá làm thành nhiều cái chùy lửa kỳ quái, đây là cách tôi đã nghĩ ra để giải quyết vấn đề bế tắc trước mắt.

Khi trời tối đen, tôi đứng ở khu vực đã chừa lại cho mình trong đám cháy. Tôi không thấy tất cả tình hình bốn phía, cũng không nghe thấy bất cứ động tĩnh gì, chỉ có thể nghe thấy âm thanh lách tách của thứ gì đó bị lửa đốt nứt toác.

Đại thụ bị tôi đốt gãy, ầm ầm đổ xuống, lửa lại càng bốc cao, lúc này tôi thấy được trong bóng tối bên ngoài vòng lửa có một ánh mắt xanh biếc loé lên. Chắc nó không thể tới gần, tuy nhiên ánh lửa làm ánh mắt nó sáng lên khác thường.

Tôi giờ chuyề lửa, đốt lên rồi quăng sang bên kia, một hơi ném đi hơn mười mấy cái, chuyề lửa sau khi rơi xuống đất làm tia lửa văng tung toé, tôi thấy được cái mặt quỷ của nó ở cự ly gần.

Đúng là một con hồ ly đang đứng, nó đứng ngoài vòng lửa lạnh lùng nhìn tôi, hơn nữa tôi còn thấy trên lưng nó cũng một vật. Cái vật đó mới gọi là kinh khủng thực sự.

---

sơn tiêu; ma núi (loài yêu quái một chân, thường nói trong truyền thuyết)

Nhị Oa: Nhân vật trong anime Trung, có thiên lý nhãn.

Chuyề thủ/cương đao/dao găm

Khảm đao

Chương 11: Ác đấu

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

Con vật giống hồ ly không lông đang đứng ngoài vòng lửa, dưới ánh lửa tôi có thể thấy nó đang nhìn tôi chăm chăm.

Trên lưng vật kia còn cõng theo một con vật kỳ quái, hẳn là một con “bái”, không giống giải thích trong truyền thuyết, con “bái” này có khuôn mặt người, thân thể rất dài, quấn quanh mình con hồ ly.

Lang bái là loài động vật trong truyền thuyết, lang (sói) là động vật có tính bầy đàn, bái là sinh vật có trí khôn, thường nằm sấp trên lưng lang để chỉ đạo lang hành động. Tuy nhiên trong thực tế cuộc sống chưa từng có ai bắt được bái. Trong truyền thuyết núi Đại Hưng An đã từng có chuyện bắt được một con, về sau lại phát hiện đó là một con sói cái bị bầy

thú kẹp gãy chân trước, vẫn còn ôm sói con, lúc đó sói đực cũng sói cái chạy trốn thì sói cái bị rơi xuống. Sói đực bỏ qua cơ hội thoát thân, cùng sói cái đợi bị săn giết.

Sói có nhân tính, nếu không phải là ở cấp độ khác nhau trong chuỗi thức ăn thì loài vật này đáng được ca ngợi, những thợ săn khi đó thấy một màn này cũng cảm động phát khóc, sau đó đã thả cả hai con sói.

Tuy nhiên người đã từng thấy bái thì rất nhiều, bắt đầu từ “Dậu dương tạp trở- động thực vật phổ biến”, chuyện về bái chưa bao giờ hết. (đương nhiên hiện tại ngay cả sói cũng gần như trở thành truyền thuyết rồi) nhưng rõ ràng nhất là truyền

thuyết về bái thời cổ khác xa so với hiện nay.

Vì thế có thể suy đoán là, loài bái hân là đã tuyệt diệt, mà trong tất cả ghi chép được lưu truyền, đặc biệt là của thời cận đại, bái đều được quan sát từ xa, còn trong bầy sói, con đầu đàn sẽ công thứ gì đó sau lưng. Không có xung đột ở cự ly gần. Đây không phải là chuyện rất bình thường, không biết cũng không nên cho là như vậy, bái là loài không thể quan sát ở khoảng cách gần.

Những điều này đều là phán đoán của tôi ngay lúc đó, hơn nữa không phải là bái ở trên lưng lang sao? Tại sao bây giờ lại kiếm sống cùng hồ ly?

Tiếp tục đứng song song với nó, tôi cũng

không thể làm cho rõ ràng, tôi nắm chặt dao găm, thầm nghĩ, giết chết mi rồi thì tha hồ nghiên cứu mi rốt cuộc là cái loại hàng gì.

Đồng lửa cỏ khô trước mặt tôi bắt đầu lụi dần, tôi không tiếp tục thêm cỏ khô vào nữa, nhìn ánh lửa đang dần mờ đi, tôi đốt thêm nhiều chùy lửa nữa, quăng vào phía sau sinh vật hình người bên kia. Sau lưng nó bùng lên từng đốm lửa như châm đèn, rọi sáng cả một khu vực lớn, như vậy tôi sẽ không sợ nó bỗng nhiên lại lùi về bóng tối.

Sau đó tôi đổi tay, đốt lên quả chùy lửa cuối cùng, rút cương đao ra, hét lớn một tiếng xông ra chém giết.

Sau nửa đời chỉ biết phòng thủ cẩn thận,

bây giờ tôi đã phát nghiện với chủ động tấn công, đặc biệt là khi biết phần lớn nguy hiểm đều là do miệng hùm gan sứa. Đạp lên đồng tro chưa tắt hẳn, tôi tiến lên làm tia lửa văng tung toé, trong nháy mắt đã vọt tới trước mặt sinh vật hình người kia. Tốc độ của nó cực nhanh, tôi quạt gió để lửa bùng lên lần cuối cùng, khi lửa tới lại đã không thấy nó đâu nữa. Tôi biết đây chỉ là một loại ảo giác, nhất định nó còn ở bên cạnh tôi, chỉ là chạy đến góc chết trong tầm nhìn của tôi mà thôi. Một tay cầm cương đao, một tay cầm chùy xoay người đâm ra sau lưng. Đâm vào khoảng không, sau đó tôi chợt nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ bên trái mình.

Trước hết tôi ném chùy lửa ra làm sáng khu vực đó, liền thấy một bóng đen bò rất nhanh trên mặt đất.

Đây thật sự không phải người, động tác bò sát thật là con mẹ nó dọa người.

Tôi cứ dây dưa với nó như thế một lúc, từng bước tiến gần, dùng sức đưa chân giẫm lên tro than trên mặt đất.

Một lượng tro than lớn bị tôi đá tung lên bay đầy trời, tôi che mũi, nheo mắt lại.

Nói ra thật xấu hổ, lúc trước khi còn theo học tán đả với Hắc Nhãn Kính, anh ta kiểm tra các khớp xương và cơ thể tôi.

Vốn là tôi muốn anh ta có thể nói với tôi: “Trời ơi, cậu là kỳ tài luyện võ tám trăm năm khó gặp.” Tuy nhiên khi anh ta kiểm tra xong lại nói với tôi, bộ phận duy nhất

trên người cậu có ích cho cậu khi chiến đấu là lông mi cậu tương đối dài, hiện tại luyện kỹ năng cơ bản cũng không thể nữa, chỉ dành nhằm vào những bộ phận có chút sở trường đặc biệt để dạy cậu mấy chiêu đặc biệt, thực dụng, để đối phó người thường.

Lúc đó tôi hỏi anh ta có phải là cái gì lông mi thần công không, Hắc Nhãn Kính nói, luyện mắt nhìn, lông mi là một bộ phận của ánh mắt.

Tôi khi đó còn cho là anh ta sẽ dạy tôi công phu chớp chớp mi là có thể đánh ngã người ta, kết quả anh ta dạy tôi làm thế nào để khi có người vọt tới bên mình, khắc phục nhắm mắt theo phản xạ có điều kiện, cùng với làm sao để bảo vệ hai mắt

của mình trong hoàn cảnh khắc nghiệt mà vẫn có thể nhìn thấy.

Không thể xem thường loại huấn luyện này, sau khi tôi bị Hắc Nhãn Kính dùng súng nước bắn vào mặt chừng mười ngày, lần đầu tiên cảm thấy mình đang bị đùa bỡn, tuy nhiên ngày mà Hắc Nhãn Kính lần đầu tiên cho phép tôi tránh, tôi cũng lần đầu tiên tránh được tập kích của súng nước.

Tốc độ của súng nước rất nhanh, nhưng trên thực tế tốc độ của nước ở trong giới hạn có thể né tránh, nguyên nhân không thể tránh là do khi thấy nước bắn tới, người ta sẽ nhắm mắt lại ngay lập tức. Đây là phản xạ có điều kiện của con người, loại phản xạ có điều kiện này có

thể bảo vệ võng mạc của anh, nhưng khi đang đánh nhau kịch liệt thì thường làm anh rơi vào thế hạ phong.

Mọi người đều biết không ai là không có loại phản xạ này, mục đích huấn luyện của Hắc Nhãn Kính là làm cho khi có gì đánh tới, toàn bộ cơ quan đều được điều động để tránh né, cho nên khi có cái gì bay tới mắt anh ta, phản ứng đầu tiên của anh ta sẽ là chuyển động đầu và cổ. Thế nhưng người bình thường sẽ nhắm mắt lại, đây cũng là nguyên nhân chị em phòng kẻ háo sắc chỉ cần một chiêu chọc vào mắt là luôn luôn thành công.

Đó là lý do cuối cùng tôi cũng học được phải dùng con mắt của tôi trong hoàn cảnh khắc nghiệt như thế nào. Bài huấn

luyện cuối cùng khi đó là dùng tro than sau khi đốt ruộng, mỗi ngày đều được cung ứng một lượng lớn, vì thế lúc này tôi cũng lựa chọn tro than.

Tôi gần như dựa vào thị giác mong manh và dư quang nơi khoé mắt để nhìn tình hình, bởi vì mắt tôi không thể mở ra, vừa hé tro than sẽ bay vào, lập tức sung đỏ chảy nước mắt. Còn đối phương sẽ không may mắn như tôi, tôi thấy vật kia bò loạn trên mặt đất, không giữ được thế giằng co nữa.

Tôi tiến lên, con vật đó đánh tới theo bản năng, tôi khom lưng tránh thoát, một chuy nện lên lưng nó. Vật kia phát ra một tiếng kêu chói tai, tôi rống lớn một tiếng, nhào tới. Nó tung một trảo, chộp vào mắt cá

chân tôi, để lại ba vết máu rất sâu.

Tôi nhảy lên cười trên cổ nó, nó mạnh mẽ đứng lên, trọng tâm của tôi không vững, không có cách nào di chuyển phần eo được như Tiểu Ca.

Thực sự chỉ có tự cười lên mới có thể biết được động tác nào yêu cầu tổ chất thân thể dạng gì.

Nhưng khi tôi xoay người ngã xuống, dao găm đâm ra từ dưới nách, đâm thẳng vào lưng nó.

Vật kia lần này hoàn toàn bị đau, bắt đầu nổi điên lên. Tôi nói lỏng đầu gối bị nó giãy ngã xuống, đứng lên đuổi theo nó, vừa hô to vừa vung chùy lửa trên tay.

Nó đã hoàn toàn không nhìn thấy gì, xông thẳng đến khu vực tôi bố trí cho mình

trong đám cháy vừa rồi, nơi đó có ít tro than nhất trên sườn núi.

Chương 12: Đối phó

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

~~~

Tôi khập khiễng đuổi theo, dù đã qua huấn luyện sức chịu đựng, tôi vẫn cảm thấy vết thương của mình lộ ra cả đầu khớp xương, nếu bây giờ mà dừng lại nhìn kỹ, có lẽ sẽ mất tinh thần chiến đấu.

Sinh vật kia vọt tới khu vực đó, không ngừng lắc đầu, nó quỳ rạp trên mặt đất, tôi biết lúc này cơ hội xông lên cho nó một kích trí mạng đã qua đi. Tôi còn cách sau lưng nó khoảng hai, ba mét, liền

thấy nó quay đầu lại, mắt đã mở được ra. Tôi lấy lại bình tĩnh, biết lúc này mới là ác đấu thực sự. Mắt quái vật kia rất nhỏ, đáng tiếc là không có lông mi. Tôi siết dao găm trên tay, bắt đầu chuyển động xung quanh nó.

Sau lưng nó đang chảy máu, một đao này nếu như đâm vào người thì thắng bại đã định, đáng tiếc là đối thủ của lão tử không phải loại bình thường.

“Anh em, chưa từng thấy tao như vậy phải không?” Tôi vừa di chuyển vừa quát: “Thần quỷ sợ ác nhân, đừng tưởng là mày xấu thì tao không dám đâm mày, lão tử từng gặp thứ còn xấu hơn mày gấp trăm, ngay cả hình dạng cũng không có.” Quái vật kia từ từ đứng lên, cũng hơi tập

tĩnh, nó lạnh lùng nhìn tôi chằm chằm. Tôi dùng các loại tiếng để mắng nó, tiếng Bắc Kinh, tiếng Hàng Châu, tiếng Trường Sa, nếu không phải là không thạo tiếng Ninh Hạ thì tôi đã dùng tiếng bản địa mà chửi đấm nó rồi. Mắng càng lúc càng khó nghe.

Việc này là để tăng thêm lòng can đảm cho mình, cực kỳ thực dụng, thô tục có thể kích thích sự phẫn nộ của bản thân, khi cảm xúc phẫn nộ lên tới đỉnh điểm thì cơ bản tôi nghĩ sẽ có lợi hơn tất cả cảm xúc khác. Đương nhiên ngay sau đó tôi đã biết, cảm xúc mạnh nhất trên đời chính là đau thương.

Khi trước mắt anh có một đao vung tới, không có bất kỳ hy vọng nào, anh không

chỉ muốn mình thoát mà còn muốn tất cả những người bên cạnh mình cũng có thể thoát. Không có bất kỳ hy vọng nào nhưng vẫn tiếp tục chiến đấu, là đáng sợ nhất.

Mắng khô cả họng, con vật kia cũng không có động tĩnh gì, chỉ nhìn chăm chăm di chuyển của tôi. Con vật trên lưng ép sát xuống dưới vai nó.

Nhuệ khí của tôi bắt đầu giảm dần, vết thương trên chân chảy máu làm ướt hết cả bít tất, lúc này tôi lại sợ nó bỗng nhiên mở miệng nói: “Đại ca, em chỉ đi ngang qua thôi mà.”

Tôi sẽ có vẻ mặt thế này mất 囧, từ tất cả biểu hiện lúc trước thì nó quả thực chỉ là đi ngang qua, thấy ở đây có đám cháy

liền liếc mắt nhìn, đương nhiên tôi có thể nhìn ra địch ý từ trong ánh mắt của nó. Tuy nhiên dù sao đó cũng chỉ là cảm giác của tôi.

Tôi biết mình sinh ra suy nghĩ này chỉ là kiếm cớ để bản thân lùi bước theo bản năng vốn có của mình. Tôi không có thời gian để làm cho nhuệ khí bắt đầu giảm sút. Lửa quanh đây cũng không cháy được bao lâu nữa. Tôi trở tay vung đao lên, lần thứ hai đánh nghi binh về hướng nó.

Ngay trong nháy mắt này nó bắt đầu chống lại.

Khi tôi chỉ còn cách nó khoảng nửa mét, nó bỗng nhiên nằm úp sấp trên mặt đất, cả người bật lên. Sức bật và tốc độ đều

vượt ra khỏi suy đoán của tôi.

Lúc này bị tro than làm hạn chế, vừa rồi nó đã có thời gian thở dốc và để mắt được hồi phục.

Tôi vừa mắng mình ngu một tiếng đã bị nó vồ ngã nhào xuống đất. Nó há mồm to như chậu máu, dồn sức cắn tới cổ tôi.

Nếu là tôi trước đây thì nhất định sẽ nhắm mắt lại chờ chết, hiện tại tôi cố sức nhấc đầu lên trong thời gian ngắn nhất, đung mạnh vào mồm nó một cái.

Sau đó chuyển động tay, cương đao đâm vào từ mạng sườn nó.

Đầu tôi bị xây sát mấy chỗ, đau đến nẩy đom đóm mắt, tay hạ đòn sát thủ, một đao cắm ngập đến chuôi.

Rút ra, con vật kia rống lên một tiếng, tôi

dùng chùy lửa ngăn cách giữa hai chúng tôi, ép nó buông ra. Khi xoay người đứng dậy, tóc trên đầu cháy sém, lông mi cũng bị đốt trụi.

Không thể để cho nó có cơ hội lần nữa, đối với động vật mà nói, hai đao của tôi coi như gây ra thương tổn trung bình. Có lẽ cuối cùng nó sẽ chết vì nhiễm trùng hoặc vì mất máu, tuy nhiên lúc này nó vẫn còn tới vài ngày để giết tôi. Tôi nhào tới lần thứ hai, hất chùy lửa ra, nó né được, tôi nhảy lên, một cước đá vào quai hàm nó trên mặt đất.

Nó rống lên lần nữa, nhưng trong nháy mắt ngoạm được chân tôi.

Chân tôi phát lạnh, nhưng đã không đứng lại được nữa, bị nó lôi ngã xuống đất, cổ

sức quăng tôi vào đồng lửa bên cạnh.

Cả người tôi bị đốt, lăn đi một vòng, khi vùng lên cả người đều bốc khói, không đợi tôi kịp đứng lên, vật kia tấn công lần nữa, cắn bắp đùi tôi, lần thứ hai kéo tôi xuống đất.

Tôi đạp hai chân liên tục, ép nó tạm thời nhả ra, đứng lên bắt đầu thi triển sở trường cũ của mình — chạy trời chết.

Mẹ nó đánh không lại, cái gì mà lông mi thần công, nếu như sống sót trở về tôi nhất định đốt sạch lông trên người Hắc Nhãn Kính.

Nhảy vài bước tới trước cây đại thụ bị tôi đốt, thế lửa vẫn rất lớn làm tôi không qua được, quái vật kia theo sau với tốc độ cực nhanh, hai chân tôi cơ bản không

đứng thẳng được nữa, ngã ngòi xuống đất, giờ đao đối phó.

Trong nháy mắt nó vọt đến trước mặt tôi, mặt đất phía trước bỗng nhiên sụp xuống, nó rơi xuống đất rất mạnh, trực tiếp rơi thẳng vào hố.

Đúng vậy, tôi đã đào một cái bẫy ở chỗ này.

Tôi quay người cố sức đập một thân cây phía sau, một cành cây đang bốc cháy trên đại thụ trước miệng bẫy liền gãy lìa, rơi thẳng vào trong hố bẫy. Tôi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết bên trong, mùi da thịt cháy khét bắt đầu toả ra.

Cũng may phương pháp của mình có tác dụng, tôi mừng thầm, trong lòng tôi vẫn có phần không tự tin nên để bảo đảm cho

mình, tôi đã làm một cái bẫy ở đây. Cái bẫy này không phải là đào lên, dưới tàng cây vốn có đá vụn và bùn đất rất xốp, tôi tìm một cái hố, dùng tay di chuyển đá tảng, đào móc bùn đất, đắp cao bốn phía lên thành một ống khói, sau đó dùng toàn bộ cỏ khô và đá tảng đắp cao xung quanh miệng hố, cuối cùng chừa lỗ một cánh cây bên trên ra.

Vì lý do an toàn, những tảng đá này đều có kết cấu một gổì một, chỉ cần đá rơi một viên máu chốt thì toàn bộ miệng hố đều sụp xuống.

Trong kiến trúc cũng hay có mảnh khoé kiểu này.

Quái vật kia kêu thảm chạy ra khỏi hố bẫy, hố không sâu, nó vừa bò ra được

nửa người, tôi một cước đạp lên viên đá kia, toàn bộ dốc núi nhỏ có miệng hố tôi vừa xây, lấy cái bẫy làm trung tâm, đổ sụp vào bên trong, nó nhanh chóng nằm thẳng cẳng.

Tôi nhìn hai chân mình, vô cùng thâm thảm, cắt bỏ ống quần bị máu thâm ướt, xử lý qua loa một chút, tôi mới đứng lên nhìn hố bẫy.

Toàn là đá, vật kia chỉ thấy một cái móng vuốt đang cháy, đã bất động.

Không có cách khác, ông đây chỉ thích hợp đánh lén, chính diện PK thật sự không hợp với tôi.

Tôi xì một tiếng, đốt thuốc, bỗng nhiên tảng đá khẽ động, một khuôn mặt nhỏ của con gì đó chọt bắn ra từ đồng đá, thoát

cái đã cuộn lên lưng tôi. Cơ thể nó rất dài, trong nháy mắt cuộn lên cổ tôi.

Chương 13: Tránh được một kiếp

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

~~~

Loại tình cảnh này tôi đã trải qua rất nhiều lần, Hắc Nhân Kính nhắm vào những tình huống này mà dạy tôi không ít tiểu chiêu số, trong rừng rậm hay phải đối phó với con gì đó nhỏ hơn mình rất nhiều, đầu tiên phải đề phòng hai cái cổ, một là cổ chân, hai là cái cổ thực sự, đặc biệt là cổ, hướng về chỗ này để tấn công,

nhất định là động vật có tính công kích. Bởi thể tích của chúng rất nhỏ, hơn nữa thường linh hoạt hơn nhiều lần, khi tấn công lại tương đối bí mật. Vì thế đòn đầu tiên của bọn chúng thường không có cách nào tránh né, đối phó với loại này khác với lông mi đấu pháp, lông mi đấu pháp là để loại bỏ phản xạ có điều kiện, còn đối phó cái này lại là tạo thành một loạt phản xạ có điều kiện phức tạp để bảo vệ cổ.

Hai bên cổ là động mạch, phía trước là cổ họng, phía sau là cuống não, có thể nói là bộ phận khó phòng thủ nhất trên cơ thể người, tôi không có cái cổ trời sinh như loài báo của Bàn Tử, Hắc Nhân Kính nói đường cong trên cổ tôi còn nữ

tính hơn phụ nữ, với lực chân của hấn, một cước có thể trực tiếp đá gãy, còn nếu là Muộn Du Bình đá thì có thể trực tiếp đem đầu tôi một cước đá bay.

Từ nhỏ đến lớn tôi vẫn cảm thấy mình là một người rất khoẻ mạnh, không biết phán đoán của họ dựa vào đâu, nhưng nói chung là chỉ dựa vào sức mạnh của cổ tôi thì không có cách nào phòng ngự. Bàn Tử có thể dùng cầm đập vụn quả hạch đào, còn tôi nếu đè xuống, quả hạch đào sẽ cắm xuyên vào.

Nếu thiếu sức mạnh thì chỉ có thể dựa vào động tác toàn thân. Khi vật kia bám lên bả vai tôi, đồng thời hai tay tôi đưa lên nắm cổ áo mình, cố sức kéo mạnh về phía trước, con vật đang sau kê sát gáy

tôi, trong nháy mắt tôi kéo cổ áo lên, trùm lên đến trên đầu.

Điểm mấu chốt của động tác này là là nhanh chuẩn ngoan, không thể để vật đang tấn công mình chui vào cổ áo, bằng không nhất định anh chỉ có thể nắm cổ áo mình mà không thể nắm ngực áo, áo vẫn bị mắc lại trên tai anh.

Sau khi trùm lên đầu, tôi lập tức rút cổ lại, kéo căng áo về phía trước, như vậy tôi sẽ khó bị thò đầu ra, sau đó tôi đan hai tay vào nhau từ phía dưới cởi lộn áo ra.

Động tác này nếu như làm với tốc độ rất nhanh thì có thể trong nháy mắt vậy thứ gì đó tấn công anh trong áo.

Cái khác thì tôi không được nhưng cởi

áo như thế này đã luyện tập rất nhiều lần, tôi đã rất cố gắng, cũng có đẳng cấp nhất định, cho nên con vật này rốt cuộc sẽ gặp xui xẻo.

Trong nháy mắt nó rơi xuống cổ tôi, tôi xé cổ áo ra, lùi về sau trực tiếp lộn ngược áo ra, liền trùm nó vào trong áo.

Tuy nhiên tôi quên mất mình đang mặc áo sơ mi, áo sơ mi hạ giá đáng ghét ở chỗ khuy măng sét lúc đi luôn có cảm giác lay động nên tôi đã xắn tay áo lên. Đến khi cởi áo ra mới phát hiện tay rồi vẫn còn kẹt trong tay áo, kéo không ra.

Vẫy áo ra mấy lần rồi cuộn lại, cũng phải vì sợ nó cắn tay tôi, nhưng sức lực của nó rất lớn, không ngừng giãy giụa bên trong, cảm giác áo sơ mi cũng không đủ

chắc chắn.

Tôi chụm hai tay áo vào nhau, biến cái áo thành cái chùy, đập thẳng vào tảng đá, đập đến lần thứ ba, tay áo rách cục cũng tuột khỏi tay tôi, tôi nhặt lên một tảng đá, đi tới đập mạnh xuống cái áo.

Đập hơn mười nhát thì cảm giác không đúng lắm, ngừng lại, phát hiện cái áo đã xẹp lép.

Tôi lại đập hai cái, xác định bên trong không có vật gì, đưa tay nhấc áo lên liền phát hiện quả thực vô ích, ở tảng đá tôi đập vào có một khe hở ngằm, trong có một vết máu, có vẻ là nó đã trôn vào trong khe đá này.

Con vật kia khá lớn, chui vào khe đá nhỏ như vậy đúng là vất vả rồi.

Tôi cởi áo sơ mi, bốc mùi tanh tanh, tôi chẳng muốn mặc tiếp chút nào, tuy nhiên không biết về đêm có lạnh hơn không, tôi buộc áo sơ mi bên hông.

Tra đao vào vỏ, tôi quay ra đập xung quanh tảng đá, muốn ép nó phải nhả ra, đập đau cả chân mà tảng đá cũng không đổ xuống.

Ông đây chọn được sườn núi quá tốt, kết cấu nội bộ rất ổn định.

Bất quá con vật kia lớn như vậy, không thể di động được trong khe đá, trừ khi nó là động vật nhuyễn thể, nhất định là nó trốn ngay dưới tảng đá.

Tôi quay lại nhìn con hồ ly, đã bị đốt thành tro từ bao giờ, trên người tôi bị thương ba chỗ, coi như có tiến bộ.

Tôi dờ một ít đá đi, đắp thành mấy cái chân bếp xung quanh khe đá nơi con vật có thể là bái kia chui vào, sau đó đem lửa than, củ khô mang tới, đốt cháy, chỉ cần đốt một lúc, phía dưới tảng đá sẽ nóng đến mức có thể chiên trứng. Tôi đi tiều vào đồng lửa, lại thêm dặm chân, nháy mắt dập tắt lửa, sau đó lại chông lên một tảng củ khô nữa. Tất cả khói đều bị dẫn vào khe hở liền thấy ở đây giống như vùng có suối nước nóng, từ khe hở dưới tảng đá khói bốc lên rất nhiều.

Đuổi tận giết tuyệt không phải là là phong cách và mong muốn của tôi, tuy nhiên trước khi để lại mầm tai họa, hành động này sẽ bảo đảm an toàn cho tôi. Tôi giết con hồ ly của nó nên mới theo tôi.

Tôi không thích cảm giác có cái gì đó ở một chỗ bí mật tính kể với tôi.

Né qua một bên, điều thuốc tôi mới hút vài hơi đã rơi mất, tôi lại đốt lên một điếu nữa, vừa định hút, tôi liền thấy bên trái trước mặt tôi có một tảng đá bắt đầu lung lay. Thì ra cuối cùng cũng bị ép đi ra.

Tôi không nhúc nhích, tiếp tục hút thuốc, khả năng đây là lòng trắc ẩn cuối cùng của tôi. Tao không đến đó giết mày, cho mày khoảng cách hai mét và bốn, năm giây, nếu mày có thể chạy được thì chạy đi. Nếu không chạy được thì đừng trách tao độc ác.

Không ngờ khối đá bên kia còn đang rung động thì ở một chỗ khá xa, cũng có

vài khối đá cũng bắt đầu rung động.

Tôi nhú mảy, vật kia chỉ có một con, tại sao lại có thể lay động ở hai nơi.

Sau đó, lại liên tục ba nơi khác, đều có khối đá bắt đầu lay động.

À, ra là có năm.

Thì ra dưới tảng đá cũng không chỉ có mỗi con bái đó, còn có nhiều những con vật khác.

Mặc kệ đối phương là cái gì, tôi cũng không có năng lực đấu 1V5, lúc này tôi liền bỏ qua lòng hiếu kỳ của mình, quay đầu bỏ chạy vào làn khói mù mịt từ tro than. Khói đã tan đi không ít, tôi bịt chặt mũi vọt tới.

Cách xa đám cháy, nhiệt độ bốn phía bắt đầu ập đến chỗ tôi. Tôi chạy tới bụi cỏ

dưới đáy khe núi, tìm một chỗ núp vào, nhìn sang phía đám cháy nhưng đã không thể nhìn thấy được gì nữa.

Không sao, trước tiên dập tắt lòng hiếu kỳ của mình xuống đã, băng bó qua loa rồi hãy nói. Nơi này quả thực rất kỳ lạ , không đơn giản như vậy. Tôi phải về mang theo trang bị đầy đủ, cho nơi này nổ tung xem rốt cuộc là có chuyện gì. Tôi trốn trong bụi cỏ, kiểm tra vết thương của mình, phán đoán phương hướng. Tôi phải trở về, nhưng ban đêm khả năng tìm được đường về là số không, chờ đợi ở đây thì không an toàn, cánh rừng này rất quỷ dị, đi lên cũng không nhất định sẽ an toàn. Tôi không có thiết bị chiếu sáng, trong rừng thì đen kịt một

mạnh. Tôi chỉ luyện được thanh thủ không luyện được lá gan, mò mẫm đi tới đó, dù đánh chết tôi cũng không làm.

Tình cảnh này thật phiền phức, tôi phải tìm một nơi an toàn. Tôi quay đầu suy xét chung quanh, không nhìn thấy nơi khả dĩ, lại thấy được ở cách tôi ngồi khoảng bốn năm mét, xuất hiện một thứ gì đó màu trắng bạc.

Đó là một vòng tròn bằng đá rất lớn, toả ra ánh sáng lấp lánh cổ kính.

Chương 14: Giả sơn

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

Lúc ban ngày, từ trên sườn núi nhìn xuống khe núi, tình hình trong khe núi rất bình thường, không có vật gì lớn như vậy. Ngay cả hình quái vật ở đối diện tôi còn thấy mà không thấy thứ này thì thực sự có thể móc mắt mình ra.

Tôi nhìn bầu trời, vật này hẳn là từ trên trời rơi xuống, bằng không tuyệt đối

không có khả năng xuất hiện ở nơi này.
Hay là tôi chạy nhầm chỗ, khe núi này
hẹp dài, phải chăng là tôi đã chạy đến
một đoạn khác?

Nhìn về phía cây đại thụ bị đốt, tôi biết
mình tuyệt đối không sai, đại thụ bị đốt
đỏ bừng, tôi có thể so sánh nguồn sáng
này với cảnh trong ký ức của mình.

Đột nhiên biến mất, đột nhiên lại xuất
hiện tảng đá hình vòng.

Hai chuyện này có thể có liên quan gì
hay không, lẽ nào bản thân nơi này có
loại hiện tượng dị thường đó sao?

Tôi rút đao ra, lắng nghe động tĩnh bốn
phía, xác định trong bụi cỏ không có cái
gì mai phục tôi, mới cẩn thận bò đến bên
cạnh bàn đá

Bàn đá có một nửa chiều cao vượt lên khỏi cỏ dại, bằng ánh trắng và ánh sáng từ ngọn lửa, tôi chỉ có thể nhìn một cách đại khái. Chỉ xác định được, trên mặt cái bàn đá này không có bất kỳ hoa văn gì, chỉ được mài rất thô như cối xay, lớn chừng khoảng năm người ôm.

Tôi sờ lên, rất lạnh, còn lạnh hơn nhiệt độ bốn phía rất nhiều, có lẽ thành phần chứa một lượng lớn kim loại. Bên trên bàn đá dính rất nhiều đất cát, cảm giác như là vừa mới đào dưới đất lên.

Tôi vùng đứng dậy, ý thức được được đây là vật gì.

Tôi thấy bên trên bàn đá còn có nhiều đất cát hơn nữa, lại mọc ra rất nhiều cỏ dại, nếu bàn đá bị chôn xuống đất thì dù tôi

có đi qua mặt trên của nó cũng không thể phát hiện ra. Tuy nhiên hiện tại nó trông như một cái bồn hoa tròn rất lớn.

Tôi nhìn xung quanh, cũng có cảm giác tổng thể mặt đất xung quanh bỗng nhiên sụp xuống một nửa, kết quả bàn đá bị lộ ra.

Từ sát đường viền bàn đá có thể phát hiện được vài thứ. Tôi bắt đầu nhỏ cở mặt ngoài bàn đá, lại phát hiện mặt ngoài có vô số lỗ nhỏ rất sâu, cực kỳ dày đặc. Cho dù tôi không có chứng sợ hãi sự dày đặc thì khi thấy ngàn vạn lỗ lớn nhỏ chi chít ở mặt ngoài bàn đá cũng có cảm giác nổi da gà cực độ.

Viên những lỗ này đều có màu xám trắng, giống như bị một đục khoét, có thể thấy

bên ngoài viền lỗ hơi nổi lên, cảm giác giống như là kén sâu lông trên cây ngô đồng hoặc là vỏ con hàu. Nếu muốn tôi đặt một khái niệm cho số lượng của nó thì chỉ cảm thấy có lẽ là chừng mười vạn, loại cảm giác dày đặc này chiếm toàn bộ tầm mắt của anh. Tôi rất muốn gảy ra thử, nhưng không biết phải làm thế nào.

Tôi không thể nhìn thẳng, chỉ có thể lập tức nhắm xuống, nhìn xuống cảm giác buồn nôn mãnh liệt.

Đây là một cái trùng bàn, dùng để nuôi sâu.

Loại sâu đó gọi là thạch đảm, đây là một loại sâu cực kỳ cực kỳ hiếm thấy, có thể dùng để chữa trị một loại tật về mắt đặc

biệt, loại sâu này vô cùng quý báu.

Tôi cũng chỉ là nghe nói qua, trong sách thảo mộc cũng từng có ghi chép, ở Sơn Đông có loại sâu gọi là “thạch hà tử” (trứng tôm đá), tuy nhiên ít khi có thể bắt được.

Bởi vì loại sâu này sống trong những tảng đá kín, hoàn toàn không thể hiểu được cách bọn chúng sinh sôi nảy nở và thức ăn của chúng. Phần lớn phát hiện ra nhờ thợ khai thác đá hoặc thợ điêu khắc khi đang trạm trổ một tảng đá thì phát hiện trong tảng đá có ánh sáng, sau đó lại phát hiện có sâu bên trong.

Ly kỳ nhất chính là, những tảng đá phát hiện ra loại sâu này thường là những tảng đá cứng rắn nhất, hoặc là phần cứng rắn

nhất trên tảng đá.

Tôi biết đến loại trùng bàn nuôi sâu trước rồi mới biết đến sự tồn tại của loại sâu này. Vương Minh mua được trùng bàn từ một chủ nhà ở Trùng Khánh, lúc đó không gọi nó là đồ cổ mà là lấy danh nghĩa kỳ thạch (đá lạ/hiếm). Mất sáu trăm đồng, chủ nhà đó nói là hoá thạch tổ ong. Về sau lại vào tay chú Hai tôi, chú Hai dùng sáu ngàn đồng để mua lại, lúc mua rồi mới cho tôi biết, vật đó là trùng bàn, đạo sĩ thời cổ đại dùng nó để nuôi thạch đảm gì đó.

Khối trùng bàn tôi mua lại khi đó chỉ lớn bằng bàn tay, bên trên có mười mấy lỗ, chú Hai nói, mười mấy lỗ này, khi lấy trùng, người ta sẽ phá ra, nhưng thạch

đảm ra khỏi đá sẽ rất khó sống, vì thế bọn họ thường dùng đá nhỏ khoan chậm vào thành lỗ, nếu phát hiện có vết tích của thạch đảm thì không đập vỡ mà để lại một tầng màng đá mỏng. Chỉ cần màng đá không vỡ thì thạch đảm chắc chắn sẽ không chết, bao nhiêu năm cũng không. Bọn họ sẽ dùng đèn chiếu vào, soi bóng trùng bên trong như soi phi thủy, phán đoán kích cỡ, định giá, sau đó mới chọc thủng màng đá, lấy sâu ra, làm chúng say rồi ăn sống.

Phải ăn sống, nhưng chúng phải bị say, vì thạch đảm rất hung dữ, hai con ở cạnh nhau nhất định sẽ có một con bị cắn chết. Nuôi thạch đảm cần một loại đá xộp đặc biệt, vật này là một loại bí pháp thời đó,

ngoại trừ người nuôi trùng thì không ai biết, tảng đá phải xốp đến mức nào, bên trong có thể chảy mật hay không, tất cả đều là tri thức.

Tình trạng của bàn đá này cùng với cái tôi mua lại giống nhau như đúc, nhưng cái này quá lớn, số lỗ lại quá nhiều, nhìn như vậy hẳn là không chỉ có một con thạch đảm, bọn họ tạc toàn bộ trùng bàn thành một cái tổ ong, là muốn không bỏ sót con nào.

Lại nói thêm, bản thân trùng bàn cũng có giá trị làm thuốc, rất nhiều người không mua nổi thạch đảm — cái giá đó thật sự là ít người mua nổi — liền mua loại trùng bàn này để nấu thuốc uống. Thạch đảm cả ngày sống trong bóng tối nhưng

giá trị làm thuốc của nó lại dùng để chữa một loại tật về mắt đặc thù. (Lấy về hiệu kính sư phụ Hắc gia đi anh)

Tại sao thứ này có thể xuất hiện ở đây, tôi thấy vô cùng kỳ lạ. Nó đột nhiên xuất hiện, hơn nữa nhìn trùng bàn sáng bóng, hẳn là niên đại đã rất cổ xưa. Chẳng lẽ thứ này được chuyển tới đây lúc tôi chém hồ ly?

Nhìn chung quanh, lúc này, tôi lại thấy được một hiện tượng kỳ quái, ở một nơi cách chỗ tôi chừng năm mét, tôi thấy mặt đất nơi đó dchum từ từ chấn động như cuộn sóng.

Cảm giác hình như là cái gì đó chống đỡ dưới nền đất đang bị đào sập, toàn bộ mặt đất nơi này dần sụp xuống rất chậm.

Sau đó chân động giảm xuống, tôi thấy ở nơi bị sụp bồng xuất hiện rất nhiều thứ khác.

Đó là một cái chum nước lớn, không, không phải là một, có đến mấy trăm chum nước, xếp hàng tằm tắp dày đặc trong đất.

Tôi đi tới, phát hiện mỗi cái chum đều có một nắp bằng gỗ, bên trên là đất cát và cỏ dại, có thể tưởng tượng mỗi chum nước như một chậu hoa lớn.

Nhìn quân đoàn chum nước đồ sộ, tôi ngây ngẩn cả người.

Ảo giác, tôi bỗng giật mình, chẳng lẽ lại là ảo giác?

Tôi cầm đầu thuốc đưa tới lưỡi, dí tàn đỏ vào đầu lưỡi.

Đau, tất cả cả cảnh tượng trước mắt không hề có chút cảm giác chập chờn hay mờ ảo chút nào. Không phải ảo giác.

Tôi vút thuốc đi, leo lên trên chum nước, độ cao của chum đều gần đến cổ tôi, tôi đi dọc theo bờ chum, đi tới giữa quân đoàn chum nước, nhìn quanh, tình cảnh này hết sức mộng ảo.

Đá văng một cái nắp chum ra, tôi chỉ thấy thứ gì giống như một cái hồ dầu đen, cơ bản đã ngưng kết thành thể rắn, dùng dao găm thọc một cái, tôi phát hiện trong dầu đen có tóc.

Không ổn, trong dầu có lẽ có thi thể, tôi thăm nghĩ. Lập tức đẩy nắp lại, sau đó tôi nhanh chóng chạy đến biên đoàn chum, nhảy xuống.

Sự lở đã dừng lại, nơi tôi đứng lúc này đã bị sụp thành một lòng chảo lớn, toàn bộ những thứ bị vùi lấp trong khe núi lúc trước đều lộ ra. Mặt đất nơi này vì bị nâng lên cao đến hơn một nửa nên dường như đã mất cân bằng.

Tôi chợt hiểu ra khu đất Lâm Kỳ Trung nhìn thấy tại sao lại biến mất.

Nếu tôi đoán không nhầm thì ngọn núi này là giả.

Chương 15: Lối vào

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

Đương nhiên không phải cả ngọn núi đều là giả, tuy nhiên sơn thể có một bộ phận

đã bị nâng cao lên.

Tình hình sụt lún của mặt đất nơi đây chứng minh toàn bộ khe núi bị nâng thêm một nửa độ cao, sau đó bị cở dại và đất đá bao trùm. Cũng vì sụt lún mà tôi không thấy rõ kết cấu dưới khe núi, tuy nhiên tôi tin rằng kết cấu này được gia cố thêm tám cố định để chống đỡ, điều này rất quen thuộc trong kiến trúc.

Bởi vậy mới dẫn đến ở đây không có cây lớn, tầng đất thiếu độ dày, tầng đất được nâng lên này hẳn chỉ như một cái vỏ mà thôi.

Loại công trình này nếu để cho bộ đội công binh thi công thì quả thực là chỉ cần một ngày đêm là hoàn thành. Tuy nhiên tôi tin rằng ít có khả năng, bởi mục tiêu

quá nhiều lại quá lớn, tôi tin rằng công trình này được thực thi trong hoàn cảnh tuyệt đối bí mật, thi công dần dần từng chút một. Loại công trình bí mật như vậy thường có liên quan đến quân đội.

Công trình như thế này không chỉ bí mật, hơn nữa còn cực kỳ kiên cố, tôi đoán chừng phải dùng đại bác bắn mới có thể làm cho sơn thể bị chấn động. Chân đập lên và đào móc đều không thể tìm ra đầu mối, chỉ đào xuống một ít bề mặt thì chỉ thấy đá tảng.

Hơn nữa tôi biết lối vào ở chỗ nào, hẳn là ở nơi có gốc cây lớn nhất, cái cây đó là một cột mốc, nó có thể cao lớn như vậy hẳn là bộ rễ đâm thẳng xuống đất. Nơi tôi châm lửa đốt chắc chắn là vùng

xung quanh lõi vào, phía dưới có lẽ là khoảng trống.

Trong tình cảnh tối lửa tắt đèn hiện tại đương nhiên không thể, nhưng nghĩ đến lúc này tôi dùng khói xông xuống dưới tảng đá, lại đốt lửa thông xuống như vậy, không biết có thể xảy ra chuyện gì hay không. Nơi này bị sạt lún không biết có phải là do hoả hoạn trên sườn núi gây ra hay không nữa.

Tôi cẩn thận chạy khỏi bụi cỏ, tới sát biên lòng chảo, nơi này chính là đoạn đứt gãy khi sạt lún.

Tôi nhìn thấy tầng nguy trang dày bằng độ dài cánh tay tôi, dưới cùng là một tầng bê tông cốt thép, ở giữa là tầng nham thạch rất lớn, được đổ chét trong xi

măng, nhìn qua không khác gì đá núi, lớp trên là vô số đá trung tính, phủ lên trên mặt là bùn đất, đá vụn và cỏ dại.

Nếu đào xuống chỗ này, đào đến tầng nham thạch chắc chắn không đào nổi nữa, không thể phát hiện ra sự bất thường bên dưới.

Bởi hai bên địa tầng sai khác nên tạo ra nứt gãy ở bề mặt. Tôi thấy được vô số lỗ hổng, ở mặt vỡ toàn là rễ cỏ, gạt ra liền thấy phía dưới quả nhiên là trống không. Tôi đi vào trong quan sát, cứ tưởng rằng không gian bên trong sẽ rất chật hẹp, tầng này bị nâng lên thêm một nửa độ cao của đáy khe núi thực sự, tuy nhiên khi tôi bò vào được nửa người, liền phát hiện không sờ được thấy đáy, đột cở khô ném

vào trong, tôi thấy cỏ khô cháy rơi xuống như sao băng.

Phía dưới sâu kinh người, tôi cảm giác một chút, phát hiện bên trong không chỉ lạnh, nhiệt độ cực thấp, mà hơn nữa còn có một luồng khí rất kỳ quái.

Hét to một tiếng, vọng âm tan vào khoảng không, tôi đổ mồ hôi lạnh, ý thức được dưới chân là một không gian rất lớn. Tôi sờ xuống bên nơi tôi đang bò, lần xuống mặt sườn liền sờ thấy một mặt tường xi măng thô ráp.

Dưới vực sâu xây một kiến trúc xi măng rất lớn, tôi không biết kiến trúc này là một toà nhà hay là một cái tháp xi măng khổng lồ.

Thung lũng dưới núi này sâu đến mức

nào? Tôi hít sâu một hơi, từ khi cái bằng cử nhân kiến trúc của tôi đã nhiều lần cứu mạng tôi, thời gian rảnh rỗi tôi thường học lại toàn bộ chương trình đại học một lần nữa, hiện giờ tôi cảm thấy thi nghiên cứu sinh cũng chẳng là vấn đề gì lớn. Dùng con mắt trong kiến trúc học để nhìn khe núi này một lần nữa, nhớ lại tình hình lúc trước, tôi liền hiểu ra ở đây đã xảy ra chuyện gì.

“Mặt đất” nơi này không phải là được thi công ở nơi cách đáy khe một nửa độ cao, mà là bị gác giữa khoảng không của toàn bộ khe núi. Theo suy đoán của tôi, “mặt đất” này cách mặt đất thực sự tối thiểu 100 mét, phía dưới là một khoảng trống rất lớn.

Ở khoảng trống của “mặt đất” phủ lên khe núi, được xây dựng một kiến trúc cao tầng bằng xi măng, đỉnh chóp của kiến trúc này ở ngay dưới chân tôi, cách một nửa chiều cao so với nơi tôi cho là “mặt đất” lúc trước. Chum nước và bàn đá đều ở trên đỉnh chóp của kiến trúc xi măng này.

Đây là một công trình bí mật rất lớn, trong trí nhớ của tôi, chỉ có một loại công trình có thể so sánh với nó, chính là miệng hầm để phóng ra tên lửa xuyên lục địa. Tuy nhiên phán đoán từ những gì tôi đã trải qua, chuyện này là không thể.

Tôi không dám đi vào, bởi không có dụng cụ chiếu sáng, chỉ có thể đợi đến sáng sớm ngày mai, mặt trời lên mới có

thể nhìn. Kiến trúc như vậy nhất định có
lỗi vào từ đỉnh chóp, bằng không sẽ
không thiết kế như vậy, vì thế tầng nguy
trang không bao trùm lên đỉnh kiến trúc.
(về sau sự thực là cách nghĩ của tôi đã
sai lầm)

Thế nhưng sự khiếp sợ trong lòng khiến
tôi không bình tĩnh được, nếu tôi đoán
không sai, không chừng mặt đất này còn
chứa thanh trượt. Sườn núi biến mất
dưới mặt đất, toàn bộ “mặt đất” phát
triển xuống theo hướng thanh trượt,
nghiêng xuống dưới sẽ lộ ra lớp đất,
hướng lên trên sẽ che phủ toàn bộ lớp
đất.

Khe núi không rộng, thiết kế cơ khí kiểu
này cũng chẳng phức tạp bằng thiết kế

trần của một nhà thi đấu bóng rổ.

Đây là nơi như thế nào? Mỏ than đá, xe tải Giải Phóng, quái vật. Tôi có rất nhiều suy nghĩ, những mỏ than này có phải họ đào lên khi thi công công trình chứ không phải là mỏ than tự nhiên hay không, chính vì thế Lâm Kỳ Trung mới không thể tìm ra bất kỳ vết tích nào của mỏ than đá.

Tuy nhiên phải đợi ngày mai xem hết những dấu vết còn lại mới có thể lý giải. Đêm hôm đó tôi cơ bản là không ngủ nổi, vừa sợ gặp phải con gì như lúc trước, vừa suy nghĩ chuyện này, tuy nhiên tôi ép buộc mình phải nghỉ ngơi, ở đây ngủ không an toàn, hơn nữa nếu tôi ngủ như chết, có lẽ còn ngáy ngủ. Tôi dứt khoát không ngủ, vừa dùng cỏ khô và cành cây

đốt lửa, vừa chờ trời sáng.

Khi trời tờ mờ sáng, cảnh sắc xung quanh càng lúc càng rõ ràng, tôi tìm một nơi bằng phẳng làm giường, ở xung quanh làm vài cái bẫy nối liền với ngón tay, sau đó chợp mắt một lúc.

Tôi mệt mỏi rã rời, nhưng nói thật là cơ thể tôi đã khá hơn rất nhiều so với trước đây, đặc biệt trong khoảng thời gian đến Ngân Xuyên, mỗi ngày đều ngủ rất ngon, vì thế vừa chợp mắt một lúc tinh thần đã gần như khôi phục hoàn toàn.

Không có bất kỳ vật gì đến hại tôi, chẳng lẽ đều bị tôi giết chết? Dần nhớ ra, tôi đi tới vết nứt gãy lần nữa mà vẫn không tìm được cầu thang đi xuống.

Xem ra lối vào hẳn là ở trên đỉnh tháp

Ừm.

Con người tôi chuyển một vòng, nhìn từ
trùng bàn sang chum nước.

Bản thân chúng ở nơi này cũng rất đột
ngột, nhưng nếu đây là một vùng đất
hoang, lại xuất hiện những thứ này, tôi đa
cũng không thể ngờ nơi này có một tảng
đá kỳ quái và một bãi chum cổ mốc.

Những thứ này, có thể ẩn giấu lối vào
hay không?

Thông báo

Từ mai 9/8, bạn Nguyệt và bạn Dương
sẽ bắt đầu học phần quân sự trong 5 tuần,
trong khi bọn mình đi các phần đang dở :
Sa Hải 4, Mười năm, Áo cảnh, sẽ được
các bạn trong nhà làm tiếp. Tàng hải hoa

quyển 2 sẽ làm khi xong Sa hải 4 và lấy được raw của bản sách xuất bản.

Tạm biệt và cảm ơn các bạn đã ủng hộ nhà bọn mình <3

Thanh Phong Ngân Nguyệt

Chương 16: Trùng bản

Edit: Fang Qing, June

Beta: June

Tôi đi tới phía trước trùng bàn, làm một động tác của người người Ả Rập, lại hô: “Vùng ời mở ra.”

Tất nhiên là chẳng có phản ứng gì, tôi chỉ đang thả lỏng tâm tình khẩn trương của bản thân mà thôi. Tiếp đó tôi bước tới, dùng lực đẩy một cái.

Trùng bàn không chút sứt mẻ, mà nếu sứt mẻ thì mới là chuyện lạ, đổi lại ai khác đẩy cũng sẽ nhận được kết quả này, cái thứ kia chắc cũng nặng cỡ 10 tấn. Nếu nó mà là cửa vào thì tôi sẽ chặt đầu vắt qua kia làm cầu đá.

Thứ này liệu có cơ quan gì không ? Cửa cơ quan chắc là ở trước một cái lỗ nào đó?

Quả thật có thể như thế lắm, nhưng khi tôi vừa bước lên để ngó qua, lập tức nhận ra là không có khả năng ấy. Có rất nhiều lỗ thủng phân bố chi chít khắp cả, với mức độ lộn xộn này, trừ phi dùng thuốc nhuộm rải lên, bằng không không cách nào dựa vào trí nhớ mà dễ dàng tìm được cơ quan cả.

Thế chẳng lẽ là ang nước, như vậy lại càng đúng với trí tưởng tượng của tôi, bởi trong những trận đánh dưới hầm ngầm trong lòng đất, ang nước vốn được sử dụng khi vào cửa. Tôi qua đó leo lên, đá xung quanh bắt đầu rơi xuống nắp ang. Bên trong toàn là thứ gì đó gần giống như nhựa đường hay dầu mỡ đen đặc, trên chân tôi còn mang vài vết thương, đá vài

cái màu lập tức nhỏ giọt rơi xuống.

Tôi tiếp tục xoay xở một chút, trên tay toàn là máu khiến tôi cảm thấy có chút bất ổn. Kinh nghiệm mách bảo tôi rằng, trong tình cảnh này, nhìn thấy máu là việc kiêng kỵ.

Đương nhiên cũng chẳng thể khẳng định được gì, có một khoảng thời gian trước kia, tôi thường gặp phải chuyện gì cũng phải thấy máu, hơn nữa máu càng nhiều thì càng tốt. Tôi nhìn nhìn cái lu nước nọ, trời cũng sắp sáng. Dưới ánh mặt trời, cảnh vật xung quanh càng trở nên rõ ràng, đoán chừng thì có lẽ là một ngày đẹp trời , hơn nữa lại còn là một ngày nắng ấm. Sáng sớm đã lên khắp nơi, cũng không còn chướng ngại gì nữa.

Trong một ngày sáng sủa tươi vui thế này, nếu trong cái ang kia có cương thi thì tôi cũng có thể chiến đấu dưới ánh nắng sáng rực rỡ. Thực tình thì đây là lần đầu tiên, ánh mặt trời dường như có khả năng ức chế vĩ đại đối với thứ gì đó. Tôi thực sự cmn còn có thể hài lòng trong hoàn cảnh này.

Tôi tiếp tục đá, lại kiểm tra từng cái ang một, tức khắc nhận ra trong ang không ngờ toàn là bùn với nước.

Chẳng lẽ cửa vào ở dưới? Chuyện đó dường như không có khả năng, bằng không thì làm sao mà vào, chắc là chỉ ở chung quanh cái ang nước này.

Tôi đi xem bốn phía, thử dịch chuyển mỗi ang nước một chút, cuối cùng mới

thấy rằng, cho dù xê dịch toàn bộ ang nước hay để nó trên mặt đất thì cửa vào cũng không có ở đây.

Chẳng lẽ phán đoán của tôi sai rồi? Cứ làm đi làm lại một trò không có kết quả như thế một lúc lâu khiến tôi cực kỳ mệt mỏi, tôi ngồi xuống đất, nhìn mặt trời dần lên cao. Lại đưa mắt quét qua cái trùng bàn bên kia, tôi chợt nhận ra sai lầm trong suy nghĩ của mình, đây cũng chẳng phải là kiến trúc cổ đại gì, kiến trúc cổ đại nào có tâm tư keo kiệt kỳ quái kiểu này.

Đỉnh của công trình này có lẽ vốn dĩ đã không có cửa vào, bằng không thì cửa vào chắc chắn phải có người canh gác, được ẩn giấu đơn giản. Sẽ không biến nó

thành thứ câu đố hóc búa khó giải.

Gác cửa, chẳng lẽ chính là vị đại hiệp hồ ly kia sao? Nhưng nó đã bị tôi đem đi làm thành BBQ rồi, thật sự là tính sai be bét, có điều nếu thực chỉ là bị giấu đi một cách đơn giản, vậy để tìm ra cũng không khó là bao, hơn nữa cửa vào chắc chắn sẽ không quá nhỏ.

Tôi bắt đầu làm công việc người thường vẫn hay làm lúc bắt đầu, kiểm tra mặt đất. Ngay sau đó, tôi tìm ra một thanh sắt rỉ sét trong đồng bùn đất, .

Tôi cố kéo nó ra khỏi mặt đất, phát hiện đây là một cánh cửa làm từ xi măng có phủ sắt ở lớp ngoài, cực kỳ chắc chắn, bên trong dường như bị mắc kẹt thứ gì đó.

Tôi dùng sức giật vài cái, nhưng thứ này đã kẹt cứng bên trong. Lại chửi một tiếng, đúng là thật biết làm trò mà.

Thứ cửa này có ba lớp che chắn, lớp chống đập phá, chống khí độc, và chống cái thứ chết tiệt gì đó nữa, nếu như khóa trái từ bên trong, tôi một mình một người toàn toàn không có cách nào mở ra được.

Việc này thật không có cách gì khác, mà cũng không phải không có cách nào.

Tôi do dự hai ba phút, kiên quyết quay đầu, tôi biết trạng thái hiện tại của bản thân, thứ nhất là bất lực, thứ hai là dễ đưa ra phán đoán sai lầm. Tôi phải quay lại tìm người khác hỗ trợ.

Một là không làm, nếu làm thì phải làm tới cùng, tôi lập tức đi về, khi đi qua chỗ

con hồ ly kia từng đứng, tôi liền phát hiện trên mặt đất có một cái lư hương. Nhang vừa nhìn đã biết là mới thắp hôm qua.

Cái này được gã họ Lâm kia ném ra sao? Tôi không thấy có anh ta bên trong đó, cũng không nhìn thấy thi thể, lại càng không thấy dấu vết ấu đả hay vết máu.

Tôi đá lư hương ngã lăn ra, rồi vội quay người đâm đầu chạy về.

Cả đường không nói tiếng nào, tôi lạc đường đến bốn lần, mãi đến khi trời tối mịt mới về đến thôn, trong thôn có một bệnh viện nhỏ, tôi băng bó chân xong , sau đó gọi điện cho Vương Minh.

Di động có GPS, tôi nói không cần biết

cậu ta dùng phương pháp gì cũng phải tìm cho tôi ba người. Một là biết dùng thuốc nổ, mai thân thủ tốt, thứ ba là một trợ tá, tính luôn cả cậu ta nội trong hai ngày phải chạy tới chỗ này.

Vương Minh nhất định sẽ bị làm cho vất vả đến mông cũng bốc khói, nhưng cậu ta vẫn có thể vừa chịu cho mông bốc khói, vừa hoàn thành được việc tôi giao, bởi vì cậu ta vốn cũng không chú trọng là bao.

Đời người sợ nhất là những kẻ như thế, anh cần đồ sứ Thanh Hoa, hẳn lại đưa anh một đóa bìm bịp màu xanh, chính là như thế đấy.

Hai ngày sau, khi cậu ta tới thì tôi đang ở trong nhà của một người đồng hương, rồi

lại nói tình huống đại khái với mấy người họ. Tay dùng thuốc nổ làm cho bên hiệu ứng điện ảnh, trước từng buôn lậu nguyên liệu cho ngành hóa chất, tên gã là Long Sáo, có thể là do thường xuyên đóng vai phụ mà được gọi như vậy. Hiệu ứng điện ảnh nói chung cũng không khác biệt nhiều lắm nên cũng đã nắm được phần nào kĩ thuật gã ta.

Người thân thủ tốt tên là Báo Tát, là một người đã lùn lại còn béo, tôi có thể nhìn ra người này nhất định biết đánh đấm, có thể đánh vợ. Tay trợ lí cả ngày điều thuốc không rời tay có họ Xa, gọi là Xa Tổng.

Chuyến đi này không không cần tên thật, những cái tên này đã đủ chứng minh năng

lực của bọn họ.

Bởi vì đi bằng máy bay tới, những người này cũng không mang gì theo, nội trong ngày mai, phải tự mình chuẩn bị và chế tạo trang bị. Sau khi tôi vừa nói sơ mọi việc, Báo Tát đã lập tức bảo: “Không phải cô mộ à, nếu không phải cô mộ thì chúng ta mong mỗi cái gì? Cậu có trả lương cho chúng tôi không?”

Tôi cho gã một cái giá, làm yên lòng bọn họ, thậm chí nói mấy chỗ này không có mộ cổ, thì có lẽ sẽ có vàng cũng không chừng. Ai biết được bên dưới cái công trình xi măng cao tầng này dùng để làm gì? Nhưng nhìn cái điệu này, thì có lẽ dùng để cất giữ nhưng đồ vật này nọ trong vùng.

Tôi vốn định đợi lúc rảnh rồi đi tìm gã họ Lâm kia, xem anh ta có phải đã trở về thành phố rồi không, nhưng ngẫm lại sức chú ý đang bị cái địa phương kia thu hút, nên cứ để cho Vương Minh đi xử lý, nếu anh ta thật sự không làm sao mà trong thành phố, thì nhất định là đang chuẩn bị ở chỗ đó hại tôi, đối phó với loại người như thế thì ông đây bây giờ còn ngoan độc hơn cả Bàn Tử.

Chúng tôi một đường đi thẳng, dùng GPS trên di động xác định vị, khi đi có mang theo trang bị. đến ngày thứ ba thì đến được cái khe núi kia.

Mọi thứ vẫn như cũ, nơi này không có ai qua lại, tôi dẫn bọn họ tới đáy khe núi, để bọn họ nhìn thấy chỗ đứt gãy ở bốn

phía cùng chỗ trống ở bên dưới, đều là giả dối thôi.

Long Sáo đã nghe tôi kể đến chuyện trùng bàn, gã ta nhú mày, mở vạc nước ra, rồi lấy ngón tay đụng đụng vào, thấy không có cảm giác bị độc ăn mòn bèn dùng cỏ khô chèn lên, ấn nổi lên một đồng dầu mỡ. Lại đi tới bàn đá bên cạnh, đem rải vẩy mỡ lên trên.

Vẩy mỡ chậm rãi biến dạng, tôi bật hộp quẹt, quả nhiên cái đồng bày nhầy kia có thể đốt được.

Vật kia sau khi bị đốt trở thành không màu không vị.

“Lão đại, đây là mỡ cao. Cái bàn đá này cũng không phải trùng bàn, cậu xem lửa có thể đốt ổn định như thế, chứng tỏ ở

dưới có lỗ thông. Đây là điểm đặc thù của Thạch Ma, dùng để làm thịt bằm.” Long Sáo nói: “Cái này dùng để xay thịt người đến chết.”

P/s: Từ chương 16 sẽ post cố định 1 chương/ ngày.

Tiện đây, trong nhà rủ nhau đi dạo mộ gần hết rồi, nhân sự thiếu hụt, có editor nào nguyện lạc bước xin hoan nghênh nhiệt tình.

Chương 17: Cổ mộ bị ẩn giấu

Edit: Fang Qing, June

Beta: June

—o0o—

Xưa có chuyện Hoàng Sào vây khốn Trần Châu, đã giết người băm nhỏ làm quân lương, công khai ăn thịt người. Như vậy chẳng lẽ cái bàn đá trước mặt này chính là thứ băm thịt năm đó?

Cũng không rõ Hoàng Sào và Ngân Xuyên liệu có quan hệ đặc thù gì, hơn nữa cái thứ gọi là Thạch Ma kia hẳn phải có hai tầng trên dưới mới chuyển động được, nơi này lại chỉ có một cái bàn đá, sao có thể băm thịt đây?

Tôi hỏi Long Sáo xem hẳn có nói bậy bạ không, Long Sáo bảo, hiệu suất của Thạch Ma có hai tầng quá thấp, cách dùng của cái bàn đá này là trực tiếp đặt thịt người lên trên, sau đó dùng búa gõ, sau khi đập nát hết thịt, thịt sẽ hõm vào

những cái lỗ nhỏ, tiếp tục gõ nữa, thì liền có thịt bằm, dưới cái bàn đá này chắc chắn là rỗng tuếch, thịt bằm bị ép, nướng theo lỗ thủng trên bàn đá rơi xuống, tiếp tục từ dưới lỗ thủng ấy ra ngoài, đến máu cũng không lãng phí một giọt nào.

Tôi nhìn dưới chân mình, thầm nghĩ bên dưới của cái tòa kiến trúc xi măng này, chẳng lẽ lại là một kho lương dùng để tồn trữ thịt bằm.

Việc này chẳng rõ là thế nào đây nhỉ, thịt bằm thông thường đều được dùng để nuôi ấu thú (thú vị thành niên). Lẽ nào chính là dùng để nuôi con hồ ly kia.

Tôi thấy Long Sáo có vẻ biết nhiều việc, bèn hỏi gã từ đâu biết được những việc này, gã nói gã đã từng tham gia bốn lần

gấp Lạt Ma nổi tiếng, bình thường cũng cùng vài người thuộc thế hệ trước lẫn lộn khá tốt, trong giới gã quen cũng khá nhiều người, có những kẻ thích sưu tầm vật phẩm đủ cả bộ, cái mà họ muốn không phải là vật phẩm của cùng một triều đại, nói cách khác, bọn họ không sưu tầm theo vật phẩm, mà lấy theo vật phẩm liên quan đến một cá nhân nào đó để sưu tầm.

Trong đó, có một kẻ thích sưu tầm đồ vật có quan hệ với Hoàng Sào, không chỉ là vật dụng thực tế, mà còn có đủ loại điển cổ về ông ta, gã trong lúc nghe người ta nói chuyện phiếm, tình cờ biết được chuyện băm thịt người đến chết.

Chuyện này có hơi ngoài dự liệu của tôi,

tôi bèn quay sang hỏi Xa Tổng, không ngờ một trợ tá cũng không có những hiểu biết về phương diện kia như Long Sáo, gã ta chỉ vượt những lỗ nhỏ kia, suy xét xem “thứ này là cái gì?” rồi thôi.

Giá cả của cái tên Xa Tổng này cao cực kỳ. Phải biết rằng, trong lộ trình, trợ tá được phân ra làm ba loại, có người thì xem xét hiện trường, có người giúp anh xác định vị trí mộ huyết, có người lại giúp anh giải quyết mọi nghi vấn hỗn tạp. Hai loại người đầu tiên đều đã có tri thức và kinh nghiệm, dựa trên kinh nghiệm mà làm việc, tuy nhiên loại cuối cùng lại phải dựa vào đầu óc của chính mình. Dạng trợ lý đó thường không có hứng thú với những vấn đề như “đây là

gì”, “vì sao lại phải như vậy”, bọn họ chỉ hỏi anh, mục đích của anh là gì, sau đó nói cho anh biết, nếu muốn đạt được mục đích thì có thể làm như thế này.

Xa Tổng chính là dạng trợ tá như thế, nhưng trong nghề này thanh danh gã cũng chẳng tốt đẹp gì. Nguyên nhân là vì gã là một kẻ có thú vui với việc ngủ với vợ ông chủ, lại còn ra giá cực cao, tôi dù sao cũng không bán khoản lắm, vấn đề tiền nong lúc này tôi cũng không có rảnh mà để ý nữa.

Gã và Long Sáo thống nhất kế sách, rồi quay sang nói với tôi: “Cái cửa xi măng bọc sắt kia chịu được lửa, chúng ta không đi qua được, lực nổ của thuốc nổ trong huyết không mạnh, chúng ta cứ thử

sức từ cái bàn đá này trước đã, hãy cứ để cho Long Sáo thử nổ một lần xem sao”

Tôi gật đầu, Long Sáo bắt đầu chế thuốc nổ, mục đích của gã là tìm ra mấy vị trí mấu chốt trong cái đồng lỗ chi chít này, từ chỗ đó đặt kíp nổ. Nổ bàn đá vỡ ra. Bàn đá này vốn đã có vô số những lỗ nhỏ đục khắp trên mặt, chỉ cần nổ đúng điểm, là có thể khiến nó nổ thành những mảnh vụn nát li ti.

Xa Tổng kéo tay tôi sang một bên, nói với tôi: “Cậu phải cho tôi thêm tiền, gấp hai lần.”

Vì sao? Tôi nổi giận, thậm nghĩ khó trách người ta nói mày nhân phẩm tệ hại, vừa lâm trận đã lập tức tăng giá là sao.

Xa Tổng nói: “Nơi này khác với những gì cậu kể, nếu tôi đem sự thực nói ra, thì mặc kệ cậu cho hai người kia bao nhiêu tiền thì họ cũng sẽ không xuống dưới đó, hiện tại cậu tăng giá cho tôi, tôi sẽ giúp cậu trông chừng. Đối với cậu mà nói vẫn có lợi, nếu không cậu chuẩn bị quay về đi thôi!”

Tôi nhú mày, hỏi: “Sự thật về cái gì?”

“Cậu đừng giả vờ.” Xa Tổng nói: “Cậu lí nào lại không biết ở đây xảy ra chuyện gì sao? Tiểu Tam gia cậu cũng coi như một nửa truyền nhân của Tam gia, chúng ta ở trong này cũng đừng bày trò lừa nghĩa khách sáo làm chi nữa, chỗ này rõ ràng là có một khối giả yết bì.”

Giả yết bì, cách nói này bản thân tôi đã

từng nghe qua, đây là phương pháp tốt nhất để che chắn một cỗ mộ, dựa theo nguyên tắc thông thường mà nói, chỉ cần có cỗ mộ tồn tại, xác xuất bị người khác phát hiện theo năm tháng trôi đi càng ngày càng cao, mà những cỗ mộ đó đối với chúng ta mà nói, trên căn bản không bố trí phòng vệ gì được. Giả như tôi phát hiện một cái cỗ mộ, nhưng tạm thời lại không muốn mở cái đầu này, việc bảo tồn cái cỗ mộ ấy khiến tôi vô cùng phiền toái, gần như là không thể nào.

Cho nên trong hệ thống đảo đầu mà nói, phần lớn quy tắc đều là nhanh chuẩn mạnh, mọi tổn thất do phá hư cỗ mộ và văn vật cũng đều bởi vì cơ hội của kẻ đi trộm mộ chỉ có một lần duy nhất. Cho

nên trong một khoảng thời gian cố định, thường có thể lấy bao nhiêu thì lấy, có thể vào được mấy lần thì vào.

Nhưng mà cũng có nhiều người đi ngược lại với đạo lí đó, nói trắng ra là tẩy trắng tay nghề, không muốn mở cái đầu này, nhưng cũng không muốn tặng không cho kẻ khác, bọn họ liền làm một lớp giả yết bì trên cổ mộ.

Giả yết bì phân ra thành nhiều loại, cách thường thấy nhất là mua luôn mảnh đất này, đắp thành tường cao sân rộng che khuất nhà ở, miếu thờ, tục gọi là áp đầu. Nhưng mà việc đó cũng có tác hại, chính là người trong nghề danh tiếng thường rất lớn, vừa có người nghe được ai ở chỗ đó làm cái gì, lập tức sẽ nghĩ đến phương

diện kia, trong cái nghề này, loại người kỳ quái gì cũng có, dù cho anh có dùng cọc phong bế bốn phía của đầu, cũng sẽ có người dùng cách nào đó vào bằng nơi khác.

Hơn nữa thực lòng mà nói, loại cỗ mộ kiểu này cũng không thật sự có giá trị, bên trong có thứ đồ gì tốt hay không, cũng không có gì có thể chắc chắn, cho nên việc dùng giả yết bì tốn kém này cũng ít khi được dùng tới.

Vì thế về sau có người phát minh ra một loại phương pháp khác, có lẽ là phát hiện trên bề mặt cỗ mộ có một con đường thủy để đi ra ngoài, rót nước vào con đường ấy, đem cầu kết ở bốn phía trên bề mặt đáy phá hủy, hoặc giả lấp

vào chỗ trống trên bề mặt đất một lớp đất khác, đem lớp đất thật che lại.

Sau có nhiều công trình cực kỳ lớn, thường thì đều là quần thể cổ mộ, một lớp đất sẽ phải đắp gần hai năm, lấp đá vụn dưới bùn đất, khiến những khu vực này nhìn qua thích hợp làm chỗ đặt mộ mã. Đồng thời lớp đất bốn phía thay đổi cũng khiến cho phong thủy vận mệnh nảy sinh biến hóa, cho nên bản thân kẻ trộm mộ thật sự khó mà làm đến cùng.

Xa Tổng nói cho tôi biết, Ngân Xuyên này có rất nhiều cổ mộ, gần Hạ Lan Sơn là lăng hoàng đế Tây Hạ, những chỗ được bảo vệ ngày một ít, còn có rất nhiều lăng mộ cổ của hoàng đế, chưa hề bị phát hiện.

Khối giả yết bì có giàn khung bằng bùn, là do người hiện đại làm, nhưng hẳn là không phải quân đội, nếu không hiện tại chúng tôi đã bị bắn thủng lỗ chỗ rồi, hơn nữa nếu như là quân đội, thì hẳn là cứ trực tiếp xây một cái căn cứ quân sự đàng hoàng cho xong, có ngu mới đi đào một cái căn cứ quân sự dưới đất thế này. Nhưng đồng giả yết bì này quy mô quá lớn, thi công lại cực kỳ chuyên nghiệp, chắc chắn là trình độ kiến trúc chính quy, vài tên trộm vặt không thể làm được.

“Xi măng biến thành màu vàng, là loại xi măng xưa lắm rồi, tính chất xi măng rất kỳ quái. Loại xi măng này cơ bản không thấm nước, dựa vào tính chất này, hẳn là xi măng trước giải phóng.” Xa Tổng nói:

“Tiêu Tam gia, cái đồng giả yết bì này nhất định là do quân đội làm, nhưng có phải là quân đội hiện giờ hay không, hay là quân đội của một chính phủ khác.

Công trình này hẳn là được bọn họ xây trước khi đi Đài Loan. Lúc ấy là thời kỳ loạn lạc, có thể khiến bọn họ phí tâm tư che che dấu dấu, nhất định không phải cỗ mộ nhỏ gì, thậm chí cũng không phải là một hoàng lăng bình thường, nhất định là một ngôi mộ cực kỳ cực kỳ không tầm thường.”

Tôi không chắc chắn bên dưới có phải cỗ mộ hay không, nhưng tôi phải dựa vào việc này để lừa được bọn họ nên cũng không phủ nhận mà chỉ hỏi gã: “Có thể là sau khi giải phóng, rõ ràng đã có kẻ phát

hiện ra sự tồn tại của nơi này.”

Chương 18: Chuyện cũ

Edit: Fang Qing, June

Beta: June

Xa Tổng kể cho tôi nghe một câu chuyện xưa, kể rằng trước khi Quốc Dân đảng tháo chạy, đã chở đi rất nhiều văn vật từ Cố Cung Trung Quốc và viện bảo tàng. Hiện đều đang được lưu giữ trong cố cung ở Đài Bắc, những thứ này đều là những văn vật có thể mang đi, song cũng có những thứ không thể dời đi đâu được, trong lúc nước nhà vừa kháng chiến vừa nội chiến, các tổ chức nghiên cứu khảo cổ chuyên nghiệp trong dân gian gần như đình trệ, nhưng hệ thống khảo cổ trong quân đội lại cực kỳ sôi nổi, đó cũng là do phần lớn quân đoàn lén lút đào sâu vào núi, khiến vô số mộ táng quý tộc Tây Hạ ẩn nấp trong núi đều bị đào bới hết ra

trong khoảng thời gian đó.

Lúc bấy giờ là thời kỳ công trình thi công gấp rút nhất, có một khoảng thời gian trước khi Ngân Xuyên được giải phóng, đảng Quốc Dân đã bố trí canh phòng ở đó vô cùng nghiêm ngặt, bầu không khí hỗn loạn tựa như cũng vì thế mà tự động xuất hiện. Cảm giác ấy rất khó hình dung, khi chiến tranh đến gần, quân sĩ luôn trong trạng thái áp lực, những cỗ mộ nhỏ thường sẽ bị tranh mua, thậm chí còn có thể dẫn đến nội loạn.

Chỉ có những kiến trúc dạng như lăng mộ hoàng đế ngầm, bởi vì quá mức kiên cố nên những sĩ quan cấp thấp không có năng lực tiến vào, cũng chẳng có thời gian đâu mà thăm dò chỉ dẫn của cao

nhân trong dân gian. Bởi áp lực cực lớn từ Bành Đức Hoài, lúc bấy giờ bên tư lệnh ở chiến khu hiển nhiên cũng không đủ tâm sức mà tiếp cận đại quân, vào thời gian đó chính họ cũng đang bị vây khốn, nào còn có tâm tư đi trộm mộ. Vậy nên, cho dù phát hiện được mộ táng lớn đến đâu cũng có khả năng bị bỏ qua.

Thế nhưng, cái mộ táng được phát hiện bên trong khe núi này đây lại có lai lịch cực kỳ đặc biệt. Điểm đặc biệt của nó chính là ở chỗ Mã Hồng Quý vào thời ấy đã lấy cớ phát hiện ra nơi này, trước khi nói rõ ràng với chiến khu, đã bỏ chạy về Trùng Khánh.

Ngay khi quân đội đóng giữ nơi ấy nhận được mệnh lệnh, lập tức tăng tốc thi công

công trình bí mật này, sau đó lại đem ngôi mộ kia che dấu trong lòng đất bằng phương pháp nọ.

Bởi vì mặt đất bị nâng cao lên mấy trăm mét, cho nên dù là người có tay nghề cao đi chăng nữa, cũng không thể dựa vào thủ đoạn bình thường mà phát hiện ra ngôi mộ này.

Chuyện cũ kia vô cùng đầy đủ, sau khi nghe xong tôi có tự hỏi mấy lần, cũng không phát hiện ra lỗ hổng logic nào, hơn nữa còn gần như lý giải tường tận tình trạng hiện tại luôn thể.

Tôi biết trên thế giới này, có một lực lượng rất lớn, nhưng nó lại là một bí mật ít người biết tới, sự lớn mạnh của nó tồn tại ở vô số những việc nhỏ nhất, nó

không thể vì mình mà xây dựng một thực thể khổng lồ như thế. Cho nên, tôi vẫn luôn nghi ngờ hiện trạng của nơi này, cảm thấy toàn bộ nơi này đều không có logic.

Nếu như khi đó là đội quân công của đảng Quốc Dân, thì cũng có thể lắm, trong những năm tháng chiến loạn, dù cho anh ở trong khe núi đào bới cái giống gì đi chăng nữa, thì đều được xét vào việc xây dựng mạng lưới che chắn cứ điểm quan trọng.

Như vậy, sau giải phóng thì hoạt động ở nơi này lại xảy ra việc gì?

Trước khi đảng Quốc Dân rút đến Đài Loan, vùi lấp toàn bộ chỗ này, nếu chỉ vì đợi sau khi đại lục phản công để có thể

tiếp tục đào bới, tôi cảm thấy không thể như thế được. Đó là một vấn đề liên quan đến giác ngộ, trong những năm tháng trốn chạy khôn khổ dưới chiến loạn, không thể nào lại vì một đồng văn vật như thế mà xây dựng một công trình khổng lồ cỡ này được, chủ yếu là, còn thật sự làm được chuyện đó.

Dựa trên những việc đó, chúng ta có thể đoán được, người nào lại có thể trong những năm tháng đó còn một lòng một dạ xây dựng một công trình như này. Nếu như là tôi, tôi đã sớm lo đến chết đi sống lại, mặc kệ cấp trên nói công trình này quan trọng đến thế nào đi nữa, tôi cũng sẽ làm qua loa cho có, bởi vì tôi biết nội trong 15 năm tới sẽ không có ai đến kiểm

hàng.

Những người thi công công trình này, hẳn chẳng phải là người thường gì, năng lực chống lại áp lực cỡ này, ít ra cũng thuộc nhân tài ngành tình báo đặc thù.

Mọi việc đều rõ ràng, cái cỗ mộ này có giá trị đặc thù đối với đảng Quốc Dân, giá trị đặc thù này không liên quan đến tiền bạc, cũng không liên quan đến khảo cổ, nhất định là có một loại quan hệ mà chúng ta không biết đó, một loại quan hệ đặc thù gì đó.

Cho nên, khi Đảng Quốc Dân vội lập những thứ này, cũng vừa đúng lúc sau khi Ngân Xuyên giải phóng, nên không bị địa phương phát hiện ra tình hình thực tế. Địa phương này hẳn đã giữ bí mật thành

công, nếu đồ vật bên trong thực sự quan trọng đến thế, như vậy bọn họ nhất định không chờ tới khi Đại Lục phản công xong mới làm, mà nhất định sẽ áp dụng nhiệm vụ đặc biệt để mà hoàn thành luôn. Năm đó Lâm Kỳ Trung phát hiện đoàn người trên xe rất kỳ quái, rất có thể bọn họ đang nhằm vào nhân viên công tác ở hạng mục đặc biệt này.

Xa Tổng thao thao bất tuyệt phân tích cho tôi hiểu, đầu óc tôi rất khó chịu, bởi vì tôi cực kỳ hoài nghi rằng, bên dưới vốn chẳng phải cớ mớ gì cả.

Trực giác của tôi cho biết, Xa Tổng nói đúng, nhưng mà nếu như đảng Quốc Dân đã từng ở trong này đào đào xới xới, thì cũng rất có thể dưới này không phải là cớ

mộ mà lại là thứ khác sâu xa hơn.

Chuyện này có một vấn đề mấu chốt, năm đó em gái của Lâm lái xe gây tai nạn, đảng Quốc Dân làm nhiệm vụ trong nước gần như biến mất hoàn toàn. Vào thời kỳ diễn ra chiến dịch đại thanh trừ cực kì kinh khủng ấy, tôi không tin lại xuất hiện nhiều đặc vụ có khả năng tiến hành những hành động phức tạp dưới sự giám sát gắt gao của bè lũ phản cách mạng như thế.

[đại thanh trừ: chỉ hành động quét sạch ngoại xâm và nội loạn trong nước của chính phủ; hoặc chỉ hành động loại trừ quân cách mạng của ngoại xâm hoặc nội phản, ở đây theo suy đoán thì có lẽ là ý thứ 2]

Hơn nữa, nếu lãnh đạo của Quốc Dân

đảng muốn đem thứ gì từ trong núi này ra, cho dù chỉ là một phần tin tức cũng là một chuyện mạo hiểm cực kì.

Đến niên đại của Lâm Kỳ Trung hẳn là những phong ba kia đều đã lắng đọng, hoạt động của những đặc vụ kia ngay lúc đó hẳn vẫn còn đang tiếp tục, chỉ khác ở chỗ là việc ấy được tiến hành càng thêm bí mật.

Vậy nên tôi cảm thấy, người áo đen mở cửa xe tải năm đó cũng không thể coi là một đặc vụ đơn thuần mà lí giải được, có lẽ những người này cũng có chút quan hệ với những việc năm đó, nhưng chắc lại là một sự việc khác nữa.

Hơn nữa theo những lời Lâm Kỳ Trung miêu tả, bọn họ đã gần như thành công

hoàn thành được nhiệm vụ.

“Dựa theo màu sắc và tính chất của xi-măng, thời gian thi công nền móng có thể đã rất lâu, nhưng mà chính quyền của chúng ta không thể vứt đi công trình này, cho nên chỉ có suy đoán của tôi mới có khả năng chính xác lớn nhất. Trong trí nhớ của tôi mà nói, Ngân Xuyên hình như từng bị người Nhật ném bom, nhưng không bị chiếm đóng thực sự, nếu không tôi cảm thấy người Nhật Bản cũng có thể lắm.” Xa Tổng nói.”Nhưng vẫn còn một cái bằng chứng khác, khiến xem qua cũng không thấy ăn khớp chút nào.”

Gã chỉ cái bàn đá và cái ang kia: “Mấy thứ này đều là đồ cổ. Vì sao cũng bị đặt ở đây? Việc này không phù hợp với logic

của người bình thường cho lắm.”

Đúng vậy, khối đá và cái ang chứa mỡ người kia vì sao lại phải để ở chỗ này? Nếu tôi có thể nhìn thấy bộ phận ngầm đã bị che dấu bên dưới khe núi, vậy sẽ có vô số lời giải thích được đặt ra.

Nhưng nếu đây là một công trình bí mật, thì công việc bề ngoài nhất định là phải đơn giản nhất, bảo đảm an toàn nhất có thể. Những thứ kia đặt tại đây, dù cho là phần lớn thời gian sẽ không có chuyện gì nhưng vẫn là một tai họa ngầm dễ bị phát hiện.

“Cái ang nước và bàn đá kia, nhất định không thể cứ như thế mà đặt không không ở đây.” Xa Tổng đốt điếu thuốc, vô cùng chắc chắn nói: “Đáng tiếc bây giờ chúng

ta vẫn không đoán được việc gì, gã Long Sáo kia nói đây là Thạch Ma, nếu thật như thế, thì việc này đúng là có liên quan đến thịt người, trong cái ang nọ có lẽ là thứ gì đó giống như lớp mỡ trên người chảy ra. Máy thứ này không thể không tồn tại, tôi có chút lo lắng, đi xuống dưới chỗ này sẽ không bình an được nữa.”

Nói xong, sau lưng gã bất ngờ truyền tới một chuỗi âm thanh trầm đục, tiếng động không lớn, nhưng cảm giác chấn động cực kỳ mãnh liệt, vừa quay đầu lại, tôi đã thấy Long Sáo không ngờ lại đang bắt đầu tiên hành đặt kíp nổ.

Bàn đá bốc khói, nhưng không thấy nó bị nổ bẻ ra, song từ bên trên liên tục bay ra những mảnh vụn li ti, có thể hiểu được,

bộ phận trung tâm nhất định đang bị nổ rất kịch liệt. Sau khi Long Sáo vút kíp nổ đi, chúng tôi hỏi gã như thế nào rồi, lại thấy gã nhảy xuống khỏi bàn đá, sắc mặt tái nhợt, quay đầu bỏ chạy.

Chương 19: Rắn thêm lân lông đen

Edit: Fang Qing

Beta: June

—o0o—

Phản ứng đầu tiên của tôi và Xa Tổng là chạy theo Long Sáo, đây là một dạng phản xạ bảo mạng có điều kiện. Chạy cách chỗ đó được khoảng vài chục bước

thì Long Sáo ngừng lại, chúng tôi cũng ngừng theo, nhịp chân và phản ứng của tôi và Xa Tổng gần như cùng lúc, liếc mắt nhìn nhau, thiếu điều đập đầu kết bái thành huynh đệ.

Vừa quay đầu đã thấy Long Sáo đang nhìn chăm chăm cái bàn đá kia, trên bàn đang bắt đầu chảy ra một chất lỏng màu xanh biếc biếc, chúng tôi quên mất việc gọi Báo Tắt chạy theo, gã ta uống nhiều rượu nên chẳng còn tỉnh táo bao nhiêu, nhìn thấy thứ chất lỏng màu xanh kia, lại thấy chúng tôi lao đầu ra ngoài, bấy giờ mới chậm rãi dạo bước sang chỗ bọn tôi. Chất lỏng màu xanh nọ tràn đến chân gã, gã nhanh hơn thứ đó một bước, kịp thời đi đến chỗ cách chúng tôi khoảng mười

mét, chất lỏng màu xanh ngừng tràn, gã ta cũng ngừng lại, xoay người dùng bình rượu của bản thân nghịch nghịch thứ chất lỏng đó.

Mùi tanh tươi cũng theo đó mà tràn ra ngoài, đó là mùi thối rửa, tựa như trứng thối vậy. Tôi hỏi Long Sáo đã nhìn thấy gì, gã bảo: “Trứng rắn lông, trong bàn đá có rất nhiều trứng, bị tôi nổ vỡ nát hết, trong đó toàn là rắn lông.”

Dưới ánh mặt trời, dễ dàng thấy được vài con rắn lông đen, thò đầu ra từ cái bàn đá, xem dáng vẻ chúng nó, từ những động tác có vẻ cực kỳ chậm chạp kia, có lẽ vẫn còn chưa tỉnh táo lắm. Mỗi con lớn cỡ khoảng cánh tay. Chúng nó bò ra ngoài, bắt đầu tản ra bốn phía, dường

như có vẻ sợ ánh sáng mặt trời. Chúng chui vào những lỗ hổng rải rác khắp bốn phía, men theo vách xi-măng bò xuống dưới.

Một đám khác thì bò qua chỗ ang nước, chui tọt vào cái ang dầu.

Tôi đã từng thấy loại rắn này, khi còn ở Tây Tạng, loại rắn này tôi đã mang về vài con, thực hiện một nghiên cứu cực kỳ nghiêm chỉnh, đây là một loại rắn có vảy cùng gốc với rắn thiềm lân, song là một loại cực kỳ đặc biệt, những con rắn thiềm lân bình thường có vảy màu vàng kim sáng bóng rất kì dị, nhưng nó là loại rắn không có độc, còn loại rắn cùng gốc này lại có kịch độc.

Lúc bấy giờ, các giáo sư đã nghiên cứu

tường tận mẫu thí nghiệm mà tôi mang về, họ nói với tôi rằng, loại rắn này hình như thuộc về một loài trung gian. Nó có vẻ giống rắn hổ mang, cho nên thứ trước kia tôi nhìn thấy, loại rắn màu đỏ nọ, có thể là kết quả lai giống của con người từ loại rắn lửa Trung Hoa hay rắn đỏ hổ mang. Mà loại có lông này, lại là loại rắn sinh ra do kết quả giao phối của rắn cổ đã gần như tuyệt tích ở Trung Quốc.

Trên thực tế, rắn không cùng loại thì không thể giao phối, nhưng thứ tôi mang về hình như là một loại rắn cổ, nó đang trong giai đoạn tiến hóa thứ nhất, do đó nó sản sinh ra một loạt quần thể có thể lai giống cùng nó.

Loại rắn này tên là rắn lông, hay còn gọi

là miêu xà, cùng loài với rắn hổ mang, trong truyền thuyết dân gian Trung Quốc, loại rắn này tồn tại khắp nơi. Nghe nói từ lông rắn đến răng của nó đều chứa kịch độc, có thể bắt chước tiếng mèo kêu, còn giống y như mèo.

Loại rắn lông trong truyền thuyết này còn có một đặc điểm, nhiều lúc nó sẽ xuất hiện trong giấc mơ của con người, cho dù người đó đối với nó không tí nhận thức, nhưng vẫn có thể mơ thấy nó, nghe nói, bởi vì trên thân rắn lông tỏa ra một loại mùi vị, bạn đi ngang qua một nơi nào đó, bạn chưa hề nhìn thấy một con rắn lông nào, nhưng vẫn đang đứng cách nó một khoảng cách nhất định thì bạn vẫn sẽ bị ảnh hưởng.

Giống này tạm thời được gọi là “Rắn
thiêm lân lông đen”.

Không thể không nói, mục đích tôi làm
tất cả mọi chuyện, chính vì tìm kiếm loại
rắn này. Lúc này cả người tôi lạnh lẽo,
hiểu được chuyến này lặn lội tới Ngân
Xuyên, coi như là thắng cược rồi.

Tôi đã biết vì sao cái bàn đá và hang đá
lại xuất hiện ở đây. Cũng biết được bản
thân sẽ tìm ra được thứ gì.

Lúc ấy sau khi phát hiện được dưới khe
núi có đồ vật gì đó, thứ đó chính là công
trình mà đảng Quốc Dân bí mật đóng
quân thực hiện, sau đó vài chục năm, có
một hắc y nhân đã đến đây, bắt đầu thăm
dò công trình bí mật này, hoặc có thể nói
cách khác, khai thác công trình này.

Dưới mặt đất đây chẳng phải là cỗ mộ lớn lao gì, cũng không phải là nơi chỉ cần tiến vào thì sung sướng cả đời, chỗ này kỳ thật là một mỏ khoáng sản, mà khoáng sản ở đây là chỉ loại rắn này.

Phía dưới chần chần là một mỏ rắn. Tôi nhớ đến những đồng tro trong lư hương, cái lư hương đó được sử dụng trong lúc khai thác mỏ dùng để lưu trữ tạm thời những chất độc rắn kia. Cái ang chứa mỡ người nọ, cũng có thể là sử dụng như thế. Trước đó Long Sáo có nói toàn bộ đều là rắn quý, tôi nghĩ cũng có điểm đúng, vì rằng trước đó tôi cũng từng nghi ngờ, tôm đá sẽ không giống với loại rắn con này.

Thế nhưng cái mỏ rắn này đã khai thác

gần đến cái đỉnh xi măng rồi, đây có lẽ là nơi khai thác tương đối xa. Cái mỏ rắn này cũng chẳng bị nổ tung, có thể nói lên được khi đó việc khai thác bị ngừng đột ngột, nhân viên bất thành linh bỏ đi.

Có lẽ là bị Lâm Kỳ Trung đã phát hiện, bọn họ bắt đắ²c dĩ phải đi. Hoặc là, nơi này đã xảy ra chuyện khác.

Tôi cố nhớ lại những lời tự thuật của Lâm Kỳ Trung, khi ấy những tên áo đen đã dừng lại trên đường đất một lát, dường như phát sinh chuyện ngoài ý muốn gì đó.

Mà tháp xi măng dưới chân tôi đây, tôi dám chắc chắn, đó là một trục tháp và hệ thống thông gió, bởi vì quặng rắn đào ra thật sự rất nặng. Có dùng cần cẩu cũng

khó lòng mà treo lên được.

Tôi kéo Xa Tổng đến gần, nói với gã:

“Điều kiện của anh tôi đồng ý, nghĩ cách giúp tôi xuống dưới đó.”

“Gấp ba lần.” Xa Tổng nói.

Tôi “hừ” một tiếng, “Được.”

Báo Tát đã thử dùng tay chạm vào thứ chất lỏng màu xanh đỏ, sau khi phát hiện không bị sao cả, gã mạnh dạn đi vào.

Cầm mấy bao trang bị trên đồng lá trước đó chúng tôi chạy đi không kịp nhặt lên.

Chúng tôi thấy gã không bị gì, toàn bộ cũng theo sau, cả bọn bò lên bàn đá, bị khói xông đến váng cả đầu, chỉ thấy bàn đã bị nổ thành hình cái chén, ở giữa toàn đá vụn, còn lại đều là trứng rắn. Trứng rắn to nhỏ không đều nhau, cực kỳ quái

dị.

Không có lỗ hồng nào thông xuống phía dưới, Long Sáo xấu hổ cười cười, nói: “Ít ra cũng có chút phát hiện.” Báo Tát lấy dây thừng cột ngang hông của gã ta. “Giữ chặt.”

Tôi và mọi người đều nghĩ Báo Tát sẽ dùng Long Sáo làm điểm tựa, còn bản thân thì cầm đầu bên kia dây thừng phóng khoáng thả mình vào vực sâu.

Đến Long Sáo cũng cho là như thế, gã kéo dây thừng, quay sang nói với Báo Tát: “Mày đừng có xúc động làm bậy, bản bạc tí đi đã, chứ tao kéo không nổi mày đâu.”

“Tao kéo dây giữ mày.” Báo Tát nói, gã túm lấy cổ Long Sáo, nhảy xuống bàn đá

rồi nhét vào cái khe gần đó. Long Sáo kêu lên cổ tím lấy mấy cọng cỏ, Báo Tát lại đập hai phát lên tay gã, Long Sáo hét thảm một tiếng rồi rớt xuống luôn.

Dây thừng nhanh chóng bị kéo dẫn ra, Báo Tát chậm rì rì đi qua, một tay dễ dàng kéo dây thừng, chợt nghe tiếng Long Sáo khóc rống lên.

“Anh muốn hù chết anh ta sao?” tôi hỏi Báo Tát. Báo Tát nhấp ngụm rượu, nói: “Gã ta là một phé vật nhiều chuyện.”

Tôi cười ha hả, chợt nhớ cụm từ này cũng từng dùng để hình dung về tôi, bèn bảo: “Khoan dung một chút.”

Báo Tát đưa sợi dây thừng cho tôi, ý nói muốn tôi kéo thử. Tôi cười lắc đầu, trong lòng thầm mắng cái tên khiến người khác

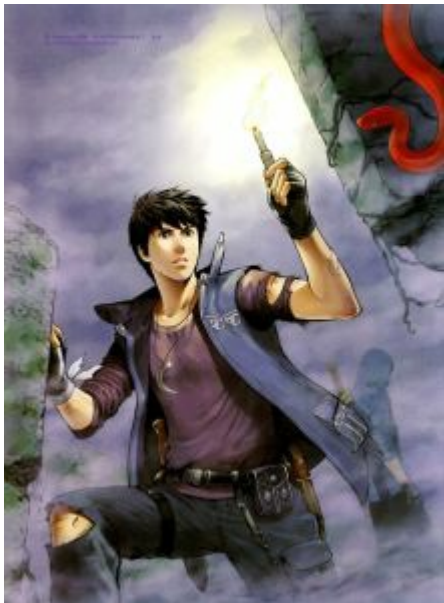
phải đau đầu này, có điều tao cũng có biện pháp trị mày, đến lúc trả tiền nhất định sẽ kéo dài đến khi mày phải vác dao đến đòi mới thôi.

Một bên lại chỉnh lại toàn bộ trang bị, lấy vòng cổ định lên sợi dây, kéo ròng rọc, trang bị sẽ theo dây thừng trượt xuống dưới, Long Sáo ở đầu dây thừng bên kia hét một tiếng: “Cẩn thận.” Ròng rọc rít một tiếng dài, tiếp đó chính là tiếng kêu thảm của Long Sáo.

Chương 20: Mẫu tin

Edit: Fang Qing

Beta: June

—o0o—

Long Sáo chỉ mất 15 phút để tuột xuống đáy, một phần là vì tốc độ của Báo Tát rất nhanh, hơn nữa gã ta lại hoàn toàn mặc kệ sự sống chết của Long Sáo. Song

đổi với ông chủ như tôi, Báo Tát lại dịu dàng hơn nhiều, để xuống tới nơi mất gần 20 phút, cũng không móc trang bị gì lên người tôi.

Kéo dài thêm 5 phút, ánh sáng trên đỉnh đầu chỉ còn lại một khe hở bé tí tẹo, tôi bèn bật đèn pin lên. Ở đây chỉ có thể mua được loại đèn LED thông thường kiểu này. Cũng may là chiếu sáng đủ rộng, cũng đầy đủ tiện nghi. Tôi gần như đã gom toàn bộ đèn pin trong tất cả các quầy tạp hóa của vùng này.

Xi-măng trên vách có rất nhiều chỗ đã nổi đóm mốc, thậm chí nhiều chỗ còn mọc cả nấm sợi, càng đi sâu xuống thì càng nhiều hơn, tôi còn nhìn thấy vô số nơi bị nứt ra, lộ cả những thanh thép rỉ

bên trong.

Đi thẳng tới đáy, ở chỗ này, vách xi măng đã gần như bị toàn bộ những loại nấm sợi đủ màu che phủ, xem ra nơi đây khá phù hợp với điều kiện sinh trưởng của nấm.

Dưới đất là những bãi bùn trộn lẫn với xi măng và nhiều cây cối khô héo, kích cỡ của chúng cực kỳ lớn, ngoại trừ bốn phía đã được xử lý của tháp xi măng ra, những nơi còn lại toàn là cây cối khô héo, tất cả đều biến thành nơi ký sinh của nấm, nhiều hạt màu nâu gì đó tựa tựa như linh chi, bị rất nhiều cây nấm màu sắc dính lên, những nhánh cây lớn vắn vẹo trong đêm, khiến người ta có cảm giác

tổng thể chỗ này chẳng khác gì một bộ hài cốt.

Những chỗ khô ráo ở đáy đều toàn là nấm sọt, còn lại đều là bùn lầy và mùi nước tiểu. Long Sáo đang nằm ngay trong một bãi bùn lầy, lúc gã xuống dưới trên người chẳng có lấy một thiết bị điện nào, đến nơi dừng quần gã cũng còn vươn vãn thứ mùi nước tiểu khai khai.

Đồng cảm chung quy vẫn nảy sinh với kẻ yếu, tôi nhận ra tình trạng của gã, nhưng bây giờ tôi đã có thể kiềm nén việc giúp đỡ những người như vậy.

Đối với kẻ yếu mà nói, giúp họ cũng có khi khiến họ càng thêm yếu, trong xã hội này, những người không hiểu được nghề nghiệp của mình sẽ bị đào thải, song đôi

khi đó cũng là một việc may mắn, vì bạn có thể đi tìm những việc chân chính phù hợp với mình, mà giúp đỡ kẻ yếu, khiến những kẻ vốn không am hiểu về nghề nghiệp của bản thân như bọn họ lại được đưa lên một vị trí quá cao, thường thì sẽ làm cho họ chết không có chỗ chôn.

Tôi châm một điếu thuốc, hút một hơi để áp đi mùi khai, một đầu dây thừng bị túm lên, người xuống tiếp theo có lẽ là Xa Tổng.

Tôi rút thanh chủy thủ ra, sau đó đi vòng quanh tháp xi măng một vòng, liền nhìn thấy một cái cửa sắt bự, chỗ mở cửa cao gần nửa người, có một tay cầm để vịn, dùng để thả thang trên vách xi măng xuống.

Ngoài ra không còn cái cửa nào khác nữa.

Khe núi bị che khuất có kích thước rất lớn, tôi dùng đèn pin chiếu chiếu xung quanh, không nhìn thấy con đường đất nằm trên lưng chừng sườn núi trong truyền thuyết kia

Tôi không rõ lắm con đường này cuối cùng tại sao lại biến mất, thế nhưng hiện tại tôi không muốn nghĩ ngợi quá nhiều về nó nữa, tôi vịn tay cầm, giữ cho thang hạ xuống, sau đó chậm rãi bò lên trên.

Cái cửa này sử dụng khóa chết, tôi đập mấy đá, nó liền bị đập bung ra. Cửa đóng bằng sắt, cho nên trong hoàn cảnh này toàn bộ mớ sắt đó đều gỉ thành cặn bã.

Tiến vào bên trong, toàn bộ đều đã bị mục hết, có một cái cần trục tháp đã rỉ sét, vô số dây kéo thòng xuống từ đỉnh, cần trục tháp có nhiều tầng, mỗi tầng đều có nền tảng, tôi nhìn thấy rất nhiều cục lớn nhỏ khác nhau trên bàn đá, đặt ở trước mặt mình.

Bên dưới nữa là một cái giếng sâu, đồng thời gần đó là một cái cần cầu có hộp dùng để nâng người lên xuống. Đương nhiên cũng đã rỉ hết rồi, tôi tuyệt đối sẽ không dùng thử nó.

Cái giếng sâu không thấy đáy, nhìn màu sắc than đá ở trong mà suy đoán, có lẽ đây là bề mặt của một mỏ than, cái cần trục tháp này hẳn là dùng để đào móc và vận chuyển luôn thế. Trong cái tháp xi

mãng này nhất định có một đường giao thông để vận than.

Xa Tổng bước chậm lại, kêu tôi mấy tiếng, tôi chớp đèn pin để gã tìm mình. Gã đi tới cạnh tôi, liền hoảng sợ thốt lên: “Ông chủ, đây đâu phải cái mộ.”

Không ai có thể tưởng tượng được trong mỏ than lại xây dựng cỗ mộ cả, Xa Tổng là kẻ không dễ bị lừa, tôi gật đầu, giả vờ như đang nhận sai, nói: “Xem ra tôi nghĩ sai rồi, nhưng mà dưới này chắc chắn có cái gì đó. Chúng ta cứ tiếp tục đi.”

Sau khi nói xong câu đó, tôi bỗng dưng phát hiện, mình đã làm cái chuyện mà bản thân ghét người khác làm với mình nhất.

Nhưng giờ tôi có thể nói gì được đây?

Xa Tổng dẫm lên một cái khung sắt nào đó, khiến nó gãy ra rồi rơi vào động sâu. “Không thể đi xuống được” Gã nói: “Cũng không thể cứ tay không mà xuống được.”

Tôi nhìn bốn phía, nói với gã: “Kêu Long Sáo lại đây, trên đỉnh đầu chúng ta có rất nhiều thanh thép ngang, mấy thứ này sẽ không bị ăn mòn quá nhiều, bởi vì lớp gỉ sẽ biến thành màng bảo vệ cho lớp thiết bên trong. Cái mỏ dưới giếng này càng xuống thì càng hẹp, cho nên, chúng ta cắt những thanh ngang này, cây đầu tiên cắt khoảng hai mươi mét, cây thứ hai thì 25 mét, những cái thang ngang đan chéo nhau này khi đưa xuống chắc chắn sẽ bị giữ trong lớp quặng, căn cứ

vào đường kính khác nhau mà cố định chắc dưới đó, như thế chúng ta chỉ cần sử dụng sợi dây thừng này, từ từ từ từ đi xuống, tuyệt đối khả thi.”

“Cậu nhìn vậy mà cũng ác phết, việc này trái với lẽ thường, cậu không sợ sẽ xuất hiện phản ứng dây chuyền hay sao?”

“Không sợ.” Tôi nói: “Yên tâm, tiền cho các anh không thiếu đồng đâu.”

Xa Tổng ngẩng đầu nhìn chỗ tôi nói kia, gật đầu: “Đúng là dân kiến trúc có khác.” Nói xong vòng ra ngoài gọi Long Sáo.

Tôi hút thuốc, nhìn gã Báo Tát vừa mới bò tới nơi, quay sang nói với gã: “Tìm một chỗ sạch sẽ để ra ngoài, nơi này nhất định có rắn, chú ý mấy vũng nước, chuẩn

bị kỹ đường lui cho chúng ta. Rồi đưa tôi một đoạn dây thừng.”

Báo Tát quăng qua cho tôi một đoạn dây thừng, tôi cột nó vào một cái bàn xi măng dùng để làm việc, lại trói chặt mình lên một phần thanh thép trên cột, sau đó lấy ra một điều thuốc.

Tôi cần yên tĩnh, một môi trường hoàn toàn yên tĩnh, đồng thời cũng phải bình ổn tâm tình, chứ không dựa vào năng lực của tôi thì chẳng làm nên trò trống gì được. Tôi lấy ra một cái ống tiêm, bên trong đã có sẵn thuốc an thần.

Tôi tiêm cho mình xong xuôi, sau đó chậm rãi thở ra một cái, chờ tim và mạch của mình đã ổn định, lại bóc một ít tro bụi trên mặt đất, chậm rãi rắc vào trong

làn khói.

Tôi đốt thuốc lá, mùi ẩm mốc lẫn với mùi khói, nếu là bình thường, thứ mùi này sẽ khiến tôi buồn nôn chết được. Song hiện tại tâm tình của tôi lại cực bình thản.

Tôi nhắm mắt lại, thầm nhủ trong lòng, mong là có thể cảm giác được thứ mình muốn.

Cháng váng và mệt mỏi đi kèm với sự yên lặng, vô số những mâu thuẫn, cực kỳ mơ hồ, nhỏ đến mức không thể phân biệt được, giống như ma túy vậy, vô số bóng hình lướt qua trước mặt tôi, tôi nhìn thấy một cái bóng trong số đó, dường như đã từng biết, dáng vẻ hết sức quen thuộc. Tôi biết đó là ảo giác, song lại khiến tôi

có phần lạnh cả người.

Trong ảo giác kia, tôi không ngừng kêu người đó ngừng lại, người đó xoay người nhìn thẳng vào tôi, mọi thứ trước mặt liền biến mất.

Tôi ho sặc sụa, biết chắc sớm hay muộn gì cũng sẽ bị bệnh ho dị ứng, nhưng khi ho lại không nhịn được mà cười.

Không ngoài dự đoán, chỉ cần những nơi có loại rắn này, thì đều là nơi Muộn Du Bình đã từng xuất hiện.

Sa hải 4

Chương 21: Mỏ rắn

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Bích hoạ ở Mặc Thoát ghi lại, mỗ rắn như vậy trên thế giới có lẽ chỉ có ba cái, có thể là trước đây có nhiều hơn, tuy nhiên khi đó không phát hiện được giá trị của chúng nên tất cả đã bị huỷ diệt. Dù sao rắn trong đá, cùng lắm chỉ là một sự lạ chứ cũng không thể bán lấy tiền. Mãi cho đến bích hoạ ở Mặc Thoát thì những hình ảnh kỳ quái này mới được giải mã, người ta mới ý thức được, loại rắn này là phương thức duy nhất để tiếp cận chân tướng của lịch sử.

Tôi biết ở Mặc Thoát đã bị khai thác hoàn toàn, một nơi khác mà bích hoạ Mặc Thoát chỉ thị đến không có cách nào tiến nhập trong một thời gian ngắn. Tôi biết hi vọng duy nhất chỉ là nơi thứ ba

chưa bị tìm được.

Đối với tôi mà nói, chuyện này thật là một hi vọng xa vời, tôi vốn định dùng mười năm, hai mươi năm để tìm đến nơi đó. Tôi biết một số tin tức đặc biệt, một số hiện tượng sống lâu không tầm thường và một ít hiện tượng kỳ quái, đều phát sinh ở xung quanh những mỏ rắn này.

Tôi thật không ngờ mình có thể tìm được nhanh như vậy, có lúc tôi cho rằng những nơi này đều có sắp xếp, tuy nhiên hiển nhiên là không phải, đầu mỗi tôi nắm giữ được ở Mặc Thoát, cực kỳ xác thực là chỉ có mình tôi nắm giữ.

Tôi biết hành tung của tôi nhất định đều ở dưới sự giám thị của một lực lượng khác, hai ngày sau khi tôi phát hiện ra

chính là thời gian duy nhất của tôi. Thậm chí trong phạm vi tôi tìm đến những thứ đó, e rằng cũng có đôi phương.

Tôi sẽ không lùi bước, dựa vào những kinh nghiệm của tôi trong quá khứ, sẽ không thể có cái gọi là tạm nghỉ, thở dốc. Cũng không thể rời khỏi hiện trường, trong tình huống này tôi chỉ có thể thâm nhập vào bằng hết khả năng của mình. Những người kia cũng phải theo tôi xuống dưới để kéo dài tối đa thời gian họ liên lạc với thế lực đằng sau họ.

Tôi phải đi và đầu tiên, không thể dựa vào bất kỳ lực lượng nào, giống như Muộn Du Bình năm đó. Không phải là tình nguyện rời khỏi đồng đội của mình ở một nơi nguy hiểm như vậy, sự rời đi của

hắn năm đó là một loại cơ chế tự bảo vệ mình theo thói quen.

Đầu tiên chúng tôi kiểm tra hệ thống thông gió ở nơi này, hệ thống thông gió không qua mạnh, chứng tỏ là giếng mỏ này không có yêu cầu cao đối với hơi độc, điều này làm cho tôi yên tâm hơn. Vì lý do an toàn, tôi ném tàn thuốc xuống dưới. Hơi gas nhẹ hơn không khí, đáy hồ nếu quả thực không có ống dẫn kỳ quái thì khí gas cũng không bị nén ở tầng quá thấp.

Đây là một hành động rất mạo hiểm, nhưng làm cũng rất đáng giá. Chúng tôi đang ở trên đỉnh chóp của giếng mỏ than đá, nếu có nổ cùng lắm chỉ làm chúng tôi văng ra khỏi cần trục tháp này.

Như tôi dự đoán, không nổ.

Long Sáo lập tức tiến hành phá sập bốn lần, mỗi điểm phá đều do tôi chỉ đạo.

Những thanh thép chữ thập lần lượt rơi từng cái xuống giếng sâu. Chỉ có cái thứ hai là không rơi xuống theo kế hoạch của tôi, nó rơi xuống hơi nông, khiến cho cự ly giữa thanh thép thứ hai và thanh thép thứ nhất quá lớn, khả năng là sợi dây của chúng tôi sẽ không đủ dùng.

Tôi ngậm đèn pin, là người thứ nhất móc lên dây, tuột xuống.

Người gấp lạt ma lại xông lên đầu tiên là điều làm cho họ không thể tưởng tượng nổi, nếu có lựa chọn thì tôi cũng không muốn, tuy nhiên tôi không có lựa chọn nào khác.

Đầu tiên tôi hạ xuống thanh thép thứ tư, đây là thanh thép bị đánh sập cuối cùng, khi tôi hạ xuống lại làm nó đi xuống thêm ba bốn mét.

Bốn phía đều là vĩa than, những người kia thấy tôi dứt khoát như vậy cũng tăng tốc độ đi xuống.

Khi tôi ở Vân Đỉnh cũng đã từng trải qua chuyện leo trèo như vậy, vừa chỉnh sửa lại sợi dây, vừa nhìn nham thạch bốn phía, tôi cần phải tìm được một đường leo lên phù hợp, bởi rất có khả năng sẽ cần đường lùi, hiện tại nếu không quan sát tốt, đến khi đó thì đã muộn.

Tôi không tìm được một con đường như ý, tuy nhiên tôi đã có chuẩn bị, cách này tôi cần có móc sắt.

Tôi tìm ra một thanh thép trên khung đỡ, kéo xuống, nhét vào dây lưng mình.

Từ thanh thép thứ tư đến thanh thép thứ ba, tôi cũng là người đầu tiên đi xuống, bọn họ sẽ không xuống được nhanh như vậy, Xa Tổng ở bên trên hỏi xuống: “Ông chủ, anh gọi chúng tôi tới làm gì, để chúng kiến bản lãnh của anh sao?”

Tôi cười ha hả, nói: “Tôi sợ làm một mình, nhiều người gan mới to hơn.”

Từ thanh thép thứ hai xuống thanh thép thứ nhất là một cự ly rất lớn, cần xuống đến sợi dây cuối cùng, sau đó nhảy xuống.

Sợi dây cuối cùng dù có thòng xuống sâu nhất thì tối thiểu cũng có khoảng cách năm mét, phía dưới chỉ có một cái xà

ngang, chưa nói đến nhảy xuống có bị sái chân hay không, có thể rơi xuống ổn định hay không cũng là cả vấn đề.

Chúng tôi lấy đèn pin chiếu xuống dưới, thấy phía dưới thanh thép cuối cùng vẫn như cũ không thấy đáy, bọn họ đều khuyên tôi không nên xuống tiếp, vô ích, bởi từng đoạn từng đoạn chúng tôi xuống, đều là dây thu về, muốn trèo lên phải dùng vuốt hổ (phi hổ trảo), móc sợi dây lên một lần nữa.

Độ cao nơi đây lớn hơn độ dài dây, ắt phải có người đứng trên tiếp ứng, người bên dưới muốn trở lên có khả năng phải xếp chồng lên nhau.

Trên dưới tiếp ứng như vậy là chuyện dân trộm mộ cực không thích, bởi chuyên

này chẳng kiểm soát được món gì tốt. Tôi không quan tâm đến bọn họ, bọn họ cần tôi trả thù lao, đặc biệt dưới tình huống không có của nả gì như thế này, cam kết thù lao của tôi là hy vọng duy nhất của họ.

Tôi trực tiếp trượt xuống đầu cuối sợi dây, lấy đèn pin chiếu xuống dưới, vẫn là khu vực đen kịt một màu, chỉ có duy nhất một thanh thép mảnh làm điểm đặt chân. Nếu là trước đây đảm bảo tôi đã sớm tề ra quần. Tôi hít sâu một hơi, hạ xuống hoàn toàn. Hai chân rơi vào sát biên thanh xà.

Tôi vừa trượt, không kịp đứng vững, cả người lao xuống dưới, tay liều mạng nắm chặt xà ngang.

Sức mạnh dưới cánh tay là vương đạo, Hắc Nhãn Kính đã dạy tôi rất nhiều, khi leo lên, cần huy động sức mạnh ở những bắp thịt mà bình thường rất ít dùng đến, vì thế phải rèn luyện đặc biệt. Tôi bị anh ta đẩy xuống từ trên cao, dùng nách kẹp lấy các loại chướng ngại để treo mình lên, luyện trong một thời gian rất dài. Kỷ lục tốt nhất là ba mét, nơi này năm mét, tôi phải dùng chân để chống đỡ thêm một chút, cực kỳ dễ dàng.

Sau khi treo người tôi dùng lực eo để xoay người bò lên, định đốt thuốc, nhưng chiều sâu này đã không phải mỏ than trên bề mặt trái đất nữa nên tôi không dám đốt lửa, trên tay hiện giờ cũng là đèn pin led, tuy lúc trước đã xác định được khí

ngạt ở nơi này cũng không bị dồn nén xuống dưới nhưng tôi vẫn hơi lo lắng.

Những người khác cũng không đi xuống tiếp, tôi cần bọn họ cứu tôi, tuy nhiên hiện tại khoảng cách giữa chúng tôi có lẽ nên duy trì mới bảo đảm an toàn.

“Ông chủ, chúng tôi sẽ không xuống.” Xa Tổng nói: “Phía dưới còn rất sâu, chúng tôi đi xuống rất phiền phức. Anh tự xem một chút là được.”

Tôi gật đầu, chỉ bằng những lời này, tôi sẽ cho anh lãi suất trong nửa năm.

Nơi này cách cửa trên ít nhất 400m chiều sâu, tôi dùng đèn pin chiếu xuống dưới, đường kính nơi này chỉ có chừng năm mét, xuống chút nữa không sâu, có lẽ hai chân tôi còn có thể chống ngang hai bên

được.

Đến lúc này vẫn không nhìn thấy khu vực khai thác mỏ, xem ra mạch khoáng chính vẫn chưa bị đào ra hoàn toàn. Tôi soi đèn ra xung quanh, từ giá thép kéo ra một thanh sắt dài, dùng để buộc ngang thắt lưng mình, sau đó thử leo xuống từ sát biên mỏ than. Thanh sắt làm tôi rất khó duy trì thăng bằng nhưng tôi biết nó là vật hộ mệnh của tôi.

...

Phi hồ trảo:

Mình mới về, và hơi mệt, 1 chương thôi nhé. Và Sự thúc tổ nhà mình chưa về nên mình chưa beta đâu, mọi lăm.

Chương 22: Ông nội tôi

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Tay bám lên vỉa than đá, đi xuống bốn năm bước nữa sẽ không có chỗ nào có thể đặt chân, đồng thời tôi cũng thấy tầng

nhạm thạch bắt đầu xuất hiện. Mỏ than đá nơi này đã chẳng phải nguyên chất, tuy nhiên lại có thể thấy tầng than phía dưới rất hẹp. Tôi duỗi thắt lưng, mang theo thanh sắt, để nó nằm ngang, sau đó cắn răng nhảy xuống.

Hạ xuống thêm mười mét nữa, hai thanh sắt mới có thể cắm vào tầng than hai bên, rạch xuống thêm ba bốn mét mới cố định được.

Dây lưng thiếu chút nữa cắt đôi người tôi, tôi lộn xuống một vòng, nhìn thấy mặt bằng khai thác quặng bên dưới.

Ít nhất có đến bảy tầng, đều bằng sắt và cây gỗ dựng thành một giàn giáo đơn giản, vị trí của tôi chỉ là một khe hở trong mỏ than đá, khu vực rộng nhất chỉ

tầm ba mét. Có thể thấy trên mặt bằng lấy quặng có rất nhiều lỗ thủng, ở những nơi sâu hơn, lỗ thủng giảm đi, nhưng có thể thấy một ít “rắn đá” chưa bị khai thác đi còn khảm ở bên trong.

Nơi này là giếng mỏ cuối cùng. Không gian ở đây không lớn, dưỡng khí sẽ trở thành một vấn đề, tuy nhiên hiện giờ tôi lộn ngược vẫn thấy không tồi.

Tôi thấy được rất nhiều những cái bình nhỏ, đặt trên giàn giáo đơn giản này, xem ra những “quặng rắn” cỡ nhỏ cũng sẽ bị khai thác ra. Rắn bị bỏ vào bình.

“Không sao chứ?” Bên trên lại hỏi.

Tôi rống to trả lời không có việc gì, theo thanh sắt từ từ leo đến bên cạnh tầng than, đổi chiều đi xuống, cầm lên một cái

bình trong số đó.

Bên trong cũng là dầu đen, tôi thò tay vào, mò lấy mảnh vảy rắn bên trong.

Tôi kéo rắn ra, nó đã biến thành một loại vật chất kỳ quái, hiển nhiên đã chết, nhưng thi thể dường như đã được tẩm ướp, độ ẩm rất cao, vảy bong ra nhưng da vẫn có độ co dãn.

Không giống, phương thức bảo tồn thứ này thực sự không quá giống nhau. Tôi quay lên trên rỗng lớn: “Tôi đi xuống tiếp, nơi này rất sâu, tôi sẽ vào xem sao. Các anh đợi tôi, đừng bỏ đi.”

Bên trên đồng ý, tôi chuẩn bị tư thế, mở miệng rắn, thấy được răng nọc rất nhỏ bên trong. Tôi dùng mũi dao găm cắt túi độc bên trong ra, lấy ra một cái răng nọc

nồi liền với túi độc, ngửa đầu nhỏ vào lỗ mũi mình. Sau đó tôi tắt đèn pin, giả bộ như tôi đã xuống sâu hơn nữa.

Độc tố của loại rắn này có thể sinh ra ảo giác rất mạnh, hiện tại tôi không có cách nào khẳng định, những ảo giác này rốt cuộc là tin tức chân thực hay chỉ là những suy nghĩ rối loạn trong não bộ của tôi, nhưng ít ra, những ảo giác này đã sinh ra các loại đồ án, dường như cũng có thể tìm được chứng cứ trong hiện thực.

Là mê tín cũng được, là ám thị tâm lý cũng được. Hiện giờ tôi đã có chút nghiệm cảm giác này.

Độc tố thẩm thấu qua niêm mạc mũi, nhanh chóng có tác dụng lên đầu tôi, lập

tức làm tôi bắt đầu mất ý thức, cảm giác lạnh như băng từ mũi cấp tốc lan xuống toàn thân tôi.

Tôi bắt đầu cảm thấy mình là một con rắn, Hắc Nhân Kính nói đây là cảm giác của rắn, bởi rắn là động vật máu lạnh, loại cảm giác về nhiệt độ cơ thể như thế là cảm giác bình thường nhất của chúng.

Hình ảnh tôi nhìn thấy không quá rõ ràng, tôi chỉ có thể nhìn được đến vài đoạn ngắn, tôi thấy được rất nhiều cây cột thanh đồng, những cây cột này đang trong giai đoạn đổ khuôn. Phần lớn các loài rắn chỉ có thị lực tương đương cận thị 2000 độ, chúng dựa chủ yếu vào khứu giác để nhận biết thế giới, thị lực của loại rắn này là một loại dị chủng, tuy

nhiên mức độ cũng không rõ được như mắt người.

Tất cả cây cột Thanh Đồng đều không phải là thẳng tắp mà có một độ cong nhất định, dường như là các bộ phận của một cây cổ thụ Thanh Đồng khổng lồ.

Diện tích công trường đồ khuôn Thanh Đồng rất lớn, tôi thấy được bàn tế và vô số hình ảnh.

Cái đó khá giống với những gì thấy được ở Mặc Thoát, nhưng những đồ chế tác thì không giống nhau. Trên bích hoạ ở Mặc Thoát ghi lại xung quanh Thanh Đồng hội tụ mấy loại sự việc, nơi này chắc là bộ phận của cổ thụ Thanh Đồng. Ở niên đại đó Thanh Đồng vẫn chưa có màu xanh xám mà hiện ra một màu vàng sáng bóng.

Tôi không thấy rõ hình ảnh này, nhưng từ những tư thái đó, tôi thấy được, cùng với thân hình quý dị ở Mặc Thoát, những cái bóng đang hoạt động này dường như là những đầu lâu uốn éo dài như rắn, không biết đó là mặt nạ Thanh Đồng hay là thật sự như trong truyền thuyết, con người có cội nguồn sâu xa kỳ quái, không thể tách rời với loạn rắn.

Cái bóng mơ hồ không ngừng hoạt động, trong một giờ, tư duy của tôi bị kéo dài vô số lần, những ảo giác khô khan dường như vô cùng tận. Tôi lúc thì tỉnh táo, lúc thì mơ hồ, trải qua thời gian dài ngồi thiền khi ở Mặc Thoát đã làm tôi dự kiến trước được loại chuyện này, vì thế tôi hết sức làm cho mình có thể tiếp tục chịu

đứng, chờ đợi những hình ảnh đặc biệt xuất hiện.

Tôi chỉ thấy hai loại hình ảnh khác nhau, một là cực kỳ mơ hồ, giống như có một đám người xông vào công trường đồ khuôn, bắt đầu xung đột quy mô lớn với những người bảo vệ, thế nhưng lại giằng co trong thời gian rất ngắn nên chẳng thấy được cái gì, chắc do con rắn này đã bị mang ra khỏi hiện trường.

Lại có một con rắn đang được lấy ra từ nham thạch, quá trình đổ vào bình chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi mấy giây.

Tôi nhìn thấy ánh lửa trong bóng tối và một gương mặt mơ hồ.

Phần lớn nội dung tôi nhìn thấy trong ảo

giác là một loại hứng thú cưỡng chế, tuy nhiên ở một sát na cuối cùng, tôi sẽ tập trung tất cả tinh lực.

Bởi khai quật những “quặng rắn” này thường gặp mấy chuyện như vậy nên tôi đã có sự lý giải đại khái với những chuyện xảy ra từ thời viễn cổ. Tuy nhiên một sự việc phát sinh ở thời cận đại vẫn rắc rối phức tạp như cũ. Tất cả đều dối lừa tôi. Duy chỉ có loài rắn này sẽ không lừa dối tôi.

Tôi có khả năng thừa nhận chân tướng duy nhất, là tài sản duy nhất của tôi.

Dưới ánh đèn, gương mặt mơ hồ chính là hình ảnh mà con rắn bị đào ra nhìn thấy được trong nháy mắt cuối cùng.

Tôi nhìn thấy khuôn mặt có đặc thù rõ

ràng, gương mặt đó rất khó hình dung, vô số cảm giác quay cuồng trong lòng tôi.

Loại cảm giác thứ nhất chính là quen thuộc, tôi thấy gương mặt này liền cảm thấy mình như đã từng gặp ở đâu đó, những chi tiết gây cảm giác quen thuộc vọt thẳng vào đầu tôi.

Loại cảm giác thứ hai lại hoàn toàn tương phản với loại cảm giác thứ nhất, là một loại phủ định, trong não bộ tôi hầu như có thể khẳng định ngay lập tức, tôi chưa bao giờ gặp chủ nhân gương mặt này.

Loại cảm giác thứ ba là sợ hãi, trong tiềm thức tôi bắt đầu phán đoán trong sợ hãi, phân tích tất cả chi tiết về gương mặt này.

Bởi vì tôi đã nhanh chóng ý thức được đây là khuôn mặt của ai, cảm giác quen thuộc vì trên mặt người đó có quá nhiều điểm đặc thù, những điểm đặc thù này những người thân của tôi đều có. Bao gồm chính tôi. Đồng thời quả thực tôi cũng chưa từng thấy gương mặt này. Bởi vì tôi cùng gương mặt này không ở cùng một thời đại.

Tôi đang nhìn thấy ông nội tôi.

Người đang ở nơi này khai thác rắn, là ông nội tôi.

Ông đang mặc quân phục, không thấy rõ thuộc đảng phái nào. Tôi từng xem ảnh của ông thời trẻ, không hề thấy bất kỳ tấm ảnh nào ông mặc quân phục, quần áo này có thể chỉ là tùy tiện mặc lên để trà trộn

vào cơ cấu này, có thể nhìn ra lúc này ông nội còn rất trẻ.

Những năm đó, với tuổi tác của ông nội tôi đã đủ để xưng bá một phương, đây là thời gian nào? Con rắn này bị khai thác ra ngoài là lúc nào?

Bất kể là lúc nào, chí ít ông tôi hẳn là đã sớm biết bí mật về lũ rắn này.

Tôi bỗng đoán ra một loại khả năng. Một loại khả năng làm tôi không hề thoải mái. Tôi chưa từng nghĩ tới, gia tộc của mình, ở ngay trước mặt tôi mà cũng có bí mật. Rốt cuộc là tôi đã sống như thế nào?

Chương 23: Trong hồ có cái gì

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

寿司神马的
最调皮了。

Tôi tỉnh lại, mặc dù trong ảo giác tôi cảm thấy mình đã trải qua một thời gian rất dài nhưng trong hiện thực chỉ mới qua

một giờ. Tôi nghe thấy bên trên có tiếng gọi tôi, ngẩng đầu có thể nhìn thấy chùm sáng đèn pin quét qua quét lại, chắc chắn bọn họ chờ đợi rất sốt ruột rồi.

“Tôi không sao” Tôi rống lớn một tiếng, “Tôi mệt gần chết, phải nghỉ ngơi một lúc.”

Bên trên lại nói: “Ông chủ, chúng tôi cũng đói gần chết, anh không lên chúng tôi cũng phải ăn chút gì đã, nếu có hàng tốt anh phải gọi đây, chúng tôi sẽ xuống đem lên.”

Tôi đồng ý, thở dài trong lòng, phỏng chừng danh tiếng ngu ngốc của tôi lại lan

truyền trong giới một thời gian.

Bất động hồi lâu, eo tôi bị siết bầm tím, nhiệt độ cơ thể cũng rất thấp, tôi trở mình, thử xem có thể hạ xuống giàn giáo hay không. Tuy nhiên mới dùng một lực nhẹ mà ván gỗ và thanh thép đã không ngừng long ra, hiển nhiên đã không thể nào chịu tải bất kỳ sự biến đổi về lực nào.

Tôi chỉ đành cởi dây lưng ra, ngồi lên thanh thép như Tiểu Long Nữ ngủ trên dây thừng mà dựa vào tảng than nghỉ ngơi một lát. Sau đó kéo “gân báo” trong dây lưng ra, loại “gân báo” này là đồ cổ, cực mềm mà dai, hơn nữa lại co giãn, đặc

biệt thích hợp quần trong dây lưng để dùng làm dây bảo hiểm trong thời điểm khẩn cấp.

Tôi phải mua nó với giá cao từ chỗ chú Hai, đây là vật chú Hai sưu tầm. Chú Hai rất tâm đắc với việc bảo dưỡng mấy thứ này, vì thế “gân báo” này hẳn là có thể sử dụng, tuy tuổi thọ của thứ này hẳn là phải lớn hơn tôi...ít nhất...gấp bốn, trước đó ít nhất cũng phải có mười mấy người từng dùng. Tôi dùng vẫn hơi chút lo sợ.

“Gân báo” còn có một đặc điểm là có yêu cầu khắt khe với thể trọng, thể trọng của anh làm sao để có duyên với nó, như

vậy khi anh treo người bằng nó, nó sẽ cực kỳ chậm rãi siết quanh thân anh, anh có thể từ từ hạ xuống. Chờ khi anh muốn đi lên, chỉ cần nhẹ hơn một chút là có thể nhanh chóng vọt lên.

Thể trọng của tôi đối với “gân báo” này là quá nặng, bởi thời đó đạo mộ tặc đều dinh dưỡng không đầy đủ, hơn nữa còn thấp bé, vì thế tôi phải ăn uống điều độ trong một thời gian rất dài mới miễn cưỡng có thể sử dụng thứ này. Tuy nhiên cũng không đạt được hiệu quả tốt nhất.

Từ từ hạ xuống thêm hai tầng giàn giáo, “gân báo” ổn định lại, tôi đứng trên một tầng, đủ để với tới tầng thứ hai, tôi lại

lấy ra con rắn thứ hai. Dùng phương pháp tương tự cắt răng nọc ra, nhỏ nọc rắn vào mũi.

Máu mũi chảy ra, tôi không kịp lau, loại nọc này có tính ăn mòn nhất định, niêm mạc mũi tôi vẫn quá yếu ớt.

Ảo giác tiếp tục kéo tới, lại là nội dung tương tự, tôi đã quen thuộc với tình huống này, những ảo giác phần lớn đều ghi lại cùng một việc ở những góc nhìn và thời gian khác nhau. Nếu tiến hành việc này trong thời gian dài, rất có khả năng tôi sẽ trải qua đủ loại hình ảnh của cả trăm năm trong ảo giác.

Lúc này tôi vẫn mong thấy lại một khắc cuối cùng kia, hi vọng có thể biết được năm đó ông nội tôi xuất hiện ở nơi này, chỉ có một mình hay là còn có sự hiện hữu của những người khác. Vì thế tôi phải xuống đến tầng giàn giáo thứ ba, bởi nơi này đã có nhiều tầng giàn như vậy, nhất định phải có nhiều người cùng hoạt động.

Người nào đi cùng ông tôi, cực kỳ mầu chột. Có ý nghĩa tham khảo rất lớn đối với những phần khuyết tổn trong sự kiện mà tôi đã sắp xếp. Bởi vì những tin tức này đối với tôi mà nói, có ý nghĩa rất thực tế.

Tuy nhiên, tôi không ngờ được, hình ảnh sau cùng của con rắn này vẫn là ông nội tôi.

Tôi thử liến ba con rắn, kết quả vẫn giống nhau, mà ở trong những ảo giác này, tôi không nhìn thấy bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy phía sau ông có một hình bóng nào khác.

Điều này gần như nói rõ, ông tôi một mình ở đây khai thác “quặng rắn” này.

Tất cả ở nơi này đều cho thấy đây là hoạt động của quân đội, tôi chỉ có thể cho rằng, thời gian khai thác và thời điểm ông tôi tới chỗ này không tương đồng. Có

thể khi nơi này bị bỏ hoang, ông tôi mới đi vào đây, thậm chí có thể là ông phải trốn tránh mới có thể lọt vào.

Đầu tôi đau muốn nứt ra, cho dù có khả năng miễn dịch nhất định đối với loại nọc rắn này, nhưng với liều lượng lớn như vậy vẫn làm tôi vô cùng khó chịu. Tôi dùng lại rất lâu, nọc rắn bắt đầu phát tác kịch liệt, tôi chỉ có thể để mình co quắp trên “gân báo”. Tôi biết loại đau đớn này rồi cũng sẽ qua, đành cho phép bản thân mình thét lên.

Tôi gào thét tối thiểu nửa giờ mà bên trên vẫn không có người đi xuống, chỉ không ngừng có ánh đèn rơi xuống. Có

một luồng sáng hạ xuống rất sâu so với độ cao lúc trước, chắc là Báo Tát, có lẽ quá lâu mà tôi vẫn không có động tĩnh gì, hẳn là hẳn đã nhảy xuống một tầng để kiểm tra, tuy nhiên chắc chắn hẳn không đứt khoát dùng thanh thép để nhảy thẳng xuống như tôi.

Tôi hét vài tiếng, xác nhận hẳn ở ngay bên trên tôi, hẳn nói: “Anh mau lên đi, anh ở dưới này, bọn họ muốn tiêu cũng không dám tiêu xuống.”

Tôi lau sạch máu trên mũi, biết mình đã đến cực hạn, cầm lên ba cái bình nhỏ xung quanh, buộc lên lưng, chuẩn bị leo lên. Tôi không hề ý thức được một điều,

từ lúc bắt đầu, máu của tôi vẫn luôn nhỏ xuống đáy mỏ than, tôi không thấy được nơi máu nhỏ xuống.

Tôi bò lên thanh thép liền phát hiện mình không còn khả năng leo lên nữa, cũng may tôi mang theo dây thép có móc câu, tôi dùng “gân báo” và dây thép làm thành một sợi dây bảo hiểm, chuẩn bị leo lên. Vừa lúc đó tôi nghe thấy đáy giếng mỏ dưới chân tôi truyền đến một tiếng cười của phụ nữ. (thể chất đi đến đâu bánh tông đội mồ đến đây :v)

Đó là tiếng cười rất nhẹ nhưng có pha lẫn sự âm u bi thiết, tôi ngẩn người, bởi vì tôi nghe thấy rất rõ ràng. Hắc Nhân

Kính khi giảng cho tôi rất nhiều nguyên tắc căn bản đã từng nói phải tin tưởng trực giác của mình.

Đại não để anh nghe thấy âm thanh, nhất định phải là âm thanh mà đại não cảm thấy nguy hiểm, không nên nghi ngờ bản thân ngay từ đầu, đây là biểu hiện không tin tưởng bản thân, cũng là cái cớ để làm giảm đi động lực.

Ở nơi như thế này nghe được tiếng cười, nhất định chẳng phải là chuyện tốt lành gì, chẳng có con đường nào khác, trước tiên đành phải rời khỏi hoàn cảnh bản thân không thể phòng ngự.

Tôi bắt đầu liều mạng leo lên theo vách mỏ than, cẩn thận đạt đến tốc độ lớn nhất, mãi cho đến khi có thể nhìn thấy vị trí của Báo Tát.

Báo Tát bảo tôi quăng móc câu cho hắn để hắn trực tiếp kéo tôi lên, tôi gọi: “Trong hầm mỏ này có thiết trí thứ gì đó, anh nhớ cẩn thận một chút.”

“Báo Tát gật đầu nói: “Tôi biết.”

“Làm sao anh biết?” Tôi hỏi.

“Báo Tát nói: “Thứ đó ở ngay trên lưng anh.”

Cái hình klq, tại thấy vui mắt :D

Chương 24: Dẫn rấn ra khỏi hang

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Khi đó tôi lại tái phát bệnh cũ, nghĩ hần

đang nói đùa, thứ nhất, trên lưng tôi không có bất kỳ cảm giác gì, thứ hai, nếu quả thực trên lưng tôi có vật gì bám lấy thì Báo Tát hẳn là không bình tĩnh được như vậy. Tuy nhiên tôi vẫn quay đầu nhìn lại, thấy được một nùi tóc.

Chỉ thấy một nùi tóc, những phần khác ở dưới bả vai tôi nên không thấy rõ lắm. Tuy nhiên tôi không có chút cảm giác về trọng lượng nào.

Cổ tôi trong nháy mắt cứng ngắc, quay đầu trở lại nhìn Báo Tát, thầm nghĩ anh cũng thật ghê gớm, thực có cái gì trên lưng tôi, anh có cần phải bình tĩnh như thế không, chẳng lẽ tôi đang cống vớ bé

nhà anh?

“Đừng hoảng sợ.” Báo Tát uống một hợp rượu, “Anh cứ leo lên đi đã, lúc anh lên đến chỗ tôi, tôi sẽ có cách gạt nó rơi xuống.”

“Anh không sợ nó sao?” Tôi hỏi ngược một câu, Báo Tát nói: “Uống xong hai bình tôi còn dám đè nó.”

Báo Tát luôn luôn rượu không rời thân, dường như chưa hoàn toàn uống say, tuy nhiên cũng chẳng phải tỉnh táo hoàn toàn, tôi ở chỗ này còn có thể ngửi được mùi rượu trong hơi thở của hắn, hiện tại xem ra tuy là uống rượu nhưng rượu vẫn còn

có đạo lý.

Tôi căng thẳng đến mức khoé miệng cũng bắt đầu tê dại, kỳ thực gáy tôi chẳng có cảm giác gì, tuy nhiên tôi cứ có ảo giác trên gáy mình có tóc đang cọ lên. Loại cảm giác buồn buồn ngứa ngứa này thậm chí còn lan đến quai hàm tôi, làm tôi mãnh liệt muốn quay đầu lại nhìn, nhưng tận lực nhịn xuống.

May là chân tôi không nhũn, cả người nổi da gà nhưng đại não không đến mức trống rỗng.

Tôi hít sâu một hơi, quăng “gân báo” tới, Báo Tát bắt được móc sắt, sau đó để

chai rượu xuống, bắt đầu dùng hai tay kéo tôi lên.

Tôi chậm rãi thả tay đang bám trên tầng than ra, người lửng lơ giữa không trung, Báo Tát kéo dần tôi lên, kéo đến cự ly hẵn có thể với tay xuống nắm được tay tôi.

Hắn ngừng lại, tôi cầm lấy “gân báo”, đưa tay cho hắn, hắn cũng không có phản ứng, chỉ là nhìn chăm chăm vào sau lưng tôi.

“Làm gì vậy?” Tôi đổ mồ hôi lạnh, thầm nghĩ lẽ nào sau lưng tôi có biến hoá quỷ dị gì.

Báo Tát nói: “Nó nhìn tôi.”

Tôi thầm nghĩ bây giờ là lúc nào, con mẹ anh còn có tâm tư liếc mắt đưa tình. Báo Tát cuộn “gân báo” vào bàn tay, nói với tôi: “Đôi lúc, tôi bỗng hiểu được, những thứ này thực sự đáng thương.”

Tôi khó hiểu nhìn hấn, thầm nghĩ lẽ nào hấn không nhận ra hiện tại ai mới là thực sự đáng thương sao? Con mẹ nó rượu với chả bia, ngay cả sự thông cảm cũng vụn vẹo.

Hấn tiếp tục nói: “Nó bám vào sau lưng anh cũng chỉ là muốn ra khỏi nơi này vì thế nó không làm hại anh, hay là anh

mang nó ra ngoài, nó sẽ không làm gì cả, đáng tiếc, công việc của chúng ta không thể mạo hiểm như vậy.”

“Anh muốn giao lưu tình cảm cứ trực tiếp giao lưu với nó ấy.” Tôi nói: “Anh không kéo tôi lên thì ông đây tự lên.”

Báo Tát vẫn còn nhìn sau lưng tôi, hắt hít sâu một hơi, nói: “Anh linh hoạt lên một chút.” Nói xong lại uống một ngụm rượu, ra sức kéo, từ từ thế ngồi xỏm chuyển thành đứng thẳng lên, đồng thời giơ tay kéo tôi lên. Tay kia đánh bật lửa, nhắm ngay sau lưng tôi, phun rượu ra.

Ngọn lửa phun đến sau lưng tôi, thiêu đốt

thứ gì đó sau lưng, đồng thời cũng đốt sém cả tóc tôi. Tôi tiếp được xà thép, lập tức đưa tay chụp tóc mình, đập lửa trên tóc. Quay đầu liền thấy thứ gì giống như con dơi bốc cháy đang nhào mạnh tới trước mặt Báo Tát.

Báo Tát không chút sợ hãi nào với ngọn lửa đó, một đập chụp nó rơi xuống mặt đất, giơ chai rượu lên đập, con dơi lửa phi xuống dưới xà thép, đổi chiều tấn công từ dưới chân Báo Tát, lật mình lại, kéo chân hấn xuống.

Hạ bàn của Báo Tát rất ổn định, hơn nữa còn say rượu, phản ứng với trạng thái mất thăng bằng rất nhanh, hấn bị kéo một

chân, thuận thế lật cả người xuống dưới xà thép, tay nắm chặt thanh xà, dùng chân không bị nắm đạp tới vật kia.

Đạp ba lần, vật kia phải buông ra, Báo Tát lật người lên, ném bình rượu lên trên xà thép, bình rượu vỡ tan, rượu bắn tung toé, vật kia vừa bò lên, khu vực đó liền bốc cháy. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, gần như đồng thời, Báo Tát kéo mấy cái bình bên hông tôi xuống, ném tới dưới dưới chân chúng tôi.

Dầu bên trong làm lửa bùng lên rất mạnh, Báo Tát nắm thắt lưng tôi, ném mạnh lên, hét lớn: “Tiếp lấy!”

Tôi vừa mới nhìn đến, bên trên Xa Tổng đang treo ngược trên sợi dây cuối cùng, giống như ném tiếp sức trên không, một tay bắt được cổ áo tôi lôi lên.

Bên hông tôi vẫn còn buộc “gân báo”, Báo Tát gỡ “gân báo” ra, cố sức giẫm lên xà thép, đập xà thép hạ xuống vài phần, hai chỗ cố định hai bên tầng than bắt đầu vỡ vụn, hấn vừa đập vật đang cháy kia, vừa không ngừng giậm chân, mãi cho đến khi giẫm xà thép chỗ này lỏng ra, hai bên cố định vỡ vụn, lại hạ xuống thêm bốn năm mét nữa.

Báo Tát treo mình giữa không trung, hai chân không ngừng quấy đập, dập tắt lửa

trên bắ¹p chân mình, sau đó ngắ²ng đầu lên hét lớn: “Kéo chúng tôi lên!”

Long Sáo ở chỗ cao nhất , mắ³ng to: “Mẹ nhà anh, mấy người công lại cũng nặng đến tấ⁴n.” Xa Tổng để Báo Tát bò lên trước, sau đó tôi leo lên, ba sợi dây lần lượt được kéo lên.

Báo Tát treo người nghỉ ngơi một chốc, nhìn tầng than bên dưới bắt đầu bốc cháy liền nói: “Chúng ta phải ra ngoài với tốc độ nhanh nhất, bằng không sẽ bị than nướ⁵ng sống.”

Xa Tổng nói: “Không chết cháy được, nhưng khả năng bị trứ⁶c độc CO rất lớn.”

Báo Tát bắt đầu nắm “gân báo” leo lên, đến lúc tôi có thể đưa tay ra kéo anh ta, tôi chợt phát hiện không đúng, tôi thấy trên lưng Báo Tát có một thứ gì đó đen thùi lùì.

Đó không phải là tóc, nếu là tóc đã bị đốt trụi rồi, trên người nó vẫn còn toả ra khói xanh, nó lặng lẽ bám vào sau lưng Báo Tát.

Báo Tát nhìn ánh mắt tôi liền biết có chuyện, hấn hỏi tôi: “Vẫn còn?”

Tôi gật đầu, liền thấy vật kia ngẩng mặt, giống như một khuôn mặt hồ ly hẹp dài, tròng mắt xanh lét, lạnh lùng nhìn tôi.

Chẳng lẽ là xác hồ ly mắt xanh? Bị đốt thành như vậy đã không thể phán đoán, tôi đã ăn đan dược Âm tây bảo đế, nó khó mà ảnh hưởng được tôi.

“Phải làm sao?” Tôi hỏi Báo Tát. Hắc nói: “Bảo họ lên trước, tôi với anh lại nghĩ cách, sợi dây này không cắt đứt thì không xong.”

Vừa nói xong, bỗng nhiên phía dưới tầng than phát ra âm thanh “lách tách lách tách” liên tiếp.

Tôi cúi xuống nhìn đám cháy, một cái đầu rắn thò ra từ một bên vách mỏ than, trong mỏ quặng rắn có một con rắn trong

đá đã thức tỉnh, con rắn này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, khoảng bằng bắp chân, nhiệt độ lên cao làm nó nhanh chóng thức tỉnh, nó xù lông đen trên người ra trước ngọn lửa, cấp tốc bò lên. Cùng lúc đó, khuôn mặt hồ ly trên lưng Báo Tát liên tiếp phát ra tiếng cười cao vút nham hiểm.

Chương 25: Mạo hiểm vạn phần

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Theo tiếng thét chói tai, lớp quặng bốn phía dưới đáy cũng bắt đầu tổn hại, tất cả rắn lớn nhỏ đều bắt đầu phá than đi ra —

tình cảnh như vậy ngoại trừ làm người ta
sởn gai ốc vẫn là sởn gai ốc. Chúng
dường như vừa nghe được lệnh triệu tập,
tôi lập tức phát hiện, tất cả rắn đen vừa
xuất hiện cũng bắt đầu trườn lên, nhìn
động tác của chúng, dường như chúng
đều hướng tới nơi tiếng thét phát ra.

Lần đầu tiên Báo Tát lộ ra vẻ mặt kinh
hoảng, tuy nhiên mắt hắn không nhìn về
sau lưng mình, cũng không phải nhìn lũ
rắn bên dưới, mà là Xa Tổng.

Xa Tổng cũng nhìn hắn, chậm rãi nói:
“Thứ đó dẫn rắn đến đây.”

“Anh bớt nói thừa đi.” Báo Tát mắng.

Nói rồi bắt đầu đưa tay chụp vật kia, chụp hai cái không được, sợi dây lại bị hấn làm đứt đưa.

“Loại chuyện này mà cũng làm không ít.” Xa Tổng cười lạnh, Báo Tát bắt đầu liều mạng trèo lên, muốn nắm dây lưng tôi, chỉ thấy Xa Tổng rút cương đao của tôi ra, chém xuống phần “gân báo” cuốn quanh thắt lưng tôi, “gân báo” lập tức đứt rời, Báo Tát thoáng cái rơi xuống.

Trong nháy mắt cuối cùng đó, tay hấn gần như chụp được tay tôi, nhưng vẫn còn cách vài ly, trong nháy mắt Báo Tát rơi vào biển lửa.

Tôi hoảng sợ nhìn Xa Tổng, hấn lạnh lùng nói: “Tôi sẽ không làm vậy đối với anh, tôi còn phải chờ anh trả tiền nữa.” Vừa lúc đó, tôi liền thấy con vật có cái mặt hồ ly bò lên từ tay tôi đến sau lưng Xa Tổng, lại cười nham hiểm, nhìn rất rợn người.

Động tác của nó quá nhanh, quá linh hoạt hơn nữa khi nó chuyển động hầu như không gây cảm giác về trọng lượng.

Tôi cho rằng Xa Tổng sẽ lập tức kinh hoảng, không ngờ Xa Tổng bỗng huýt lên một tiếng, sau đó từ trong túi của hắn đột nhiên có một bóng đen vọt ra. Đó là một con chó rất nhỏ, leo lên trên vai Xa Tổng

cắn con “mặt hồ ly”.

Con chó này vậy mà lại có hình thể rất giống khỉ, giữa những động tác rối loạn như vậy còn có thể tự do như mây trôi nước chảy đánh nhau với con “mặt hồ ly” ở trên người Xa Tổng.

Trong nháy mắt, “mặt hồ ly” bị cắn một nhát, kêu thảm ngã lên lưng tôi, con chó nhỏ lại vọt xuống từ trên tay Xa Tổng, nhảy xuống mặt tôi. Móng vuốt nhỏ của nó cào ra các loại vết rách trên quần áo và da thịt tôi — mà bây giờ tôi ngoại trừ cố gắng bất động ra thì không thể làm được gì khác — trời biết nếu tôi khẽ động sẽ xảy ra chuyện gì, đến lúc đó có

lẽ chính tôi sẽ gặp tai ương.

“Mặt hồ ly” bị bóng rất nặng, tất nhiên không địch lại con chó, chỉ đành không ngừng né tránh. Đánh không lại vậy mà lại chui vào giữa hai chân tôi, trong quần tôi nóng lên làm tôi cảm thấy hồng lét. Quả nhiên con chó kia cũng vọt vào. Trên đùi tôi đau đớn kịch liệt, đánh năm sáu phút, rốt cục tiếng rít chói tai cũng ngừng lại — cuối cùng tôi cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, tuy nhiên vẫn không dám lộn xộn.

Tôi liền thấy con chó nhỏ tha hồ ly, tha lên bụng tôi, nó cũng bị thương, nhưng vết thương cũng không nặng, nó liếm vết

thương xong liền trón vào trong túi Xa Tổng.

Xa Tổng nắm con “mặt hồ ly” lên, tôi thấy hình như hơi giống con khỉ nhỏ, gương mặt rất giống hồ ly, có thể thấy trên mặt có vết tích của mặt nạ, không biết đó là vết sẹo hay là mặt nạ bị đốt cháy để lại. Cổ họng bị cắn đứt, không có bao nhiêu máu, lúc đầu tôi còn tưởng là vật chết, sau thấy vết thương mới ý thức được máu của nó đã bị con chó hút sạch.

Xa Tổng mở túi đeo lưng, đem vật kia thả vào trong. Tôi hỏi hắn: “Rốt cuộc anh là ai?”

Con chó nhỏ vừa rồi khi còn bé tôi đã từng thấy trong ảnh. Ông nội tôi cũng có một con chó để trong tay áo, có thể đặt trong tay áo, ông bảo loại chó này khắc ma trừ tà, mùa đông có thể làm ấm tay, sống trong tay áo chủ nhân. Ông nói công dụng thực sự của loài chó này là để phòng thân, về sau lại trở thành một loại súng vật (thú cưng). Loại chó này tuy rằng rất nhỏ nhưng lực cắn cực kỳ đáng sợ, trước đây ông tôi thường dùng để khai bình rượu. (vàng chó cũng có thể làm cái mở nút chai, thật tiện a)

Tuy nhiên ông cũng chỉ có một con chó loại này, bởi vì loại chó nhỏ này chưa

thuần hoá đã rất hiếm, về sau lại không được chuyển giao, thực sự là đáng tiếc.

Con chó nhỏ này hoàn toàn cùng một loại với con của ông tôi. Hơn nữa với tốc độ và sức bật như thế này, tôi tin rằng tất cả những người tôi biết, khả năng chỉ có Muộn Du Bình mới có thể ở trong tình huống không được báo trước mà phòng bị được nó. Hắc Nhân Kính và Tiểu Hoa phỏng chừng có thể giữ mạng, mà Bàn Tử cùng tôi, với thân thủ và phản ứng như vậy, hầu như không thể đánh trả, có lẽ chỉ vừa thấy cái bóng của nó thì cổ họng đã bị cắn đứt. (cái gì cũng Bình là nhất cơ)

Xa Tổng không trả lời tôi, chỉ nói: “Quy tắc trong nghề, vấn đề này anh không thể hỏi.”

Hắn nửa kéo nửa giục, tôi và hắn lại bò lên được một thanh xà ngang, bắt đầu kéo dây, nhìn xuống dưới, toàn bộ rắn đều đã bám lên vách mà trườn lên, nhưng không có tiếng cười nham hiểm kia dẫn dắt, dường như không còn hứng thú với chúng tôi, chỉ tiếp tục chạy trời chết.

Rắn lớn hành động vẫn chậm rãi nhưng động tác của rắn nhỏ rất nhanh. Long Sáo thấy chúng tôi leo lên, hoảng sợ, nhanh chóng ném móc câu.

Túi của Báo Tắt vẫn ở trên xà thép, Xa Tổng cởi túi ra, đưa cho tôi, tôi lắc đầu: “Thứ này tôi không có hứng thú.” Xa Tổng nói: “Tôi đưa cho anh tiêu độc trong quần.” Tôi cúi đầu nhìn, trong túi tôi toàn là vết cào, tuy không sâu nhưng bị mồ hôi dính vào, đau đớn khó nhìn.

Tôi đành nhận lấy, cẩn rắng rửa qua một lần, lại hỏi hấn: “Anh họ Trương hay họ Ông?”

Xa Tổng nhìn tôi, lại nhìn Long Sáo : “Tôi họ Xa.”

Long Sáo không nghe thấy đoạn đối thoại của chúng tôi, phi vượt hồ móc lên, hấn

bắt đầu cố gắng leo lên, nhưng thể lực của hắn không quá tốt, leo lên rất chậm. Chưa được ba mét, vượt hồ phía trên lỏng ra, sợi dây buộc vào cũng tuột xuống, hắn bám vào một xà thép mới không ngã xuống. Xa Tổng bắt lại sợi dây, huýt sáo một tiếng. Con chó nhỏ kia lại đi ra từ trong tay áo, thoát cái ngoạm lấy đầu vượt hồ, chạy như bay trên vách tầng than lên đến xà thép phía trên, sau đó móc vào, sủa lên hai tiếng.

Xa Tổng tóm tôi để tôi đi lên, tôi nhìn lũ rắn, bắt đầu leo lên xà thép, cũng cũng có cách khác để mà chân chừ nữa — chân chừ nữa có thể khiến cho cái mạng nhỏ

của mình cũng chẳng còn.

Cuối cùng cũng lên được cần trục tháp ở cửa sắt, Xa Tổng bảo Long Sáo cho nổ tất cả những gì có thể, trả cương đao cho tôi, cởi áo khoác của mình ra, nói: “Anh muốn biết con chó đó ở đâu ra sao?”

Tôi nhìn hấn, không tỏ thái độ gì, hấn nói: “Tiền công kể chuyện của tôi càng đắt hơn. Dù gì anh cũng muốn biết, ra giá lần nữa đi! Hiện giờ chúng ta phải đánh một trận ác liệt, không thể để lũ rắn bò lên.” Nói xong mở bao ngòi nổ của Long Sáo, bắt đầu lấy thuốc nổ bên trong ra.

Chương 26: Giết

Edit & beta: Phong Thanh Dương

Xa Tổng lấy ra mấy cái ống nước đã được gia công, đem thuốc nổ nhồi vào, dùng mạt sắt bịt chặt đầu lại, cài kíp nổ đưa cho tôi.

Đây là ống pháo nhỏ rất thô sơ, không có tính chuẩn xác nhưng trong cự ly gần có uy lực rất lớn. Mỗi lần nạp lại mất hơn mười phút vì vậy căn bản là chỉ có thể dùng một lần.

Xa Tổng làm sáu ống, đưa cho tôi ba, tôi hỏi hắn để làm gì, vì sao không chạy trốn, trong tình huống như vậy dường như liều mạng với lũ rắn chẳng có chút phân

thắng nào, cũng không cần phải làm thế này chứ?

Xa Tổng nói: “Lũ rắn này chưa đủ khiến chúng ta sợ hãi, chúng ta đang cần mai phục một thứ khác.”

Nói rồi hắn gọi Long Sáo lại, nói với anh ta: “Người anh em, cần cậu giúp một chuyện.”

Long Sáo đang sắp xếp thuốc nổ, nhưng những ngòi nổ này uy lực nhỏ, đoán chừng cho nổ cũng không thể tạo ra tác dụng lớn, cộng thêm sự căng thẳng, cả người anh ta ướt đầm mồ hôi lạnh, nếu không phải là có chút kinh nghiệm hạ đầu

và tinh thần trách nhiệm, sợ rằng đã chạy trốn từ lâu.

Nghe thấy Xa Tổng gọi mình, có thể bỏ lại công tác tuyến đầu, anh ta như trút được gánh nặng, lập tức chạy tới, hỏi: “Cái gì?”

“Tôi cần làm một thứ định vị.” Xa Tổng nói, nói xong liền đưa tay chặn ngang cổ anh ta, dùng sức chặn mạch máu. Hai chân Long Sáo quẫy đạp một chút rồi nhanh chóng hôn mê. Hắn trói chặt Long Sáo, sau đó châm lửa đốt tóc Long Sáo.

Tôi liền hiểu hắn muốn nguy trang Long Sáo thành tôi, hết sức kinh ngạc, thậm

nghĩ đây là vì sao. Sau đó hắn kéo quần áo tôi, đổi cho Long Sáo, đặt Long Sáo dựa vào một bên ụ đá cạnh giàn giáo. Tiếp tục kéo tôi lên khung thép trong xó, đốt thuốc cho tôi, bảo tôi mai phục tại chỗ.

Hắn tiếp tục trèo lên cao hơn vị trí của tôi một khung thép, chĩa thổ pháo vào Long Sáo, ẩn thân.

Lúc này tôi mới hoàn toàn hiểu được ý của hắn, hắn đúng là đang mai phục cái gì đó, nhưng tuyệt đối không phải rắn.

Tôi không hiểu ra sao, nhìn hố than phía dưới, ngọn lửa đã yếu dần, chỉ thấy một

ánh sáng màu đỏ cam như vỏ quýt mỏng manh truyền tới. Dưới ánh sáng như vậy kỳ thực không thể thấy được cảnh tượng trong hầm mỏ, dù thị giác có tốt đến mức nào đi nữa. Ngọn lửa phía dưới hiển nhiên đã đốt tới xà thép, các loại âm thanh của sắt thép hoá mềm, không khí bị hút xuống đáy giếng mỏ và khí CO₂ dưới tác dụng của đối lưu phát ra âm thanh rú rít quái đản, tuy không lớn nhưng không dứt bên tai, nhưng cũng không nghe được động tĩnh khác thường nào nữa.

Tôi chờ một lúc, phát hiện không có chuyện gì xảy ra liền quay đầu nhìn Xa Tổng, lại phát hiện ánh mắt Xa Tổng đã

tập trung vào cái góc có ụ đá dưới giàn giáo.

Tôi nhìn hướng đó, liền thấy trong góc kia vậy mà không biết từ bao giờ đã xuất hiện một người.

Tôi có thể khẳng định khi chúng tôi bắt đầu mai phục, nơi đó tuyệt đối trống không, ngay lúc tôi tự cho là đã quan sát kỹ lưỡng lại có một kẻ lén được vào, trốn trong góc đó. Vậy mà tôi không hề phát giác ra.

Long Sáo bị trói ở đằng kia vẫn không nhúc nhích, kẻ kia cách Long Sáo khoảng sáu bảy mét, nhưng cũng không hề nhúc

nhích, hiển nhiên hẳn cực kỳ cẩn thận, đã đoán được nơi này có mai phục.

Tôi tập trung tinh thần, nếu so về nhẫn nại, tôi vẫn tương đối tự tin, đợi đến khi điều thuốc cháy hết, bên kia mới bắt đầu động, tôi thấy một kẻ cả người bóng nặng đi ra từ nơi ẩn nấp. Hẳn không đi tới chỗ Long Sáo ngay lập tức mà chỉ hơi động thân thể.

Dĩ nhiên là Báo Tát.

Tôi thấy cơ thể Báo Tát bắt đầu dài ra, thân thể từ cường tráng chắc nịch từ từ trở nên cao gầy, cuối cùng hẳn xé bỏ lớp hoá trang trên mặt, lộ ra một khuôn mặt

trẻ tuổi.

Tôi quay đầu nhìn Xa Tổng, Xa Tổng chỉ chỉ thổ pháo trong tay tôi, ý bảo tôi cho nổ khi kẻ kia đi vào đúng tầm bắn.

Tôi lại quay đầu nhìn người thanh niên kia, lại nhìn thổ pháo trong tay, thầm nghĩ cho nổ? Cho nổ chẳng phải anh ta sẽ chết?

Tôi và anh ta không thù không oán, mặc dù tôi cực kỳ không ưa những thứ này nhưng vừa thấy mặt đã bắn pháo chết người ta, loại chuyện này thực sự tôi không làm được.

Tôi lắc đầu, ra hiệu bằng tay cho Xa

Tổng nhưng bỗng phát hiện Xa Tổng đã không còn ở chỗ cũ.

Vị trí của Xa Tổng không thuận lợi như vị trí của tôi, lẽ nào hắn đã di động để tự mình ra tay?

Mặc kệ là thế nào, tôi không thể chấp nhận hành vi đánh lén giết người, không phải là tôi có tính nhân từ như đàn bà mà do tôi nghĩ sau tất cả mọi chuyện, một kẻ vô dụng phiến toái như tôi vẫn còn sống, bất luận là kẻ địch hay là bản thân đều đã bỏ qua cho tôi rất nhiều lần. Bất kể là vận khí hay là cái gì đi nữa, Thượng Đế sắp xếp như vậy không phải để tôi đi làm cho người khác không sống nổi.

Tôi vội vàng quay đầu tìm Xa Tổng, lại phát hiện Báo Tát cũng chẳng thấy tăm hơi.

Thầm mắng một tiếng, tôi biết không ổn, vừa xoay người đứng lên tìm đường chạy, quay người hầu như chạm mũi với kẻ đứng sau lưng.

Tôi kinh hô một tiếng, gần như trượt chân, liền thấy Báo Tát đã đứng sau lưng tôi từ lúc nào, đoạt lấy thổ pháo trên tay tôi, nói: “Loại mảnh khoé trẻ con này còn không nên hôn, người còn có thể làm cái gì?”

“Tôi bị lừa.” Tôi lập tức nói: “Tôi sao

biết được hấn bảo tôi ngồi ở đây để giết anh?”

Chưa nói xong đã bị nắm cổ áo, trực tiếp lôi tới giàn giáo, hấn quay bốn phía hô to: “Tên họ Xa kia, ẩn nấp làm gì nữa? Mày ngoại trừ đánh lén thì không còn tài cán gì nữa sao?”

Vọng âm trong mỏ than và âm thanh không khí bị hút xuống cùng dội lại, hấn đá thổ pháo của tôi, tiếp tục nói: “Vật này của mày cách quá ba mét thì không thể chính xác, nhưng mày có gan đến gần tao trong vòng ba mét sao?”

Không có tiếng trả lời, Báo Tát hừ lạnh,

trực tiếp đẩy tôi xuống bên cạnh Long Sáo, hô lớn ra bốn hướng: “Tao ở cùng một chỗ với Ngô Tà, mày muốn cho nổ thì nổ cả hai người đi. Tao thấy mày có vẻ không ra tay được, tới đây xem nào.”

Vừa dứt lời, Long Sáo bên cạnh tôi bỗng nhiên ngẩng đầu lên, một cây thổ pháo đưa ra từ dưới nách, bật lửa xẹt một tiếng, thổ pháo lập tức nổ tung.

Báo Tát cách Long Sáo chưa đến ba mét, tất cả mặt sắt găm vào ngực Báo Tát, hắn bị đánh bay, nặng nề ngã về sau hai ba mét.

Long Sáo đứng lên, tôi phát hiện hắn thể

mà lại là Xa Tổng, quần áo trên người chỉ là mặc qua loa vào, tóc vừa mới đốt. Vậy mà lúc vừa rồi tôi quá kinh hoàng nên hoàn toàn không phát hiện.

Lẽ nào trong nháy mắt Báo Tát phát hiện tôi, đánh lén tôi, Xa Tổng đã chạy xuống tráo đổi với Long Sáo?

Mẹ nó, chuyện này không thể là ý tưởng nhất thời, chẳng lẽ Xa Tổng đã sớm mưu tính?

Xa Tổng liếc mắt nhìn tôi, chỉ cái góc Báo Tát vừa núp, tôi thấy Long Sáo bị kéo sang một bên, sau đó Xa Tổng quăng ống pháo đi, đổi một cây khác, đi tới bên

người Báo Tát, nói: “Ba mét, quả nhiên rất chuẩn.”

Báo Tát học máu, cả nửa người đã bị đánh nát, còn chưa chết hẳn nhưng nhãn thần đã bắt đầu tan rã. Xa Tổng huýt một tiếng, con chó nhỏ vọt ra, sủa vài tiếng dữ dội về hướng Báo Tát rồi nhào đến trên cổ hắn. “Cho mày được chết thống khoái.” Xa Tổng nói, vừa dứt lời, một cái đầu rắn thò lên dọc theo giàn giáo. Xa Tổng ngẩng đầu đốt cây pháo thứ hai, đánh nát đầu con rắn, nói với tôi: “Đi!”

Chương 27: Cổ miếu

Edit: P.LNR

Beta: June

—o0o—

Muốn châm loại thổ pháo này thì nhất thiết phải dùng đến bột lửa, mà không thể châm bằng kíp nổ hay là bằng mồi than của điều thuốc. Tôi nhìn quả thổ pháo trong tay, nhận ra rằng Xa Tổng cũng không định để tôi nổ nó.

Bản thân tôi đã trở thành một mồi như thực sự, Long Sáo chỉ là vật che chắn mà thôi.

Tất cả rắn lông đen từ lớn tới bé từ các

thanh giáo ở mọi ngõ ngách đã bắt đầu leo lên, tôi kéo Long Sáo và Xa Tổng thoái lui đến cửa. Đóng cửa xong lại phát hiện ra là cửa không có then cài. Thực không còn cách nào khác đành phải dựa người vào cửa, cố gắng hết sức giữ cửa cho vững, không cho lũ rắn bò ra ngoài cửa. Sợi dây thừng bên cạnh chúng tôi hãy còn treo lủng lẳng, từ dưới này leo lên, sợ rằng nếu không có thời gian một, hai tiếng đồng hồ thì khó lòng mà leo lên được. Xa Tổng đã dùng hết tất cả thổ pháo mà chúng tôi có để làm một cái trụ nghiêng chống cửa cho nó đứng vững. Chúng tôi chột nghe thấy ở ngoài khe cũng bắt đầu truyền đến những âm thanh thưa thớt.

Tôi thấy mà kinh hãi cực kỳ, cái mỏ rắn này khai thác đã lâu như vậy, nhất định đã có không ít rắn xổng ra ngoài trong quá trình khai thác. Những con rắn đó so với những con mới khai thác lên thì khó đối phó hơn rất nhiều, vì so với chúng tôi, chúng đã quá quen thuộc nơi này.

Tôi lấy đèn mỏ chiếu về hướng bụi rậm, Xa Tổng lại ngẩng đầu hướng đèn về phía thân của tháp. Tôi thấy ở trên bề mặt xi măng, bám vào rất nhiều thứ lông màu xám tro gì đó. Nhìn kỹ thì phát hiện ra tất cả đều là lông rắn, thế nhưng những con rắn này cũng không lớn, hơn nữa sắc lông đen cũng đã biến thành màu xám tro quái dị.

Cứ như thế, từ chỗ đó leo lên không biết bao nhiêu con, hết lớp này đến lớp khác.

Xa Tổng thở dài một hơi, liếc mắt nhìn tôi, như thể muốn nói, bây giờ anh và tôi như nhau. Tôi mở la bàn ra nhìn ngó một chút rồi quay lại nói với hắn:” Đi về hướng bắc, mấy hôm trước tôi có đốt một cây cổ thụ ở đó, hắn là vẫn còn vết tích, chỗ đó cách mặt đất rất gần, mà trên bề mặt tất cả đều là đá vụn, hắn là phải có một cửa ra khác ở đó.”

Từ nơi này tới chỗ tôi nói, quả thực không phải là quá xa, bất quá vì bị che khuất bởi thung lũng phía trên, dưới

thung lũng hẳn là phải có một độ sâu khá lớn, đó là lí do mà chúng tôi phải trèo qua một đoạn núi khá nguy hiểm.

Chỉ một đoạn này thôi mà cũng thực rắc rối muốn chết, thế nhưng cũng may là chúng tôi đang ở sườn núi, cần phải có phản ứng cực nhanh với sự thay đổi về địa hình này, đang bò trên đỉnh tháp xi măng này, nếu như có chết thì sẽ bị treo lủng lẳng ở đây cho đến khi nát vụn.

Xa Tổng lấy thổ pháo của tôi sửa lại một chút, lấy kíp nổ ra, để lộ thuốc nổ ở bên trong, sau đó đưa cho tôi một cái bật lửa. tôi vỗ vỗ thổ pháo trong tay, nói: ”
Không ngờ thứ này bây giờ lại có ích đến

vậy”. Xa Tổng liền nói:” Rắn ở đây suy cho cùng thì cũng vẫn là động vật, mà động vật thì luôn sợ tiếng động lớn và thứ gì có sức mạnh hủy diệt, tôi không tin là loài rắn này trước kia lại không có thiên địch, nếu có thì chúng hẳn phải rất đề phòng khi hoạt động, chúng ta có thể nhân cơ hội đó mà trốn thoát khỏi đây.”

Tôi lại không nghĩ vậy, dù là ở Tháp Mộc Đà hay ở Mặc Thoát, tôi đã thấy những bức bích họa vẽ về vòng luân hồi nhân sinh, ở đó, rắn và người đều có chung một nguồn gốc và gắn liền với vòng tròn đó, bây giờ chúng giống như là bị bắt buộc bị nhốt trong lòng đất, khi được giải phóng sẽ lập tức tấn công con

người.

Có điều không cần cùng với Xa Tổng ở đó suy đoán linh tinh, chúng tôi vừa không chút do dự mà xoay người chuẩn bị rời đi thì lại không thấy Long Sáo đâu nữa.

Quay lại tìm một lượt, thấy hắn đã leo lên sợi dây từ bao giờ, leo lên như bay trên đỉnh thạch tháp, cả người hắn giống như người điên vậy.

Tôi gào lên hai tiếng bảo hắn nhanh chóng xuống dưới, thính giác của hắn vốn dĩ đã không tốt, mà cơ bản là cũng chẳng thêm để ý đến chúng tôi, cứ một

mực leo lên phía trên.

Tôi đang tính leo lên phía trên thì bị Xa Tổng cản lại, vỗ vỗ tôi, vừa đưa tay lên đầu vừa xoa đầu mình. Nói nếu đã không không chế được hấn, thì có đi lên cũng vẫn sẽ như vậy mà thôi.

Tôi thấy Long Sáo đã leo lên khá cao, bây giờ hấn đang nghỉ, nếu như hấn có vận khí tốt, còn có thể may mắn mà sống sót ra ngoài, hơn nữa tôi cũng không có đủ sức khỏe để có thể truy đuổi hấn, không thể làm gì khác ngoài việc cùng Xa Tổng đi vào trong rừng.

Bốn phía ngọn tháp xi-măng đều là đầm

nước, theo dòng chảy của đầm nước là rừng cây đã khô héo, tôi thoáng thấy trong nước còn có mấy thứ nấm và vi khuẩn, so với những gì tôi đã thấy trước kia thì đúng là quá nhiều, đủ loại màu sắc kỳ quái từ màu đen cho tới cầu vồng, thật bắt mắt. Trên mặt đất cũng có, nhiều đến khó tin, trước kia có học qua về môn sinh vật nên tôi biết, chỗ này hẳn là đầy những bào tử nấm, cũng vì thế mà khiến cho tôi có cảm giác hít thở cực kỳ khó khăn.

Tuy nhiên, hiện tại tôi chẳng thể ngửi thấy chút mùi gì cả, nọc độc của rắn tạm thời đã làm tê liệt khứu giác của tôi. Toàn bộ cánh rừng này thật quá yên tĩnh,

tôi đang nghi ngờ rằng lũ rắn lông đen này liệu có phải bị nhiễm bào tử nấm ở nơi này không, sau đó bị loại nấm này ký sinh mà lông của chúng lại có màu xám tro đặc biệt đến vậy?

Xa Tổng đốt một quả pháo, ném về phía trước, những hạt sắt và sóng xung kích phát ra đánh bay toàn bộ mấy thứ nấm kia ở trước mặt chúng tôi tới sáu bảy mét, tôi có thể nhìn thấy một loại bột phấn kỳ quái dần tỏa ra bốn phía.

“Nếu phổi bị nhiễm phải bụi nấm mốc, chúng ta sẽ chết đấy.” tôi bịt miệng bịt mũi, khó khăn lắm mới nói được câu này.

Hắn đáp: “Không phải là nấm sao? Bệnh nấm chân cũng là do bị nhiễm khuẩn, phổi cũng có thể sao? Vậy thì tốt quá.”
Nghe hắn nói mà tôi ngây cả người.

Những bào tử nấm bay tản ra khắp không gian, chúng tôi thấy những cây rừng chết khô ở rất gần với chân núi, ở đây xuất hiện những công trình kiến trúc mà con người để lại.

Phía trước là một bức tường đá, trên bề mặt tường đá tất cả đều bám đầy bào tử nấm, chúng tôi chui qua một cái hốc nhỏ trên tường tiến vào bên trong, liền thấy phía trước xuất hiện nấm bao trùm khắp đá ở lâu.

Một đường đi lên chỉ khoảng chừng hơn chục thước, trước mặt chúng tôi xuất hiện một tòa cổ miếu, bị che khuất ở phía sau những cây khô.

Quá tối, đèn pin chiếu xuống dưới cũng chỉ có thể thấy một phần mái cong của cổ miếu, đã mục nát hòa vào với tường thành một màu đen đặc quánh, đỉnh miếu nhìn như đã sụp xuống phân nửa.

Trong nháy mắt đó, tôi có cảm giác như mình vừa quay lại Vân Đỉnh Thiên Cung ở trong lòng núi, thấy được ngôi hoàng lăng quý dị và phế tích nơi cư ngụ của các Vạn Nô Vương.

Cổ miếu không lớn, chỉ có chính điện. hai bên sườn núi đều cực kỳ dốc, nói vậy tức là nếu muốn từ nơi này leo lên đến chỗ cái cây cổ thụ bị tôi đốt trụi ấy thì chỉ có một con đường duy nhất là đi vào bên trong ngôi cổ miếu này.

Theo quy tắc thông thường, cổ miếu sẽ có cửa hậu thông ra bên ngoài, nhất định sẽ có đường mòn lên núi, thế nhưng khi nhìn thấy ngôi cổ miếu này tôi liền như bị tê dại đi, dựa theo thể chất của tôi lúc này mà tiến vào bên trong thì không phải là việc tốt lành gì.

Xa Tổng sắc mặt cũng biến đổi, chúng tôi liếc mắt nhìn nhau, bất chấp khó khăn,

nguy hiểm tiến lên bậc tam cấp, đi tới cửa cổ miếu.

Cửa đã mục nát hết, tôi đến gần đưa chân lên định đạp cho một cước thì bị Xa Tổng ngăn lại, tự mình đến gần nhẹ nhàng nắm lấy cách cửa tách nó ra thành 2 mảnh, quăng lên mặt đất rồi dùng đèn pin chiếu đi vào bên trong.

Ở bên trong có một gian miếu chính thờ thần, bốn phía đều vẽ bích họa, tất cả đều cực kỳ tinh tế, tỉ mỉ đến từng chi tiết nhỏ, tôi có hơi giật mình, loại miếu trong núi này khá nhỏ, phần lớn đều do chính nhân dân địa phương đào núi mà xây dựng nên, nhân công có trình độ thô sơ,

nhưng từ những chỗ bị hư hỏng trên bức
bích họa ở đây, từ màu sắc và các nét vẽ,
hiển nhiên đây không phải là hình thức
làm qua loa của thôn dân địa phương.
những bức bích họa này hẳn là thành quả
của những người thợ có tay nghề cao.
Loại màu sắc và nét vẽ này, người hiện
đại muốn phỏng theo cũng không được.

Xem ra ngôi cổ miếu này cũng có lai lịch
không tầm thường, đèn pin chiếu đến
điện thờ phía dưới, tôi đã nghĩ rằng mình
sẽ không thấy lại cái thứ đó nữa, nhưng
thật không ngờ, thứ tôi thấy lại chính là
nó.

Điện thờ hướng về phía thượng cung,

chính xác là một con hồ ly có biểu cảm gương mặt trông giống như một đạo sĩ, mặc quần áo chỉnh tề như một người thật, ngồi ngay ngắn ở phiến đá màu đen ở mâm trên. Trước mặt con hồ ly có đặt một lư hương kỳ quái, tôi định bụng sẽ xử lý con này giống như con tôi đã gặp ở thung lũng phía ngoài.

Toàn bộ bên trong miếu thờ đầy chân khuôn, thế nhưng con hồ ly này lại hết sức sạch sẽ, ngoại trừ lớp bụi dày trên người thì không hề có bất cứ một chút nấm nào mọc trên người nó.

Tôi muốn đến tận nơi, biết mình không tránh khỏi, chỉ bằng tiên hạ thủ vi cường,

Xa Tổng lòi tôi lại, nhất định không cho tôi bước vào bên trong miếu.

“Tôi cho anh biết, nếu là hồ ly, tôi đây cũng đã từng giết qua.” Tôi quay lại nói với hắn. Xa Tổng liền nói:” Trước khi tới huyện này, anh có nghe qua truyền thuyết của người dân ở đây về mộ hồ ly rồi chứ?”

Tôi thật không có xem qua, liền lắc đầu, Xa Tổng liền nói:” Tôi nói cho anh biết, hồ ly chôn trong mộ đều không phải là hồ ly. Loài này chỉ là lớn lên trông giống hồ ly mà thôi.”

Chương 28: Long chất

(long chất: một loài thú thần thoại, “vẻ ngoài như hồ ly, lại có chín đuôi, chín đầu, móng vuốt như hổ, tiếng như trẻ con- Sơn Hải Kinh-quyển 4–Baiké)

962bd40735fae6cde71ad9420fb30f2442

Edit: P.NLR

Beta: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Nếu không phải là hồ ly, không lẽ là chó sao? Tôi nghĩ thầm. Xa Tổng lại nói: ” Loài này được gọi là long chất, là một loài gần giống với hồ ly, thường hay bị nhận nhầm là hồ ly. Hiện nay đã cực kỳ hiếm gặp. Giống này thường hành động

theo đàn chín con, có một con cái, hình thể rất lớn, tám con đực tương đối nhỏ. Chúng nằm trên lưng con cái, cùng nhau hành động, hơn nữa thân thể chúng lại vô cùng dài, đó là lí do Long Chất thường bị cho là có chín đầu, chín đuôi, trong nhận thức của chúng ta, có rất nhiều người kể rằng đã thấy hồ ly chín đuôi, cũng là bởi vì hiểu sai từ long chất.”

“Nhảm nhí.” Tôi nói. “Cái loài mà tên tuổi đã ghi trong sách cổ lại xuất hiện ở đây, chỉ cần anh nói đúng thì là đúng chắc, anh có căn cứ gì, trước đây nhà anh từng nuôi thứ này? Hay là anh từng ăn thịt nó?” Xa Tổng trả lời: “Uổng cho cậu còn là thiếu gia của Ngô gia, ngay cả

loài vật này cũng không biết, không biết thì cũng thôi đi, lại còn không thêm tin. Thứ gọi là long chất này chính là do ông nội cậu phát hiện ra đầu tiên. Khi ông nội cậu bắt được con long chất đầu tiên đã chết mất mười sáu con chó.”

Tôi sửng sốt một lát, Xa Tổng nói tiếp: “Cậu hẳn cũng rõ chó của ông nội cậu rất lợi hại, chỉ dựa vào quần thảo, toàn bộ mười sáu con chó của ông nội cậu đều đứng dậy thì ngay cả Hắc Bối Lão Lục năm đó cũng không dám rút đao. Một lần chết mất mười sáu con chó, nói rõ loài long chất này không chỉ hung ác độc địa, hơn nữa khẳng định là có trí lực nhất định, về sau ông nội cậu phải đưa ra bảo

bồi của mình mới bắt được con long chất đầu tiên.”

Tôi biết là hấn đang muốn nhắc đến con chó nào, ông nội tôi quý nhất năm con chó, thật ra là năm con chó cỏ, hay như bây giờ Trung Quốc gọi là chó nhà, tuy nhiên giống năm con chó này cũng không tạp giao quá mức, màu sắc lông đều rất khá.

Năm con chó đều đến từ các vùng khác nhau, đều là những nơi mà ông nội tôi vân du, nhặt được chúng giữa đêm hôm khuya khoắt, ông có thói quen mang theo rượu trắng và các khúc xương đi khắp nơi tìm chó hoang, lúc nào ông cũng có

thể tìm được con chó hoang đứng đầu, có linh khí nhất của các nơi, sau đó dùng rượu trắng và thịt xương lừa đi.

Những con chó hoang đó rất khó thuần dưỡng, bởi vì nó cực kỳ không tin tưởng con người, thế nhưng ông nội tôi lại có cách để thuần dưỡng chúng, dùng các loại chó cái xinh xắn (nguyên văn: mỹ nữ cầu :D) cùng đồ ăn ngon để dụ dỗ chúng về dưới trướng, ông nói, chó cũng giống người vậy, đặc biệt là chó đực, nhược điểm quá rõ ràng.

Nhưng cả đời ông tổng cộng gặp phải năm con chó, ông dùng những điều kiện như vậy cũng không thể thuần phục được,

quan hệ của ông nội với chúng vừa là chủ tớ vừa là bằng hữu. Cả năm con chó này tất thấy đều là chó mực, ông đặt tên chúng theo tên của năm thầy trò Đường Tăng trong Tây Du Ký. Con sống lâu nhất là một con chó lớn gọi là Đường Tăng, nó cũng là con khó đối phó nhất trong năm con. Cũng bởi nó sống lâu nên con cháu của nó rất nhiều, tôi may mắn gặp được đứa con cuối cùng của nó vài lần. Bốn con khác tôi chỉ được nghe qua những đồ đệ và người làm thuê của ông.

“Có Hầu Tử ở đây thì tốt.” Đây là câu nói khi còn bé tôi nghe được nhiều nhất, con chó kia chính là truyền kỳ trong truyền kỳ, khi Trương Khải Sơn diệt phi,

để cứu một làng, nó đã một ngày đêm chạy bảy mươi cây số đường núi, hộc máu mà chết. Khi ông tôi tìm được nó, nó đã bị người trong thôn lột da làm thịt ăn. Trương Khải Sơn nổi trận lôi đình, đem đập toàn bộ từ đường trong thôn, mang xương cốt hầu tử đặt lên ban thờ, nói rằng: “Từ hôm nay trở đi, con chó này chính là tổ tông các người, các người còn không bằng một con chó.”

Sau này chuyện bị những kẻ tâm địa xấu vạch trần, Trương Khải Sơn bị làm cho cực kỳ thê thảm, ông tôi về sau cũng không bao giờ để những con chó của mình làm việc tương tự.

Vì vậy, tôi hiểu, nếu như cho cả năm con hành động cùng một lúc như vậy, chỉ sợ là ông tôi đã thực sự phải dùng toàn lực ứng phó, đoán chừng là ngay cả mạng mình cũng không cần.

“Tuy rằng mười sáu con chó đã chết, nhưng long chất cũng đã bị thương nặng, vẫn mất đến nửa tháng, ông nội cậu mới bắt được con Long Chất đó, lúc bắt được nó chỉ còn hai cái đầu, còn lại đã bị con Tôn Ngộ Không cắn gãy cổ chết hết.” Xa Tổng nói.” Về sau, ông nội cậu đã truy bắt loài này ở khắp nơi.”

“Vì sao?” Tôi không hiểu.” Ông nội tôi không phải giống mấy tay thừa tiền ở bên

Anh, cũng không phải là không có việc gì, từ dung lại đem mấy trăm con chó đi săn hồ ly?”

“Là vì Long Chất nói thế nào thì cũng không phải là dã thú, nói cho cùng, long chất là một loài chó khác.” Xa Tổng tiếp lời:” Tôi nghĩ, có lẽ ông nội cậu đã nhận ra đặc điểm này, mới bắt đầu huấn luyện những con chó có khả năng đối phó với chúng. Có lẽ không biết, những năm đó ở phía Tây Bắc có một nhóm chó đặc biệt được gọi là quân khuyến và cảnh khuyến do ông nội cậu nuôi, La Thụy Khanh đích thân đến thảo luận với ông nội cậu về chuyện mấy con chó. Lúc đó, ông nội cậu đã đưa ra điều kiện là, tất cả

chó sẽ được nuôi ở một thôn, mỗi hộ nuôi ít nhất một con, nuôi cho đến khi trưởng thành, chó phải xứng đáng với đội quân khuyển, cả trẻ con trong nhà cũng phải tham gia vào quân đội, bởi vì những đứa trẻ đó là tương lai của đất nước, phải cùng nhận được sự huấn luyện đặc biệt cùng với đội quân khuyển, những con chó được chọn phải là những con được dạy dỗ và chăm sóc tốt nhất, đồng thời cũng được trau dồi những cảm xúc khác với bình thường. Những đứa trẻ đó và những con chó sau này đều vào làm bảo vệ cấp cao trong đội phòng ngự trung tâm.”

(La Thuy Khanh: 31/5/1906 tướng và

sau là quan chức cao cấp trong hồng quân công nông Trung Quốc)

Đối với đoạn đời này của ông, tôi thật không biết chút gì, không phải vì tôi không quan tâm, mà là đến khi tôi có thể hiểu được những chuyện này, tôi cũng sẽ không còn ở độ tuổi có thể luôn ở bên cạnh các bậc trưởng bối nữa.

Tôi nhìn Xa Tổng, đến bây giờ thì tôi đã biết và có thể khẳng định một điều hẳn không phải là một nhân vật tầm thường, hẳn không chỉ biết nhiều chuyện, mà lại là những chuyện rất lâu trước kia. Đối với ông nội tôi mà nói, nếu không phải có quan hệ thì không thể nào biết được

những chuyện như vậy.

Hơn nữa lúc hắn nói chuyện, không hề sử dụng bất cứ một câu gì như là: nghe nói, có người nói hay nghe đồn. Thái độ nói chuyện của hắn vô cùng điềm tĩnh và đáng tin. Tôi dám chắc, những gì hắn nói ra chính là sự thật, chính hắn cũng vô cùng tin chuyện này tuyệt đối là thật. Loại thái độ này, hoặc là người từng trải qua, hoặc là từ bé đã được nghe.

“Rốt cuộc anh là ai?” Tôi hỏi hắn một lần nữa. Quyết hỏi hắn cho đến cùng.

Xa Tổng liền trả lời: ” Cậu không nên hỏi tôi câu này, tôi không thể trả lời cho

cậu được.”

“Vậy tôi nên hỏi về chuyện gì?”

“Cậu nên hỏi là tôi đang làm gì.” Xa Tổng đáp.

“Vậy anh đang làm gì?” Tôi hỏi mà không có chút cảm tình nào. Tôi biết, vào những lúc thế này, có làm gì thì hẳn cũng sẽ không bị kích động mà nói ra.

“Công việc của tôi, chính xác là chủ một trang trại chó” Xa Tổng tiếp:” Trại chó này được xây ở Vân Nam Đại Lý, chính là một trong mười mấy trại chó của ông cậu, mười năm trước khi ông qua đời,

tất cả các trại chó đều bán lại cho Chính phủ, tôi là người duy nhất còn lại sở hữu một trong số trại chó đó, vì quá nhỏ, nên đã bán nó cho tôi. Ông nội cậu không thu của tôi bất cứ một đồng nào, thứ duy nhất tôi phải trả là giao lại cho cậu một con chó và dạy cậu cách để chăm sóc và sử dụng nó.”

Tôi ngần người, nhìn qua miệng túi của hấn, hấn lập tức che lại:”Không phải là con này. Đây là con của tôi, có giết tôi, nó cũng sẽ chết theo tôi ngay lập tức.”

Anh có thể chắc chắn được điều đó sao? Tôi tự hỏi, Xa Tổng nói: ” Long Chất này là một loại hợp thể phức tạp, cậu nói

trước đây cậu đã giết qua một con rồi sao?”

Tôi gật đầu, rồi đem tình hình lúc đó kể lại qua loa một lần, nghe xong hắn bảo: ”Coi như là cậu gặp may mắn, lúc cậu giết nó, nó chỉ có một con đực nhỏ duy nhất trên người, mấy con đực nhỏ khác hắn là đang ở gần đó, không biết vì lí do gì mà chúng lại không ở cùng nhau, nếu không có mấy cậu ở đó cũng không đủ chết, hơn nữa máu chốt nhất là không có ‘con đó’.”

Chó cỏ – baidu hình ảnh cho ra em cún cutoe này nè

1b4c510fd9f9d72a20992c6fd22a283435

Chương 29: Truyền thuyết cổ miếu

Edit & beta: Thanh Phong Ngân Nguyệt

69223e43jw1eowsh1tgopj20qo18g75w

“Con cái kia không phải là mấu chốt nhất sao?”

“Cậu tư duy sao lại giống chó đực như thế? Không phải, có tám con đực nằm trên người long chất, trong đó có một con hình thể lớn nhất, màu lông phát xanh, nó

là long vương, hung hãn nhất và cũng
giảo hoạt nhất. Cậu giết lão bà của nó,
nhất định nó sẽ không tha cho cậu. Vừa
rồi tôi đã giết một con đực, ở trong túi
đeo lưng của tôi, cậu giết con cái, còn có
một con đực không rõ sống chết, nói
cách khác, cho dù vận khí tốt đi nữa, nơi
này vẫn còn 6 con đực ở bốn phía chúng
ta, tính cả long vương. Cái miếu này có
hồ ly, chúng tỏ rất lâu trước đây nơi này
đã có long chất hoạt động, cũng nói lên
phụ cận vùng này có thứ đó tồn tại, long
chất chính là được nuôi trong núi. Nuôi
một con cũng đủ làm cho vài trăm dặm
quanh ngọn núi này đều tuyệt tích chim
muông, thứ này rất thông minh, tôi đoán,
nhất định chúng đang ẩn núp ở một chỗ

chờ phục kích chúng ta. Cái miếu này và khu vực phía sau đều là nơi chúng ta nhất định phải vượt qua nếu muốn ra ngoài, vì thế sẽ rất nguy hiểm.”

Tôi nhìn về phía trước, tôi đã chỉ cần năm phút đồng hồ là có thể đi ra, dù là thời gian ngắn như vậy lại trở thành vấn đề nan giải.

“Xa Tổng anh dự định xử lý như thế nào?” Tôi không biết long vương có thực sự lợi hại như vậy không, nhưng qua những chuyện hắn vừa nói, tôi đã khôi phục lại rất nhiều ký ức, chuyện này, dường như trong nhiều dịp nói chuyện phiếm, ông nội tôi đã ít nhiều tiết lộ, vì

thế tôi quyết định tin tưởng hẳn.

Trên thực tế, mỗi khi ông nội nhắc đến chuyện này đều nói cực kỳ giản lược, đại khái như: “Cháu vẫn nên học nuôi chó đi.” Hay là: “So với chó còn không có lương tâm.” Hoặc là: “Lúc rảnh rồi nhớ đến Vân Nam.” Tuy tôi không nhớ rõ chi tiết nhưng những mảnh vụn ký ức trong đầu dường như cũng là những tin tức ông nội cố ý lưu lại cho tôi.

Xa Tổng nói: “Tôi có chuẩn bị mà đến, tuy năng lực nuôi chó của tôi kém xa ông cậu, nhưng cũng coi như đủ để ông cậu yên tâm giao phó trại chó, tôi chỉ cần cậu phối hợp cùng tôi. Hiện tại, ở phụ cận

khe núi này có hơn hai mươi con chó tôi mang đến, trong đó có bốn con chó nhĩ, chúng có thể nghe thấy âm thanh ở cách xa ba dặm đường.”

(nhĩ cầu: nó không phải là một giống hay loài chó mà chỉ là những con chó huấn luyện riêng để nghe, hơi bị khó tìm từ thay thế.)

Yêu cầu đối với chó nhĩ là tĩnh như xử nữ, động như thả chạy, thông thường phải chọn những con chó rất lười biếng. Khi nó hoạt động kịch liệt phải dành cho nó phần thưởng lớn nhất. Như vậy con chó này phần lớn thời gian ngày thường đều cực kỳ yên tĩnh, không có hứng thú với

bất kỳ vật gì, chỉ khi nghe thấy mệnh lệnh của chủ nhân mới hoạt động trong phạm vi rộng.

(nếu giống như chú Ba tôi trước đây, tìm một con chó biên mục làm chó nhĩ, cả đàn chó đều bị dẫn đi bắt thỏ bắt ếch. Chú Ba muốn học cách dạy chó cũng bởi vậy mà bỏ đi)

biên mục: đầy đủ là biên cảnh mục
dương khuyến: chó chặn cừu ở biên giới

Chờ đợi là đặc tính cơ bản nhất của chó nhĩ.

Toàn bộ đàn chó được huấn luyện theo

trình tự, trong đàn chó phải có một nhóm chó săn và một con chó đặc biệt đứng đứng đầu. Chó nhĩ lại ngang hàng với con chó đứng đầu, sau khi nó nghe lệnh triệu tập của chủ nhân sẽ lập tức sủa lên, tìm kiếm nơi âm thanh phát ra và nỗ lực tiếp cận. Nhóm chó săn sẽ hành động theo chó nhĩ, mà trong đàn chó săn sẽ có một con chó mang theo mùi vị đặc biệt làm chó dẫn đường, chó dẫn đường sẽ thu hút một đội hình chó tấn công lớn đi theo.

Đội hình chó này được huấn luyện chỉ đi theo, cho đến khi tự chúng có thể nghe thấy lệnh chủ, sau đó có thể qua phương thức đặc thù mà được chỉ huy đơn lẻ.

Đây là bởi đội hình chó tấn công lớn thường hành động chậm hơn so với đàn chó săn, mất khá lâu, chờ đến khi đàn chó săn chạy mất dạng chúng mới phản ứng kịp. Chính vì thế chỉ một con chó dẫn đường thường không thể dẫn cả đội hình chó tấn công tới bên cạnh chủ nhân được. Về sau ông nội đã phát minh ra phương pháp truyền tin giữa đàn chó trong phạm vi rộng.

Xa Tổng lấy ra một cái còi kỳ quái, đưa cho tôi, nói: “Chuyện cho tới bây giờ, cũng đành phải mạo hiểm. Cậu cầm cái còi này, nếu có chó tới gần cậu, cậu hãy thổi lên, nó sẽ biết cậu là người nhà. Bây giờ trước tiên phải chờ một chút, tôi sẽ

nói cho cậu vài chuyện. Không nên làm cho long chất đợi thêm, loại vật này không có tính kiên trì.”

Xa Tổng nói: “Vị trí bây giờ của chúng ta rất gần một khu vực cực kỳ nổi danh, gọi là Thanh Đồng hạp (hẻm núi). Thanh Đồng hạp là vùng hạ du của Hắc Sơn hạp, đoạn hiểm yếu trên Hoàng Hà, người ta thường gọi là vùng binh gia giao tranh, nơi này và khu vực núi Hạ Lan, chiến tranh xảy ra cách quãng trong mấy nghìn năm, thanh niên trai tráng của cả dải đất Trung Nguyên và phiên bang Khương tộc đến một phần mười là chết ở phụ cận khu vực này, Nam Bắc triều thịnh suy, trải đủ nổi tang thương.”

Vừa nói chuyện, Xa Tổng đã lôi tôi rời khỏi cửa miếu, đến một bậc thang, đưa tôi một liều thuốc, xem chừng muốn giải thích cho tôi rồi mới lại hành động.

Tôi đã luyện thành thói quen phải lý giải trước khi hành động, rất nhiều điểm có thể bỏ qua liền bỏ qua, tuyệt đối không liếc lại lần nào, tuy rằng làm vậy giúp cho tỷ lệ sinh tồn của tôi lớn hơn nhiều nhưng lại thiếu rất nhiều niệm tưởng, nội tâm trống rỗng. Tuy nhiên muốn cà kê hút thuốc nói chuyện phiếm thì tôi cũng thấy hơi quá, vì vậy nói: “Ngài định chờ bao lâu? Đến khi lữ rấn ở sau đầu luôn sao?”

Xa Tổng khoát tay nói: “Chúng không ra

được trong một chốc. Tôi nói những chuyện này cho cậu chính là thứ hữu dụng, cậu phải nghe cho kỹ.” Hấn tiếp tục nói: “Trước đây núi non nơi này có rất nhiều hồ loạn táng, những thi thể không được nhận về hoặc là không kịp vùi lấp, tất cả đều chôn vùi trong khe núi này. Qua nhiều thời đại có đến vài trăm tầng thi thể chất chồng, đến thời Minh, nơi này bị lở đất liên tục, có một lần khe núi bị đứt làm đôi, những hộ săn bắn ở đây liền phát hiện dưới tầng đất toàn là xương cốt. Trừ xương cốt ra còn có lượng lớn khôỉ giáp và vũ khí của quân thiết kỵ. Khi đó vùng núi nơi này phần lớn là người Khương, bọn họ rất cần những vật liệu này nên đã có rất nhiều

người tới đây đào móc.”

Xa Tổng nói: “Những thứ đồ sắt đó bị đào bới trong hai ba mươi năm, rốt cục cơ bản cũng hết sạch, bọn họ cũng đào được đến phía dưới cùng của khe núi, kết quả là bắt đầu đào ra một tầng thi cốt kỳ quái, xương sọ của những thi cốt này đều mang mặt nạ Thanh Đồng hình hồ ly. Khi bắt đầu xuất hiện bóng dáng long chất, long chất càng thích bắt giết động vật, một lượng lớn thú vật ở đây nhanh chóng bị ngộ hại, người ta tận mắt thấy long chất vài lần, bắt đầu truyền ra thông tin nơi này có cửu vĩ hồ xuất hiện, vì vậy không dám tiếp tục đào thêm xuống phía dưới. Về sau người Hán tới nơi này ngày

càng nhiều, nghe được chuyện này, cảm thấy không may mắn nên đã tính toán xây dựng một ngôi miếu Bồ Tát. Ba năm sau khi ngôi miếu xây xong, một trận tuyết lớn hiếm thấy đã chặn kín ngọn núi trong sáu năm liền, sau sáu năm đi vào lần nữa thì ngôi miếu đã không còn. Trải qua không biết bao lần đất đá trôi, ngọn núi đã hoàn toàn không còn hình dạng của sáu năm về trước.”

Hắn dùng đèn pin chiếu lên cổ miếu trước mặt chúng tôi: “Nếu tôi không lầm, ngôi miếu được xây lên khi đó chính là ngôi miếu này, tại sao ngôi miếu phải ở chỗ này, chúng ta không cần quan tâm, điểm tôi quan tâm là vì sao miếu Bồ Tát

lại biến thành một đạo sĩ mặt hồ ly?”

Tôi hiểu ý Xa Tổng, “Đây quả thật là tà môn.”

Xa Tổng nói: “Trong sáu năm núi bị tuyết lớn chặn kín, ở đây hẳn là đã xảy ra chuyện gì. Nếu chúng ta còn sống đi ra, cậu hẳn nên điều tra một chút về phương diện này, ngôi miếu này được tu sửa cuối thời Dân Quốc, cách hiện tại thời gian cũng không quá xa, tuyết lớn chặn núi sáu năm, tóm lại phải có chút manh mối.

---

không liên quan nhưng đây là em “biên

cảnh mục dương khuyên”

Ah, đúng là klq, nhưng em ý xinh, tui thích :D

a9d3fd1f4134970adf34e4e190cad1c8a68
14ce36d3d539b600ae12f87dec50352ac7
8cb1cb1349540923062997b09758d109t
bba1cd11728b47101b91d7f0c5cec3fdfc
a6efce1b9d16fdfae4c9cd98b28f8c5494e

Chương 30: Xương khô hồ ly

Edit: P.NLR

Beta: Thanh Phong Ngân Nguyệt

11221363_480831455420080_12886484

Nói xong Xa Tổng gọi tôi, cả hai người cùng hướng ra sau núi. Tình trạng nơi này đã bị ăn mòn rất mạnh, thêm đá cũng đều bị mục nát hết cả.

Chúng tôi leo từng bước một lên trên, nếu như cả hai cùng đạp lên một bậc đá thì nó sẽ bị nứt ngay lập tức, cứ như vậy đi lên bảy tám bước, tôi mồ hôi ướt đầm sau lưng, lòng tự nhủ còn không bằng đi trên bờ ao bùn.

Bất quá bên cạnh đều là những bụi cây

đóng đầy những loại nấm hôi thối, nhìn qua thực không giống với cảnh tượng trên trái đất, cũng chẳng thể đặt chân lên.

Sau đó chúng tôi leo đến vị trí được đắp cao lên, có thể thấy một cây cột cốt thép to lớn có xích sắt vắt ngang hai bên, tôi bỗng ý thức được, dường như tôi đã thấy cảnh tượng như vậy ở nơi nào đó.

Nhìn từ dưới, phủ lên khắp cây cột cốt thép này thật hùng vĩ, những mảng gỉ lớn trên thân làm cho tôi nghĩ thứ này đã chứng kiến quá nhiều lịch sử, mặt trên còn kèm theo rất nhiều nấm và không cùng loại với những loại nấm ở dưới. Toàn là màu trắng, nhìn giống như kén

sâu.

Không thấy bóng dáng long chắt đâu, tôi quay qua nhìn Xa Tổng, hấn lại càng thêm lo lắng.

“Đến cửa ra, càng phải cẩn thận hơn, bởi vì lúc này rất dễ lơỉ lỏng cảnh giác .”
Hấn nói.

Tôi hiểu ý của hấn, thế nhưng thấy nét mặt hấn lo lắng lại cảm thấy có điểm buồn cười.

Đi lên khoảng 30 bậc thang nữa, quanh co phức tạp, vì đường đột nhiên trở nên rất dốc, chúng tôi vòng qua hai chỗ

ngoặt, phía trước lại xuất hiện mấy chỗ ngoặt 90 độ theo hình chữ Z. Không thấy được tình hình bên trên chút nào.

Xa Tổng ngừng lại: “Đây là nơi thích hợp nhất để phục kích, chúng ta phải cẩn thận gấp bội.”

Tình hình của chúng tôi bây giờ, thực sự không biết thế nào mới là cẩn thận hơn gấp bội, không có áo chống đạn, không có mũ sắt, không có pháo sáng, còn phải dò dẫm từng bước một đi tới. Xa Tổng đột nhiên chuyển hướng, lẩn một vòng quay lại, cầm súng kíp trên tay nhìn một chút, rồi ngoắc tay ra hiệu cho tôi.

Cứ như vậy qua ba ngã rẽ, đến khúc rẽ thứ tư, bỗng nhiên Xa Tổng nhướng mày, con chó từ trong túi đã chạy ra, toàn thân lông dựng đứng.

Sắc mặt Xa Tổng trầm xuống, làm một động tác bảo tôi lên trước, hẳn sẽ yểm hộ cho tôi hành động.

Tôi mắng thầm con bà nhà anh, ông nội tôi nhờ anh chiếu cố tôi như thế này sao? Thì ra lúc trước cẩn thận từng tí chỉ là diễn cho tôi xem sao?

Tôi rút cương đao ra, nắm trên tay thành một động tác phòng ngự, sau đó chậm rãi thăm dò khúc ngoặt 90 độ kia, vừa ló

đầu ra liền chém ra hai nhát. Sau đó tôi liền sững sốt, tôi thấy ở phía trước khoảng sáu bảy bậc thang, một người phụ nữ đang ngồi đó.

Người phụ nữ này toàn thân mặc một bộ y phục vô cùng kỳ quái, là một loại áo vải bông cực kỳ cũ kỹ, màu đỏ đều biến thành đen cả, áo choàng bên trên màu xanh da trời đầy những vết bẩn loang lổ, phủ đầy những nấm. Cô ta cúi đầu, không thể thấy rõ khuôn mặt.

Bắp chân tôi run lên, nếu như thấy một bầy hồ ly tôi sẽ không đến mức có cảm giác rợn tóc gáy như vậy — đây là nơi rừng hoang núi vắng, từ đâu xuất hiện

một người phụ nữ không nói tiếng nào
ngồi ở trên bậc thang? Đây rõ ràng là ma
quái hết sức.

Xa Tổng thấy tôi lâu không ra ám hiệu,
cũng không có động tĩnh gì, từ từ lần mò
sang đây, khi nhìn thấy cũng không khỏi
hít một hơi khí lạnh.

“Cái gì vậy?” Hắc nhẹ giọng hỏi tôi.

Tôi nói nhỏ:” Không phải anh rất lợi hại
sao? Thế nào lại hỏi tôi?”

“Tôi chỉ là một người nuôi chó, không
phải là dân đồ đấu.” Xa Tổng nói, đưa
súng kíp cho tôi: ” Việc này phần cậu”.

Tôi rút ra cái bật lửa, nhắm vào người phụ nữ kia, thế nhưng cũng không dám tùy tiện nổ pháo, tuy rằng tình hình lúc này tám chín phần mười là không bình thường, nhưng cũng không thể nhìn thấy một sinh vật có hình dáng kỳ quái, liền trực tiếp đánh nổ. Nếu là người sống thì chẳng phải gây ra tội lớn hay sao.

Nhìn quần áo của người này không giống như của người hiện đại, rách nát tả tơi, không phải là nữ bánh tồng từ ngôi cổ mộ nào đó ra ngoài dạo chơi đó chứ?

Quay lại nhìn con chó của Xa Tổng, lại không thấy đâu nữa, có lẽ lại chui vào

trong túi rồi, dường như Xa Tổng không định dùng nó làm quân tiên phong.

Tôi vừa cảm khái cái sự nhờ vả của ông nội vừa kiếm đường lui, tôi chậm rãi rút vỏ cương đao từ sau hông, trên vỏ đao có một cái dây lưng ngắn, tôi cầm dây lưng quăng vỏ đao đập tới.

Lúc vỏ đao bay ra, tôi lập tức giơ khẩu súng kíp lên, vỏ đao đánh thẳng vào đầu người phụ nữ kia, cốp một tiếng, tóc dài phủ trên mặt vậy mà lại thực sự rơi xuống.

Đây là bậc thang, cái đầu cũng giật giật theo, nhanh chóng lăn xuống đến chân

tôi, tôi cúi đầu xuống nhìn, vậy mà lại chỉ là một cái đầu lâu khô.

“Không ổn!” Xa Tổng kêu to, “Lui!”

Chỉ thấy cái đầu lâu khô đầy tóc trong nháy mắt bật lên, một con tiểu hồ ly quái đản chọt hướng về phía yết hầu tôi mà tấn công.

Cự li quá gần, tốc độ quá nhanh, tôi có muốn cũng không thể tránh được, thậm chí kêu lên một tiếng “Trúng kế!!”

Trong nháy mắt tôi đột nhiên cảm thấy trên lưng đau nhói, một bóng đen vọt ra từ sau lưng tôi, và xô con tiểu hồ ly một

cái. Ra là con chó nhỏ của Xa Tổng.

Con chó này nằm trên lưng của tôi từ bao giờ, tôi không hề hay biết, chỉ thấy con chó nhỏ này sủa điên cuồng vài tiếng, đã cắn vào yết hầu con hồ ly, con tiểu hồ ly vẫn không ngừng thở, liên tục lăn qua lăn lại, hai con men theo đất sườn dốc lăn xuống dưới.

Cùng lúc đó thân thể người phụ nữ chia năm xẻ bảy, từ bên dưới ống tay áo choàng của cô ta lao ra hơn mười viên hình tròn đầy lông gù đó, bộ y phục kia trong nháy mắt đã xẹp lép trên mặt đất, xương cốt rơi đầy nền đất.

Những nhúm lông kỳ lạ đó tản ra các hướng biến thành 5 đống, tôi bắn ra một quả pháo, một cây này hình như được nhét vào nhiều thuốc nổ lắm, đầu súng nổ thành cái kèn đồng, tôi bị bắn về phía sau sáu bảy bước. Bởi vì đây là tán đạn nên hình thành hiệu ứng bề mặt, trong nháy mắt một con đã bị tôi bắn lên trên cao nổ tung như pháo lông. Một con khác cũng bị xung lực đánh bay xuống thềm đá, thế nhưng lại lập tức nhảy dựng lên.

Tôi tay trái cầm khẩu súng nổ như nở hoa, tay phải vẫn cầm cương đao, hét lớn một tiếng xông tới, vừa bắn vừa chém ra. Tay phải huy động cương đao, loạn chiến với bóng đen ở bốn phía.

Mấy thứ này tốc độ quá nhanh, ban đầu còn có thể nhìn ra được có 4 con, về sau căn bản không thể phán đoán, dường như nơi đây đều là mấy thứ này.

Xa Tổng thân thủ cũng không tệ lắm, liên tục tránh thoát mấy lần tấn công, chỉ có ở trên mặt bị rách một chỗ, tôi thì xui xẻo, hai tay khuỷa loạn vũ khí, không những không đập được nhiều, mông, bắp đùi và tai đều bị cắn, hàm răng của thứ này giống như những cây kim vậy, cắn không đau, nhưng khi rút ra thì máu lại chảy ra không ngừng.

Bóng đen cứ như được huấn luyện, trong nháy mắt co rút lại, tấn công thuận lợi lại

nhanh chóng rút lui, qua mấy lần tấn công, tôi và Xa Tổng đã bị dồn đến sát cạnh sườn núi, bóng đen trong nháy mắt tụ tập lại, dường như muốn ép chúng tôi rơi xuống dưới.

Những việc này xảy ra cực kỳ nhanh chóng, phản xạ có điều kiện tôi bước sang bên tránh né, bóng đen đột nhiên chia ra làm hai hướng, lao thẳng đến trước mặt tôi, chỉ cần mặt bị đụng phải, tôi sẽ lập tức bị mất thăng bằng mà rơi xuống phía dưới.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chợt nghe có tiếng chó sủa, con chó nhỏ của Xa Tổng từ phía sau tôi lao xuống, dồn

sức đung một cái, cuộn vào hai bóng đen kia. Tôi xoay người bám vào sườn núi bên cạnh. Cắm cương đao sâu xuống đất mới không ngã lăn xuống.

Bên cạnh Xa Tổng kêu lớn rồi lăn xuống dưới. Tôi đứng lên liền thấy trên lưng con chó bị một con hồ ly hung hăng ngoạm lấy, mà nó lại đang cắn lên mặt một con khác, tôi đi tới chém một đao đuổi con trên lưng nó đi.

Con chó được giải phóng lại nhanh chóng chạy khỏi chiến trường.

Lông nó run lên, đã có một chút đứng không vững, chợt nghe tiếng còi của Xa

Tổng dưới sườn núi, nó lảo đảo một chút, đi đến bên sườn núi điên cuồng lao xuống.

P/S

2 tiếng nữa lại có post mới nha, không phải chương 31 nhưng cũng rất thú vị :D
Có ai cần link mp3 của các vid June làm không nhỉ?

Chương 31: Chó mực

960289_284545848336372_589187907

Edit: P.NLR

Beta: June

—o0o—

Vấn đề lúc đó tôi gặp phải là liệu nên theo chân tiểu cầu cùng nhau lặn xuống dưới, hay là ở đây đối phó với hai con hồ ly. Nếu lặn xuống dưới có thể cùng nó ở một chỗ, tôi hoàn toàn chưa bao giờ nảy sinh sự ỷ lại đối với một con chó lớn đến vậy, thế nhưng phía dưới khả năng có tới ba con hồ ly, nếu như tôi lặn xuống dưới, hai con hồ ly ở đây nhất định sẽ đuổi tiếp, áp lực với tiểu cầu phải cực kỳ lớn.

Sự hợp tác chiến đấu của loài Long Chất này có năng lực quá mạnh, cùng một lúc chiến đấu sẽ tăng gấp bội sức chiến đấu.

Không đợi tôi do dự để chọn ra một kết quả, việc xảy ra đã bắt buộc tôi phải chọn lựa, hai con hồ ly cùng lúc tấn công tôi ở trên, một con ở dưới. Tôi phải làm một động tác vòng lại qua Thiết bàn mới có thể tránh khỏi chúng, dưới tình thế cấp bách tôi lộn ra phía sau một chút, lăn xuống sườn dốc.

Đất sườn dốc tạo thành một góc vuông với bậc thang, tôi nặng nề ngã tới, hai con hồ ly tựa như hai cái bóng mà đi

theo sát đến nơi.

Tôi chợt có phần hiểu ra thói quen có súng nhất định phải mang, đã mang được 20 kíp nổ thì tuyệt đối sẽ không cầm đi 19 cái của Bàn Tử đã được dưỡng thành như thế nào. Hét lớn một tiếng, lập tức vung đao chém điên cuồng vào những cái bóng mờ nhạt kia. Đao chém vào trên tảng đá khiến tia lửa văng khắp nơi, trong nháy mắt cả hai vai tôi đều bị chảy máu, lại bị ép đến sát vào sườn dốc bên cạnh.

Nếu còn tiếp tục đánh nữa, ông đây nhất định sẽ ngã xuống đáy hang, mấy đoạn dốc trước cũng không quá cao, nếu bị ép

trước xuống thêm chút nữa, nhất định sẽ bị té chết ngay lập tức. Hai con hồ ly kia tính toán cũng thật là tốt. Tôi biết mình đã không còn đường lùi, lại thấy một bóng đen đang tiến tới, bèn đưa tay cho nó cắn. Ngay lập tức nó cắn lấy cánh tay của tôi, sau đó lại lập tức buông ra, tuyệt không muốn cắn nữa. Hàm răng nó xẹt qua da tay tôi, để lại hai lỗ sâu. Tôi cắn răng nhân cơ hội ấy thuận thế lui ra sau, một con khác đuổi theo lưng của tôi mà cắn, tôi bò lại chỗ có xác người phụ nữ kia ngồi xuống một lát, trên lưng lại bị cắn thêm sáu bảy phát nữa.

Tôi gỡ bỏ áo choàng trên người nữ thi kia, quàng qua cổ mình được ba vòng,

tiếp đó trùm áo hoa trên đầu, bắt đầu chạy như điên ra ngoài.

Hồ ly không ngừng theo sát, bọn chúng toàn ra chiêu sát thủ nhằm thẳng vào cổ và mắt mà cắn, tôi phải bảo vệ chúng không tấn công vào đó, cắn tôi cũng không để ý tới, điên cuồng gào thét lớn lên mà lao ra ngoài.

Hai con hồ ly thấy tấn công tôi không có tác dụng, cũng không phòng thủ, không tấn công, lập tức bắt đầu nhảy tới trên bả vai của tôi, đến chỗ áo choàng không che được trên bả vai tôi mà cắn, tôi trở tay dùng dao phỉ, chúng lại không đứng vững được.

Xông được tới vị trí cửa ra, người đã đẩy những máu, lối ra là một đường đi lên có cửa sắt. Tôi lấy cò-lê vặn những đinh ốc đã bị gỉ sắt, cố sức phá tung nó ra, thấy không hề có chút xê dịch nào. Năm hai bên lan can, tôi xoay người dùng chân đạp lại, rốt cuộc cũng đá ra được một khe hở, tôi lấy súng cắm vào đó gạt đi, một mặt đánh đuổi con hồ ly, một mặt cố sức đè một cái, đá tảng liền rầm rầm rơi xuống.

Nửa người trên bờ được ra ngoài, một trận gió mát phả vào người thiếu chút nữa làm tôi phát khóc lên, bên ngoài chính là nơi tôi đã đốt cháy con Long Chát cái, nơi đây tất cả đều là đầu đá

vụn, thảo nào dù có dùng sức đẩy mạnh cỡ nào cũng vô dụng. Hai con hồ ly cắn mõng tôi, không ngừng kéo tôi xuống dưới, cũng may mà trước kia tôi đã được đặc biệt rèn luyện trong thời gian dài, nếu vẫn như trước kia hẳn là đã sớm chết rồi.

Cắn răng nhảy ra ngoài, tất cả các thương tích trên người khi ra bên ngoài mới thấy rõ, hình dạng những dấu răng này tựa như lưỡi lê vậy, tôi không xử lý ngay bởi lúc này thực không có cách gì để cầm máu được. Tôi nỗ lực dẩy dụa, muốn nhốt hai con hồ ly ở phía dưới, thế nhưng so với tôi, chúng linh hoạt hơn rất nhiều, tôi nhảy vọt ra ngoài trong nháy mắt, chúng

cũng vọt ra theo, vẫn ghé sát vào mặt tôi, chúng đang nghĩ cách chui vào bên trong lớp áo bông, mà hai chân tôi lại như nhũn ra, lập tức lại ngã xuống đất.

Trong chớp nhoáng này, chính là sinh tử tồn vong, hồ ly đã chờ thời khắc này lâu lắm rồi, chợt hai con cùng hướng về phía mặt tôi mà xông tới, trong nháy mắt đã đến gần sát mặt tôi, ngay cả thời gian nhắm mắt cũng không còn kịp nữa.

“Gâu.” Một bóng đen, đồng thời một trận cuồng phong xẹt qua trước mặt tôi, thật sự là cuồng phong, xông tới đúng là một quái vật lớn, cắn một con hồ ly ở ngay trước mặt tôi, đồng thời hất đầu, hất con

thứ hai ra bay lên trời đánh bay ra ngoài.

Đáp xuống đất ở bên trái tôi là một con chó mực lớn, sau khi đáp xuống miệng nó há to hết mức nghe răng dồn sức cắn một nhát, con hồ ly trong miệng lập tức bị cắn thành hai khúc. Sau đó quay lại đánh bay con kia, điên cuồng sủa lên hai tiếng.

Tôi đã cảm thấy một luồng sát khí từ con chó mực mãnh liệt tỏa ra bốn phía, cây cỏ đu đưa, căn bản thật chẳng giống như một con chó, mà lại là một con báo đen.

Hồ ly lập tức hiểu ra, đôi thủ lớn nhất của nó đã không còn là tôi nữa, trong

nháy mắt đã bị quăng vào đám đá bên ngoài đồng cỏ.

Ở đây bốn phía đã bị tôi đốt cho sạch sẽ, đồng cỏ cách chúng tôi rất xa, lại chỉ phía kia là một con chó mực lớn, không phải Xa Tổng luôn nói là đàn chó sao. Con chó mực to lớn đạp lên con hồ ly bị cán thành hai đoạn vẫn còn đáng giãy giụa sắp chết, cúi đầu xuống cắn nát xương đầu của nó, sau đó quay ra nhìn tôi một cái, phát ra âm thanh uy hiếp.

Khi còn bé, tôi đã học được chút kinh nghiệm của ông nội, tôi biết con chó mực này đang thử thăm dò xem tôi là người của địch hay người một nhà, lập tức lùi

cái còi Xa Tổng đưa cho, thổi vài hơi.

Con chó mực lớn nhường nhường lông mày, lúc nó không lộ ra hàm răng, nhìn mặt nó có chút gì đó ngu ngu, thế nhưng tôi biết nó không ngu như vậy, với hình thể lớn như này, muốn giết chết một người không cần đến một phút.

Nó nhìn con Long Chất biến mất trong bụi cỏ, chậm rãi đi tới đó, bất chợt tăng tốc. Cách bụi cỏ khoảng bốn năm thước, dường như là bay vào bụi cỏ, tiếp theo tôi liền thấy bãi cỏ bị tách ra làm hai hàng sóng với tốc độ cực nhanh mà rượt đuổi lẫn nhau, tốc độ đó quá nhanh, đằng sau những con sóng cỏ ấy là lực đạo kinh

người, mỗi lần đều kẹp một chút trước khi bị ngăn lại, mười lăm giây sau hai cuộn sóng lao vào nhau. Liền thấy con hò ly bị hất mạnh lên không trung. Lướt qua bên cạnh mà rơi xuống. Giữa đường bị con chó mực lớn như lao khỏi bụi cỏ bay lên không trung cắn một nhát vào đầu, tựa cá voi lao ra khỏi mặt nước mà kéo xuống bụi cỏ, sau đó là một tiếng xương vỡ, thanh âm chát chúa đến dọa người.

Con chó mực lớn liền kéo thi thể nó chạy ra, chạy tới chỗ tôi vừa bò ra ngoài, nhìn cái khe một chút, rồi dùng chân bới tung đất lên. Tôi cắn răng bò tới, cố sức đẩy tảng đá ra, sau đó đem cái cửa sắt giật lại. Nó ra sức chui vào, tôi rút cây súng

trên cửa sắt ra. Đột nhiên ngã nhoài trên đất, đã cảm thấy trời đất tối tăm mịt mù, chỉ muốn ngất đi.

Tôi nắm lấy vài vốc tro than, điên cuồng bôi vào vết thương, thứ này cầm máu rất tốt, sau đó liền rơi vào trạng thái nửa hôn mê. Tôi bất tỉnh hơn mười phút thì bị Xa Tổng cả người toàn là máu bò ra từ trong cửa đánh thức.

Con chó mực kia lông tóc không bị hao tổn gì bỏ lên, còn con chó nhỏ của Xa Tổng xem ra bị thương cực kỳ nặng, bị con chó mực ngậm ở trong miệng, đặt trên mặt đất mà liếm, đã không còn nhúc nhích gì được nữa.

Xa Tổng khép cánh cửa sắt lại, dùng đá tảng chặn lại sau đó cũng dựa vào tảng đá giống tôi, liền hỏi tôi: “Những con chó khác đâu rồi?”

Tôi nói không thấy đâu, Xa Tổng cầm cái còi thổi lên, cố sức thổi vài cái, sau đó nhìn vào những bụi cỏ chờ đợi.

KHông có chó sủa, không có bụi cỏ nào lay động, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh.

“Xảy ra chuyện rồi”. Xa Tổng hơi biến sắc, dùng tro cầm máu cho mình, rồi hỏi tôi: ” Anh có chắc chắn trước đây đã đốt chết cháy con Long Chắt cái ở đây, cả

con nhỏ kia cũng bị đã giết chết sao?”

Tôi lắc đầu, nói: “Thế nhưng chắc chắn là đã chết, bị tảng đá đè lên vẫn còn có thể sống được sao?”

“Anh hại chết tôi rồi, nếu như con kia vẫn chưa chết, như vậy thì chúng ta tính toán sai rồi, vừa rồi tôi không thấy con Long Vương đâu hết”. Xa Tổng nói, lại nhìn xung quanh bụi cỏ và sơn cốc, trong bóng đêm rất khó để nhìn rõ những thứ ở quá xa, “Đáng sợ nhất là bị quân địch tấn công bất ngờ khi đang trong tình trạng kiệt sức.”.

Chương 32: Mưu kế

Edit: P.NLR

Beta: Thanh Phong Ngân Nguyệt

2e9d117be79ccb75643e4ecaf2fb4d5f

“Nói như vậy.” Xa Tổng nói: “Hiện tại chúng ta nhất định phải phân công một chút, nếu như không có chiến thuật, hai chúng ta đi vào bụi cỏ hoặc sau khi vào rừng, mấy canh giờ tiếp theo, bất cứ lúc nào cũng có thể chết. Long Vương thường chỉ tấn công một lần, Tiểu Mãn Ca mặc dù có sức uy hiếp rất mạnh, thế nhưng Long Vương có khả năng hoạt động mạnh mẽ hơn chó mới có khả năng

ẩn núp trong đất, có thể leo lên cây, còn có thể bay được một đoạn ngắn nữa, vì thế Tiểu Mãn Ca Tại nơi thông thoáng như thế này có khả năng phòng thủ nhưng cũng không thể bảo vệ được mạng sống của chúng ta.”

Tiểu Mãn Ca chắc là tên của con chó đen bụi này, khi nghe thấy tên mình, nó ngẩng đầu lên nhìn Xa Tổng, ngáp một cái. Tôi liền thấy khó chịu, con chó này khi không lộ ra hàm răng thì có nhìn như thế nào đi chăng nữa cũng thấy cực kỳ ngu si, chó lưng đen không phải đều có cái mặt dài như mặt sói sao, con chó này trông hết như Bàn Tử say rượu vậy.

Cùng nhau hợp tác chiến đấu với chó là

việc tôi chưa từng trải qua, nhưng lúc này tôi tin tưởng Xa Tổng. Vì vậy liền hỏi hắn phải làm sao.

Xa Tổng đem con “Xa Thiếu” ôm vào trong lòng ngực, kiểm tra vết thương của nó, tiểu cầu bị thương rất nặng, nhưng hình như vẫn còn có thể chịu đựng được, động vật có thân thể nhỏ nhất định phải linh hoạt, vì thân thể thiếu đi độ dày, một khi bị cắn thì nhất định là vết thương trí mạng. Con tiểu cầu này đánh nhau như vậy mà chỉ bị cắn rách lưng, chứng tỏ rằng kinh nghiệm thực chiến của nó rất phong phú đến mức không thể nào phong phú hơn. Sức chiến đấu của nó đã đạt tới cực hạn của cơ thể.

Xa Tổng đặt Xa Thiếu vào trong túi áo, bảo rằng: ” Đầu tiên phải tập hợp sức chiến đấu, những con chó khác không biết đã xảy ra chuyện gì, ở đây chỉ còn duy nhất một con, nhưng đêm nay chúng ta cần nghỉ dưỡng sức, tối thiểu cần có bốn con chó thì chúng ta mới có khả năng ngủ được, bằng không chỉ có Tiểu Mãn Ca thì không đủ.” Hắn chỉ vào sườn núi phía trên: ” Long Vương nhất định phải đi ra khỏi hốc núi để phục kích, chúng ta phải làm theo cách ngược lại, đi lên đỉnh núi. Sau đó xử lý vết thương ở trên đó, gọi lũ chó về tới.”

Xa Tổng cảm thấy những con chó chắc chắn bị long vương dùng kế tách ra, Tiểu

Mãn Ca là con chó ổn định nhất, cho dù
sư tử tới, nó chết trận cũng sẽ chết trận ở
nơi chủ nhân muốn nó trông coi. Những
con chó khác dễ bị động vật thông minh
hơn đánh lừa.

“Thì ra loài chó cũng có cao phú soái.”
Tôi tự nhủ, tôi và Xa Tổng tự dìu nhau,
liền hướng đỉnh núi leo lên.

cao phú soái: cao, giàu, đẹp trai :D từ
ngữ mạng, nghĩa như lời.- theo
baike,baidu, ý chỉ thành phần xuất sắc
chẳng hạn.

Nghỉ ngơi một hồi, chúng tôi mới có thể
phát hiện ra mình thương nặng đến mức

nào, lưng tôi bị cắn nát, còn may là hàm răng của chúng nhỏ nên không hình thành vết thương lớn, loài vật này nếu như đi săn những con mồi lớn, nhất định là sử dụng phương pháp này làm cho con mồi mất máu quá nhiều, sau đó vào lúc con mồi suy yếu nhất liền phát động một đòn trí mạng.

Cũng may chỗ này cách đỉnh núi cũng không xa, chúng tôi lão đảo đi lên cũng tới được đỉnh núi, đỉnh núi hoàn toàn trọc lóc, chỉ có mấy cây linh tinh mọc ra từ khe nứt của tảng đá, Tiểu Mãn Ca trước tiên xông tới đánh hơi loạn xạ, dường như không phát hiện cái gì. Chúng tôi mới vừa đi tới, ngồi xuống một tảng

đá lớn dưới khe. Xa Tổng bắt đầu thôi còi không ngừng để gọi chó.

Trong lúc này, chúng tôi dùng quần áo của mình xé thành từng mảnh, băng chặt những vết thương tương đối nghiêm trọng. Sau khi chúng tôi xử lý tất cả ổn thỏa, vẫn không hề có con chó nào trở lại.

Sắc mặt Xa Tổng đã trắng bệch, nửa ngày không thốt nên lời, tôi đại khái cũng đã đoán được kết quả này. Những con chó khác có lẽ đã chết hết rồi.

Long vương sử dụng phương thức như vậy, hiển nhiên đã sớm biết được dự

định của Xa Tổng, lúc trước khi tôi gặp phải con long chất cái ở chỗ này, trên người nó chỉ có một con long chất nhỏ, chứng tỏ rằng khi đó Long Vương đã sắp xếp. Một nhóm chín con long chất có thể giết chết bốn nhóm hai mươi con chó, đối với chúng mà nói đã giống như 300 dũng sĩ Sparta.

Bước đầu tiên đã thất bại khiến cho Xa Tổng rất mất tinh thần, dưới thung lũng cây cối dựng thẳng đứng, ra khỏi thung lũng tất cả đều là rừng cây. Đây cơ hồ là trạng thái vô kế khả thi. Tôi liền hỏi Xa Tổng, thủ đoạn tấn công chủ yếu của long vương là gì. Chúng ta có thể làm tốt công tác phòng ngự, nơi này có cỏ, có cây,

cùng lắm thì lão tử thi triển năng lực làm đồ thủ công tiểu hoàng đế, làm một bộ giáp mộc, long vương có mạnh hơn nữa, dưới hệ thống bộ binh phòng thủ cũng không có tác dụng lớn.

Xa Tổng chậm rãi nói: ” Tôi chưa nói với cậu sao, da lông và hàm răng của Long Vương, đều có kịch độc. Cậu chỉ cần đụng tới một chút thôi thì cũng xong đời, ông nội cậu nuôi chó để đối phó với Long Vương, từ nhỏ đã cho ăn một loại thuốc Đông y, do đó bọn chúng không có vấn đề gì. Người không giống chó, ăn cái loại thuốc Đông y này không thể sống tới bây giờ. Chuyện cho tới lúc này, chỉ có một cách.” Hắn nhìn đồng hồ đeo tay một

chút, ” Có lẽ bây giờ không phải lúc, thế nhưng bây giờ tôi đem con chó này giao cho cậu, con chó này từ nhỏ đã được ngửi mùi của cậu, chẳng qua là chưa nghe theo mệnh lệnh của cậu lần nào, cũng không biết cậu là chủ nhân của nó, cậu và nó cần phải sống với nhau thật tốt.” Hấn đưa cho tôi một cái còi chó đặc biệt, “Có cái còi chó này mang theo, nó sẽ đi theo cậu. Cậu và nó đi về phía sau núi, quay trở lại đường chính, nhớ kỹ tốc độ phải thật nhanh, tôi và con tôi sẽ chờ long vương ở chỗ này.”

“Anh nói cứ như tôi là loại không có nghĩa khí vậy” Tôi nói: ” Tôi biết đạo nghĩa cơ bản nhất, hơn nữa anh là người

quen của ông nội tôi, tôi sẽ không bỏ anh lại.”

“Đừng có diễn suốt mượt như trên ti vi nữa, đi đi. Ai cũng sẽ không trách cậu. Hai người chúng ta đều có cơ hội bình đẳng như nhau, có lẽ long vương còn giết cậu trước.” Xa Tổng nói: ” Long vương rất thông minh, nó thấy tôi ở chỗ này không di động, mà cậu lại rời đi, nó biết sợ có bẫy mà do dự, cho nên không chừng nó sẽ đi tấn công cậu trước.”

Tôi biết rằng Xa Tổng ở đây lúc nào cũng có nguy hiểm hơn tôi rất nhiều lần, thế nhưng lời hắn nói không phải là không có lý, những lúc phải lựa chọn

như thế này tôi không phải là lần đầu tiên gặp phải, Trước đây có Bàn Tử, Phan Tử và Muộn Du Bình, cho dù tôi có tùy tiện lựa chọn một cách không hay, thì họ cũng luôn có cách để giúp tôi ổn định lại. Hôm nay phải quyết đoán chứ không thể than thở cầu cứu.

Đương nhiên, tôi tự biết mình cũng không còn như trước, thay vì ở lại chỗ này diễn phim Mỹ, không bằng nghĩ biện pháp thật tốt. Bằng không cứ thật thà làm theo phương pháp của Xa Tổng là tốt nhất.

Dù sao thì hồ ly cũng vẫn không thông minh bằng con người, nhất là những người như tôi, nếu thực sự muốn hại

người, e rằng ngay cả một lý do cũng tìm không được. Tôi nhìn dưới đáy thung lũng, dường như mặt trời sắp lên, trên trời có một mảng màu trắng mờ ảo. Tôi bỗng nhiên nghĩ ra một chuyện, một lần trải qua trước đây làm tôi nảy ra linh cảm.

” Như vậy thật quá thụ động, chúng ta là người, mãi mãi có hình dạng con người.” Tôi nói: ” Chúng ta phải bố trí một cái bẫy.”

“Chẳng có ích lợi gì, thứ này so với người còn tinh khôn hơn, hơn nữa lại cực kỳ có kiên trì.”

“Đó chính là mắc bệnh đa nghi rất nặng, hơn nữa thứ này dù sao cũng không phải là người, không biết cái gì gọi là thực hư kết hợp.” Tôi nói :” Bất quá chúng ta không thể ở lại đây, phải trở lại lối ra ở chỗ cửa sắt, anh chịu khó một chút, giúp tôi đem con long mẫu kia đào lên, ông đây muốn mượn một vài thứ trên người nó để dùng một chút.”

Nói rồi tôi đỡ Xa Tổng dậy, liền hướng tới đó, tốc độ phải thật nhanh, chờ đến khi mặt trời lên đến, sự tình thật sự khó làm. Lúc ánh sáng mờ mờ thế này là thời điểm tốt nhất.

Chương 33: Dùng trí diệt long vương

Edit & beta: Phong Thanh Dương

52107524e575722876e06edc80398b3a

Tìm lại con hồ ly kia cũng chẳng dễ dàng gì bởi chỗ đó tôi đã đốt cháy sạch nên đã hoàn toàn thay đổi. Tôi tìm mấy cục than, chặt xuống vài cành cây chưa bị đốt cháy hoàn toàn, đốt hai đồng lửa trại xung quanh chỗ chúng tôi.

Không có nhiều cỏ tranh như lúc trước, lần này lửa cháy chẳng chút khí thế nhưng ít ra thì cũng chiếu sáng bốn phía lên rất nhiều. Lúc này tôi mới nhìn thấy

Xa Tổng bị thương nghiêm trọng hơn tôi, cơ bản là không có sức lực hành động.

Hắn bảo tôi tự đi trước đúng là đã xác định rõ ràng tình trạng của mình.

Tôi tiếp tục đào đất, đào từng tảng đá ra, rốt cục đến khi mệt sắp ngất cũng thấy được da lông con long mầu, tôi dùng dao thọc hai nhát, chắc chắn nó đã chết hẳn, thi thể cũng đã cứng mới đào cả tảng đá ra, moi nó lên.

Mang thi thể đến trước mặt Xa Tổng, hắn đã bị khói lửa cháy khét hun cho ho sặc sụa, mấy lỗ máu trên mặt theo tiếng ho mà chảy xuống thành dòng.

Cơ thể long mẩu rất lớn, rất nhiều động vật cũng có thể hình lớn, nhưng vì mối quan hệ giữa hình thể với tập quán di chuyển nên thường làm người ta phán đoán sai lầm, ví dụ như nhiều người không biết rằng mình không cao bằng loài chó khi đứng thẳng. Trên người long mẩu nhiều chỗ đã bị đốt trụi, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng gì đến biện pháp của tôi.

“Tình cảm vợ chồng của loài vật này như thế nào?” Tôi vừa cắt bỏ những bộ phận bị đốt trụi trên người long mẩu, vừa hỏi Xa Tổng.

“Long vương không thể di chuyển xa, cần sức chịu đựng khi di chuyển nên nhất định phải có long mẩu, long mẩu đã chết, ngày chết của long vương thực ra cũng không còn xa. Nhưng loài vật này cực kỳ hung ác, trước khi chết giãy chết còn gây hại rất nhiều. Nó có thể ở một chỗ chịu đựng sáu bảy năm, cho đến khi ăn hết tất cả thứ có thể ăn mới chết đói.”

“Nói cách khác, nó phải dựa vào vợ mới có thể đi xa, tuy nhiên ở một chỗ cũng đủ ghê gớm.” Tôi nói: “Loài này có thể ly hôn không? Hoặc là tái giá, sau khi chết vợ liền lấy vợ khác?”

Xa Tổng nhú mày: “Kế hoạch của cậu

không phải là dùng sắc dụ dỗ nó đây chứ?”

Tôi cúi đầu nhìn vóc người của mình, chênh lệch khá lớn so với long mẫu, nói vậy long vương chắc sẽ không hạ mình mà coi trọng tôi đâu. Vừa chém đứt đầu long mẫu, sau đó đem cương đao chọc vào cổ họng nó, mở yết hầu nó ra, lấy than từ đồng lửa bỏ vào.

Máu đã đông lại thành khối, khi da thịt bị lửa than đốt trọi phát ra mùi vị kỳ quái - mùi vị thịt quay Hàn Quốc, thì ra thịt long mẫu có thể ăn được, hơn nữa còn ăn rất ngon. (giống Luffy nhỉ)

Tôi đổ vào đó một lượng than lớn, động vật có thể nhận biết nhiệt độ cơ thể đối phương để phán đoán đối phương là vật sống hay đã chết. Nhồi đầy thi thể long mẫu xong, tôi cởi áo Xa Tổng, buộc vào cây gậy, đem cái đầu long mẫu cắm vào đầu gậy.

“Rốt cuộc cậu muốn làm gì?” Xa Tổng khó hiểu, Tiểu Mãn Ca cũng mang vẻ mặt nghi hoặc nhìn tôi, tôi muốn đưa tay xoa đầu nó, nó tuyệt không thềm phối hợp. “Cậu định giả như long mẫu còn sống sao? Hiện tại nhất định nó đang quan sát chúng ta, cậu tuyệt đối không thành công- cái đầu cũng bị cậu chặt đứt rồi còn đâu.”

“Anh biết là bởi anh hiểu rõ chúng, tuy nhiên chắc gì nó đã biết rằng anh hiểu rõ chúng như vậy.” Tôi nói: “Trí lực của động vật khác biệt rất lớn so với con người chính là sự nghi ngờ của chúng chỉ có một tầng mà tư duy của tôi là đa tầng, nếu chúng nó là động vật thông minh thông thường, như vậy cũng chỉ hiểu được tầng đầu tiên trong cách thức của tôi, thế nhưng tầng thứ hai ngay cả Xa Tổng anh cũng chưa nghĩ tới.”

Bị tôi chế nhạo Xa Tổng liền tỏ ra không thoải mái, lúc này tôi cũng tạm gác việc tìm cách làm thân với Tiểu Mãn Ca. Tôi tìm được một khoảng đất trống, đem cây gậy cắm đầu long mẩu cắm xuống chính

giữa, sau đó bắt đầu dùng cành cây và tro than làm một cái bẫy.

Xa Tổng hoàn toàn không hiểu tôi đang làm gì, nhưng cũng không phát biểu ý kiến, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần. Tôi đào ba cái bẫy ở bên cạnh đầu long mẩu, sau đó đào lung tung trái phải ở xung quanh, đào nửa giờ mới dừng lại. Quay lại nói với Xa Tổng: “Có thể làm cho Tiểu Mãn Ca kêu lên vài tiếng hay không?” Nói xong rút điện thoại di động của Xa Tổng ra, mở chức năng ghi âm.

Xa Tổng nhéo nhéo cổ Tiểu Mãn Ca, cào vào một điềm, Tiểu Mãn Ca lập tức tru lên. “Nó bị thương chỗ này, bên trong

còn có vết rách, động vào sẽ bị đau.”

Tôi ghi lại, nói với hắn: “Anh ngồi ở đây cùng Tiểu Mãn Ca, tôi mang ghi âm đi làm thịt long vương.”

Xa Tổng lập tức hiểu ra ý tôi, “Cậu muốn...”

“Đừng cố đoán tôi muốn làm gì, làm theo lời tôi là được.” Tôi nói, bởi cách thức của tôi nhất định không đơn giản như Xa Tổng nghĩ, có giải thích chắc anh ta cũng chẳng hiểu.

Long vương có thể đã biết tôi đặt bẫy ở chỗ này, vừa rồi tôi đào đất lâu như vậy,

vì tính đa nghi trời sinh mà nó sẽ không tới gần nơi này, sự kiên trì của nó rất lớn, nó sẽ chờ cho chúng tôi kiệt sức, đây chẳng khác nào đã tạo một vòng tròn bảo hộ cho Xa Tổng. Mà dù cho long vương có thật sự đến thì số lượng bầy ở đây cũng đủ vây khốn nó rồi. Hơn nữa còn có Tiểu Mãn Ca, chắc chắn nó sẽ không cứng đối cứng, loài vật này nhát gan.

Mà tôi mang theo ghi âm, còn có thi thể không đầu của long mẫu, sẽ làm cho bộ cục xoay chuyển cực kỳ xảo diệu.

Đánh nhau với loài vật này không có chút phần thắng nào, tuyệt đối phải dùng

trí.

Tôi ở trên đỉnh núi bắt đầu mổ phanh bụng thi thể ra, móc ra nội tạng bị lửa than đốt cháy, một lượng lớn mỡ lẫn với tro than chảy ra, tôi liền lau lên mặt đất, bôi ra một đồ án vô cùng phức tạp.

Tôi chỉ có một mình, ngồi giữa đồng đá, che kín những chỗ da hở ra trên người mình lại, bôi hỗn hợp mỡ tro này lên, mỡ động vật có độ dày nhất định, như vậy trên người tôi có một tầng màng bảo hộ, chỉ là đụng chạm đơn thuần cũng sẽ không mất mạng.

Bật lửa của tôi là loại bật lửa phòng gió,

một tay tôi cầm bật lửa, khảm đao cầm ở mặt đất trước mặt tôi, tay kia tôi cầm di động nghịch.

Mười phút sau, một con vật màu đen, so với con hồ ly lúc trước hơi lớn hơn một chút, xuất hiện trên tảng đá cách tôi sáu, bảy mét.

Mau tới đây, tôi thầm nói, màu lông trên người long vương ánh lên sắc lam dưới ánh trăng, nó cũng đang ngồi trên tảng đá, nhìn tôi.

Hiệu suất tấn công của động vật rất cao, sáu bảy mét nó có thể chồm tới bên cạnh tôi, chỉ mất tối đa một giây, tôi né tránh

chạy trốn mất ba giây, nói cách khác, trong vòng bốn giây tôi nhất định sẽ bị nó cắn. Hiện tại nó không lập tức nhào đến là bởi vì nó cẩn thận.

Tôi hướng phía nó thét lớn một tiếng, phô trương sức lực.

Nó thờ ơ nhìn tôi, giống như tiếng thét chẳng ảnh hưởng gì đến nó.

Quả thực cũng chẳng ảnh hưởng gì đến nó, tôi đốt lửa lên, ném vào đồng dầu mỡ trước mặt, mỡ động vật cháy ở 400 độ, 1400 độ thì bật lửa chống gió cũng cháy.

Nhiệt độ ngọn lửa từ mỡ động vật toả ra

là 800 độ, hơn nữa ngọn lửa này thực sự là cháy rừng rực.

Trong nháy mắt ngọn lửa sẽ cấp tốc lan theo đồ án tôi vẽ tạo thành lá chắn, long vương sẽ lập tức cảm giác nó trúng kế.

Đụng phải ngọn lửa này nhất định bị bỏng, không giống như những động vật khác gặp lửa vẫn liều chết lao lên, long vương sẽ lập tức chạy trốn đến nơi không có lửa thiêu đốt.

Tôi đếm ngược trong miệng, 4,3,2... Một giây sau cùng, tôi ném điện thoại di động ra. Điện thoại rơi ngay trước phương hướng long vương định chạy

trốn, chuông báo thức trong di động vang lên.

Tiếng kêu của Tiểu Mãn Ca trong di động phát ra, trong cơn hoảng sợ, long vương vừa lùi về sau, vòng lửa đã khép kín, nó bị vây chặt trong vòng lửa.

Tôi cẩn thận không để mình đụng phải ngọn lửa, nhìn long vương hoảng sợ chạy tán loạn trong vòng lửa, không dám liều chết xông ra.

2 phút sau, rốt cục nó cũng chọn một góc thế lửa không quá mãnh liệt để xông ra ngoài, nó mang theo bộ lông đầy đốm lửa mà ngã nhào vào đồng đá, chờ nó đứng

lên, nó liền thấy được cái mồm ngoác ra của Tiểu Mãn Ca tôi vừa gọi đến.

Tiếng xương cốt bị cắn gãy thanh thúy vang lên, dễ nghe hơn so với bất kỳ loại âm nhạc nào trên đời này

Chương 34: Hắc phi tử

Edit & beta: Phong Thanh Dương

12d55a35df149a86c1c6f71c633a04a2

Chú ý: Hỗn hợp than bột và mỡ động vật có thể cấp tốc phát cháy, nhiệt độ đạt đến trạng thái gây bỏng trong nháy mắt. Mỡ động vật không thể dùng bật lửa thông thường châm lên, nhiệt độ đốt phải sử

dụng ngọn lửa ở 340-400 độ, bật lửa phòng gió đốt một thời gian có thể đạt đến 1400 độ.

Tôi thấy Xa Tổng cũng theo Tiểu Mãn Ca leo lên đỉnh núi, cách nhau gần mười lăm phút, hiển nhiên là lo lắng chiến sự ở đây, thấy thi thể long vương hấn mới thổi phào một tiếng, nhìn tôi nói: “Từ trước tới nay tôi chưa từng thấy ai có thể một mình đấu với long vương, vận khí của cậu thật tốt, ngay cả ông nội cậu còn không dám chắc có thể.”

Đây đúng là vận khí tốt, coi như là thắng qua hung hiểm, tuy nhiên tôi vẫn còn lo lắng một số chuyện khác, đánh giá như

vậy hiển nhiên Xa Tổng vẫn còn nhớ vụ tôi so sánh trí tuệ anh ta với long vương lúc trước.

“Chỉ là tư duy của anh quá cứng nhắc, cộng thêm loài vật này quá thông minh, cẩn thận, càng cẩn thận càng dễ bị nó hại.” Tôi nói, điều này tôi rất thấm thía, trên đời này xác xuất thành công khi lập mưu kế, không phải do mục tiêu nhiệm vụ tính cách quyết định. Cẩn thận, kỳ thực đã trở thành một thói quen bị cố hoá, như vậy sẽ biến thành nhược điểm lớn nhất. Tư Mã Ý bị không thành kế đánh bại cũng là bởi nguyên nhân này.

Lập mưu khó nhất, chắc là gặp phải kẻ

thay đổi thất thường. Cũng chính là làm bất kỳ chuyện gì đều gieo đồng xu, sấp ngửa bất định, nhưng bất kể là mặt sấp hay mặt ngửa, một khi quyết định đều hoàn thành một cách vô cùng cực đoan.

Như vậy có lẽ giống thiếu niên thời kỳ trưởng thành, nhưng lúc nhỏ tính cách cũng khá vụn vặt, dù sao tôi cũng không phải loại như vậy.

Tôi trả Nokia lại cho Xa Tổng, may là có điện thoại của hắn, bằng không kế sách này thật không thể thực hiện được. Tôi thấy Xa Tổng tuy đã yên lòng nhưng sắc mặt vẫn chưa tốt lên.

Hắn nhìn hướng thi thể long vương, dùng gậy chống của mình lật xem, dường như còn vấn đề gì đó.

Tôi thâm ghê sợ da lông phát xanh của nó, thâm nghĩ nhanh nhanh tiêu huỷ nó đi, Xa Tổng lật thi thể lên, tôi thấy hắn hơi chờ người ra.

“Quả nhiên.” Hắn nói, giọng có chút kỳ lạ.

“Thế nào?” Tôi đi lên, Xa Tổng dùng cành cây chỉ chỉ một vết thương trên bụng long vương. Đây là một vết thương rất sâu, sần sùi nứt toách, nhưng không bị xé rách mà là bị móng vuốt cào vào.

“Khi tấn công cậu nó bị thương rất nghiêm trọng.” Xa Tổng nói: “Bản thân nó đã không sống được lâu nữa.”

“Là chó nhà anh làm nó bị thương à?”

Xa Tổng lắc đầu, âm trầm nhìn xuống dưới sơn cốc: “Chó của tôi không thể gây ra vết thương trí mạng đối với long vương, bị thương thành như vậy, đoán chừng là do mãnh thú cỡ lớn khác.”

“Là con gì?”

“Không biết, nhìn vết thương thì tôi đã mới qua một ngày, con vật đó chắc còn ở

quanh đây.”

Xa Tổng gạt thi thể long vương vào đồng lửa, nói với tôi: “Thảo nào bọn long chất lúc trước đều bị đánh tan, chúng ta đi mau, ở đây rất rộng, chưa chắc đã gặp phải, nhưng nếu không phải long chất, chúng ta tránh được nên tránh thì hơn.”

Tôi cũng không còn khí lực, người đầy mùi hôi, gạt đầu, nhìn thi thể long chất bị đốt sạch sẽ. Khi lửa tắt hoàn toàn, chúng tôi mang theo Tiểu Mãn Ca bắt đầu đi ra ngoài sơn cốc.

Giết long vương xong, tâm trạng đã nhẹ nhõm đi nhiều, khi mặt trời mọc, chúng

tôi đã đi vào tới rừng cây, xem ra gan tạo máu rất nhanh, cảm giác thiếu máu đã biến mất, đại khái đi đến nơi cách cửa sắt chừng 2km, chúng tôi nhìn thấy chó của Xa Tổng, hay chính xác là các loại bộ phận của chó của Xa Tổng, treo ở trên cây.

Mùi máu tươi và nội tạng thối rữa tràn ngập mảng rừng, thê thảm không nỡ nhìn. Xa Tổng rõ ràng phát run, những con chó này đều là tam cung lục viện của hắn, toàn bộ đều chết hết trong một đêm.

Một vài xác chó treo trên cành cây rất cao, tôi thậm chí thấy lạ, làm thế nào mà treo được lên? Nhất định đây không phải do

long vương làm, loại thương tổn bạo lực cỡ này, cảm giác chỉ gấu mới có thể làm được.

Trên cỏ đầy vết máu, vết máu ở trạng thái phun ra, hắt nhìn hoàn cảnh xung quanh, nội tạng và vết máu đều phân bố trong khoảng hơn 500m đường mòn sơn cốc, bảo tôi đi đến sườn núi bên cạnh, nơi này là đường mòn săn bắn, nhất định con thú kia còn ở quanh đây.

Khi tôi cùng Xa Tổng treo lên bên trái sườn núi, trời đã sáng hẳn, đáng tiếc mặt trời mọc được vài phút bỗng biến thành trời đầy mây, sắc trời không được quang đãng.

Phạm vi quan sát ở đây tốt hơn, cánh rừng đến chỗ này rất thưa thớt, nếu có gì công kích có thể sớm phát hiện, sau đó lập tức có thể tránh lên đỉnh núi, điều này làm cho tôi kỳ vọng có thể trực tiếp ra ngoài.

Đi lên phía trước một đoạn, sơn thể bỗng nhiên thấp xuống, chúng tôi vốn đang ở sườn núi bỗng nhiên biến thành ở trên đỉnh núi. Gió lùa ù ù từ vết nứt trên sơn thể. Đến đoạn này, chúng tôi nhìn sang bên kia núi, chỉ nhìn thoáng qua, chúng tôi liền sợ ngây người.

Đây là mặt đất sụt lún hình thành hố lớn,

khói bay ra từ bên trong, nhìn tình trạng sụp đổ của cây cối thì phải hình thành trong mấy ngày gần đây.

Tôi muốn đi qua thì bị Xa Tổng kéo lại, “Hiếu kỳ hại chết mèo, tình trạng của chúng ta hiện giờ không thích hợp để gặp thêm chuyện gì.”

Tôi nhìn khói bay ra, nói: “Phía dưới này có cái gì đang cháy, chẳng lẽ than dưới tầng ngầm đang bị thiêu đốt. Nơi này chẳng lẽ bị chúng ta đốt sập?” Nhìn những bộ phận khác trên sơn thể, xuất hiện rất nhiều chỗ sụt lún và có lẽ tầng đáy đã bị nổ tung.

“Cho dù đúng là như vậy thì cậu định làm gì? Định dùng nước tiểu dập lửa chắc?” Xa Tổng kéo tôi đi, tôi thầm nghĩ cũng đúng, nhưng tôi nhìn cái hố này vẫn có cảm giác bất thường.

Tiếp tục đi lên phía trước, vẫn không nói lời nào, trước khi trời tối cuối cùng chúng tôi cũng đến được một ngôi làng, không phải là nơi chúng tôi tập kết đội ngũ trước kia nhưng cách nơi đó cũng không xa. Nơi này nhỏ hơn, đại khái là một cái thôn có hơn mười hộ gia đình. Tôi cũng không đi nổi nữa, gõ cửa một nhà dân, xin ngủ lại một đêm.

Người ta thấy chúng tôi cả người đầy

máu, cũng không dám để chúng tôi ngủ lại, tìm hai con la, suốt đêm ra ngoài tìm bác sĩ. Như vậy tôi cũng sẵn lòng, dù sao cưỡi la tốc độ cũng nhanh hơn, hơn nữa tôi cũng hi vọng có thể sát trùng vết thương, tất cả vết thương hiện giờ ngứa như có cái gì muốn mọc ra từ bên trong.

Phía sau không nguy hiểm, ông bác đi bộ, chúng tôi ra đến đầu thôn, một lần nữa tiến vào cánh rừng, đi ra chưa được 700m, Tiểu Mãn Ca bỗng nhiên dừng lại, nó gắt gao nhìn chăm chăm bóng tôi phía trước, Xa Tổng quát gọi cách nào cũng không hữu dụng. Tôi thấy cái mặt ngu của nó bỗng nhiên biến thành dữ tợn.

Ông bác cũng cảm thấy kỳ lạ, tôi xuống khỏi lưng la đi lên phía trước vài bước liền thấy một bóng đen đang đứng trên cây. Trong nháy mắt Tiểu Mãn Ca găm gờ vọt tới. Xa Tổng sắc mặt trắng bệch, hét lớn: “Là Hắc Phi Tử.”

Tà sắp quay lại cái vẽ bá đạo trong sa hải 1 2 3 rồi, cũng tốt, đoạn đầu sa hải 4 thấy Tà thiên chân như trong Đạo mộ bút ký.

Chương 35: Báo Tát sống lại?

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Cảnh báo: Không đọc lúc ăn uống!

Không để tôi kịp hiểu rõ, Tiểu Mãn Ca đã như phát điên vọt tới dưới tán cây kia, dùng thân mình to lớn vồ lên thân cây, chĩa vào thứ trên cây mà sữa điên cuồng.

Ông bác sợ muốn chết, cũng không biết chuyện gì xảy ra, liền hỏi chúng tôi phải làm sao bây giờ? Đúng trong nháy mắt này, bóng đen trên cây bỗng biến mất, sau đó bốn phía xung quanh tán cây bỗng phát ra âm thanh lá cây xào xạc.

Tôi rút cương đao ra, xuống la chuẩn bị nghênh chiến, Tiểu Mãn Ca vẫn sủa điên cuồng, càng không ngừng nghe động tĩnh trên tán cây để tìm kiếm vị trí của vật kia.

“Hắc phi tử là vật gì?” tôi hít sâu một hơi khua đao làm trảng thái phòng ngự, vừa hỏi Xa Tổng, trong ý thức của tôi dường như chưa từng nghe qua ba chữ này.

Không ngờ, Xa Tổng đã sợ hãi đến cực hạn, hắc bỗng nhiên xoay người thúc la, chạy như điên về thôn.

Hắn chạy rất nhanh, ông bác cũng sợ

ngây người, tôi nhìn liền cảm thấy không ổn, khi gặp phải long chất, Xa Tổng cũng không có loại phản ứng như oắt con vô dụng thế này. Đây rốt cuộc là chuyện gì? Tôi cũng bị luống cuống theo.

Vì thế có câu trên chiến trường, sĩ khí rất quan trọng, binh bại như núi đổ. Quả thực có đạo lý.

Tôi đành phải chạy theo, quay ngược lại chạy về thôn, bỏ rơi ông bác lại đằng sau, cũng không may chưa đi khỏi thôn làng bao xa, về tới thôn, thấy Xa Tổng xoay người xuống la, vẫn sợ hãi nhìn bốn phía như trước, dường như đang sợ cái bóng kia bất ngờ hiện ra.

Tôi thầm nghĩ có cần phải sợ đến vậy không? Vọt tới bên cạnh hắn, hắn nói: “Hắc phi tử không phải cái gì xa lạ, chắc hẳn ông cậu đã từng nói cho cậu nghe.” Vừa nói xong, một bên chợt nghe trên nóc nhà có tiếng mái ngói va chạm canh cách. Tiểu Mãn Ca xông thẳng đến bên cạnh chúng tôi, gầm gừ nhe nanh hướng lên nóc nhà.

Xa Tổng sợ đến mức ngã ra đất, nói với tôi: “Mau vào nhà! Mau vào nhà!”

Đang đêm hôm khuya khoắt, mọi người đều đang ngủ, nhà dân trong núi đều đóng cửa buổi tối vì sợ có dã thú vào nhà,

muốn vào nhà bây giờ quả là rất khó.

Tôi vừa định phản bác, bỗng nhiên một bóng đen nhoáng lên sau lưng Xa Tổng. Trong nháy mắt Xa Tổng đã bị bóng đen bao lấy, quăng vào bụi cây bên cạnh, Tiểu Mãn Ca cũng không kịp phản ứng, quay đầu tìm kiếm bốn phía lại phát hiện trong bụi cây không có gì cả.

Tôi đi lên, mồ hôi lạnh bắt đầu đổ xuống, tôi thấy rất rõ, đó nhất định là một người.

Lúc này rốt cục tôi cũng nhớ ra, hắc phi tử tôi đúng là đã từng nghe qua, nhưng khi ông nội nói với tôi đã dùng cách nói ở Trường Sa, chúng tôi thường gọi là

chuột nham phi tử. Thật ra chính là con dơi, nhưng ở đây không chỉ con dơi thực sự mà ý chỉ vật này giống như con dơi.

Việc này ông nội tôi đoán ra được từ một lần phát hiện dấu tích kỳ quái nhiều năm về trước. Thời đó, khi ông còn nhỏ, thổ phu tử xuống đất lâu ngày nhiều khi sẽ cảm thấy bất kể mình đi tới chỗ nào cũng luôn có cái gì đó đi theo mình, có một loại giải thích lưu truyền trong giới thổ phu tử ngày đó. Nói, thực ra đạo mộ luôn bị ông trời theo dõi, kẻ theo dõi bọn họ giống như một bóng đen, vì thế gọi là hắc phi tử, hoặc là chuột nham phi tử. Thỉnh thoảng đúng là thực sự có thể thấy được cái bóng kia, nhưng đều là thoáng qua rồi

biến mất, vô cùng tà ma. Ông nội tôi dựa vào chó để đào đất, khứu giác và thính giác của chó đều linh mẫn hơn rất nhiều, vì thế cảm giác đầu tiên của ông là thứ này thực sự tồn tại, đồng thời ông đã phát hiện ra dấu vết. Tuy nhiên ông chưa từng nói cho tôi biết vật đó thật ra là cái gì.

Cuối cùng thì Tiểu Mãn Ca cũng phát hiện ra dấu vết, nó chạy như điên về phía rừng trúc. Phản xạ có điều kiện, tôi chạy theo nó, vào đến rừng trúc, ánh trăng bị che khuất hoàn toàn, bên trong một mảnh đen kịt, chỉ thấy hai mắt chó như đôi mắt sói tiếp tục tiến lên phía trước.

Tôi mới chạy tiếp được hai bước thì

đụng phải một thân trúc to, đụng đến hoa cả mắt, chỉ có thể dùng tay lần mò đi tới, rất nhanh liền bị con chó bỏ lại đằng sau.

Tôi dừng lại thở gấp, thầm nghĩ phải nhanh chóng bồi dưỡng tình cảm với con chó này, loại thái độ này thực không giúp gì được cho tôi.

Vừa quay người lại, lập tức thấy được một bóng đen treo ngược trên cành trúc, cách mặt tôi không đến ba bốn mét.

Tôi sợ muốn tè ra quần, ngã lăn ra đất, bỗng thấy bóng đen kia dùng một loại tư thế không thể nào làm được, chậm rãi bò từ cành trúc xuống mặt đất. Hắn đi tới

một khu vực có ánh trăng chiếu xuống, tôi nhìn thấy một khuôn mặt bị bỏng cực kỳ nghiêm trọng, quần áo rách nát.

Là Báo Tát. Hắn chưa chết.

Đây quả thực là kỳ tích, tình huống khi đó tuyệt đối không có khả năng sống sót, nửa người trên của hắn gần như nát vụn, da tróc thịt bong, cổ vẫn còn miệng vết thương Xa Thiếu căn.

“Có chuyện gì từ từ nói.” Tôi nhìn đến, dù là thứ gì đáng sợ hơn nữa cũng có thể khởi động trình tự đàm phán. Thời đại này không có chuyện gì là không thể thương lượng được.

Báo Tát không trả lời tôi mà chậm rãi bò tới phía tôi, hành vi cử chỉ quý dị phi thường, động tác kia quả thực giống hệt một con rắn. Tôi vung đao, trong nháy mắt hấn nhào tới, đao của tôi xọc vào miệng hấn, hấn cũng không sợ hãi chút nào, đè chặt tôi xuống đất. Sau đó toàn bộ cơ thể mềm mại đếm mức không thể nào hình thành được, bắt đầu bao quanh người tôi, trong nháy mắt tôi phát hiện mình giống như bị bạch tuộc cuốn lấy.

Tôi cố sức động đao, rạch qua hai bên miệng hấn, lúc này mới thấy hai mắt hấn đục ngầu.

Hắn đã chết, đây là một cái xác.

Sau đó tôi thấy nơi miệng vết thương bị Xa Thiếu cắn trên cổ hắn có vảy bạc chóp lên.

Tôi rút đao về, đầu gục xuống, chém điên cuồng vào miệng vết thương Xa Thiếu gây ra, lần này có phản ứng. Một đao đâm xuống máu liền phun ra. Tôi lấy cái còn vẫn đeo trên cổ, thổi mạnh, đồng thời dùng đao đâm vào phần eo của Báo Tát, cổ sức đâm mạnh một cái, liền thấy vô số rắn lông đen nhào ra từ vết thương. Tôi càng không ngừng vung cương đao, trong tư thế cực kỳ bất tiện mà chém chết từng con một.

Đồng thời, từ trong miệng Báo Tát, một cái đầu rắn thò ra, bắt đầu chui vào miệng tôi, giống như một cái lưỡi đen xì to bự đầy lông dài ngoằng.

Tôi xoay mặt đi, cố gắng ngậm miệng, nhưng trong nháy mắt cả cổ thi thể nhào lên mặt tôi, trong mũi tôi toàn là dịch nhầy, không thể hô hấp, phản xạ có điều kiện tôi há miệng ra, chớp mắt đầu lưỡi kia đã chui vào cổ họng tôi.

Cảm giác này không hề giống với lúc uống dung dịch nội soi. Trên thân con rắn kia toàn là lông đen, phát ra cái mùi tanh tưởi làm tôi buồn nôn, thân rắn to lớn

tiến thẳng vào cổ họng tôi, vắn vẹo trong thực quản.

Tôi lập tức sinh ra phản ứng nôn mửa kịch liệt, nhưng nó đã chặn kín mọi khe hở trong họng, tất cả niêm dịch trong dạ dày sặc vào đường hô hấp, dịch vị chảy ngược vào phổi, trong nháy mắt da đầu tôi tê dại, cảm giác mình sẽ chết ngay tức khắc. Phản ứng duy nhất là đưa tay cầm đao trở về, cũng không quản là có làm chính mình bị thương hay không, nhắm ngay mặt mình đâm xuống một đao.

Máu phun ra, cũng không biết là máu tôi hay máu rắn, một tiếng chó sủa truyền đến, Tiểu Mãn Ca cuối cùng cũng phát

hiện ra tôi. Tôi cảm giác được thứ trong họng mình bị rút mạnh ra.

Cảm giác kia quá kinh khủng, theo thứ đó đi ra, tôi cũng nôn bắn ra, liều chết ho khan, tôi thấy Tiểu Mãn Ca cắn vào đốt thứ bảy của răn, cố gắng quật mạnh, sau đó quăng răn sang một bên, bắt đầu cắn xé thi thể đang cuộn lấy tôi. Răn trong thi thể trườn ra toàn bộ, quấn quanh thân Tiểu Mãn Ca, không chút do dự cắn lên mình nó. Tiểu Mãn Ca chùn lại, xoay đầu cố sức cắn đứt răn trên thân mình quăng đi. Sau đó tôi thấy ông bác trở lại, đưa theo dân làng, người cầm xẻng người cầm liềm, ánh đèn pin chiếu thẳng vào tôi, vô số vũ khí đánh tới trên đầu.

Chương 36: Hắc xà ký sinh

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

tải xuống (13)

May là tôi liều mạng che mặt mới có thể giữ lại khuôn mặt anh tuấn, loạn đả một hồi, mỗi lần xuống tay đều hạ toàn bộ khí lực, đánh cho tôi thất điên bát đảo.

Tôi được dân làng kéo ra từ bên dưới thi thể, rắn từng con từng con bị đập thành thịt nát, có vài con trốn được không biết đã bò đi đâu, tôi cũng không quản được

nhiều như vậy.

Trong hỗn loạn tôi được kéo ra, mang đến một chỗ, đổ nước lạnh lên đầu. Tôi ngẩng đầu nhìn, chỗ này giống như một tú đường, thôn làng nơi này rất nhỏ, chỗ này chắc là nơi tụ tập của đàn ông con trai vào ban ngày, xung quanh tất cả đều là băng ghế và bài vị.

Tôi sờ sờ mặt, một đao kia chắc chỉ chém vào rốn, trên mặt không sao, chỉ là đầy vết máu đã kết vảy.

Rốn không cần tôi, thực sự là kỳ tích, lúc hỗn loạn tôi cũng mờ mịt nhận ra những con rắn này không muốn tôi chết, chỉ là

muốn chui vào trong cơ thể tôi mà thôi.

Ngồi dậy liền thấy thi thể Báo Tát đang nằm song song với tôi trên bàn vuông giống như bàn đặt xác, tôi lập tức nhảy xuống, thầm nghĩ cái cái quái gì vậy?

Đi đầu là một người trung niên, thôn làng như thế này người trẻ tuổi đều ra ngoài làm việc, có người cỡ trung niên còn ở lại thôn cũng không dễ dàng gì, người này bị tàn tật một chút, hỏi tôi đây là chuyện gì, tại sao lại ôm một tử thi, lại còn cả người đầy rấn.

Tôi không thấy được Tiểu Mãn Ca không khỏi có chút bận tâm, không biết đã chạy

trôn hay đã bị độc chết rồi, ở loại thôn làng như này mà bị độc chết phỏng chừng sẽ bị lột da nấu lẩu mất..

Nhìn những người nông dân nửa đêm bị đánh thức, vừa hút thuốc vừa ngáp, tôi thực sự vừa cảm kích vừa phiền muộn, thậm nghĩa bịa chuyện thế nào bây giờ.

Chuyện này mà nói thật thì quá quý dị, không thể làm gì khác hơn là giả vờ không phản ứng kịp, hỏi xin điều thuốc để câu giờ.

Hít hai hơi thuốc liền thấy Xa Tổng cũng được đưa đến, Tiểu Mãn Ca lão đảo theo vào, nó dẫn bọn họ đi tìm anh ta.

Trên người Xa Tổng tất cả đều là vết thương, lại bất tỉnh, không giống với tôi, tất cả những vết sưng đỏ trên người chưa kịp ứ lại thì trực tiếp bị đập thành bánh bao, nhưng Xa Tổng bị Báo Tát kéo, va đập trong rừng trúc. Tôi đi qua kiểm tra, kinh nghiệm bị thương nhiều năm giúp tôi phát hiện Xa Tổng không có vết thương nào đặc biệt nghiêm trọng, hơn nữa bây giờ anh ta đã tỉnh, nhưng không biết vì sao, cả người run rẩy, con người trợn to, giống như bị choáng. Con chó cũng không sao, nó đi vào từ đường, nằm xuống ngay cạnh cửa.

Tôi thấy trong miệng và trên quần áo Xa Tổng đầy dịch nôn, lập tức có dự cảm

xấu, bóp mở miệng hắn, trong nháy mắt thấy trong họng hắn, một đôi mắt rấn rúc sâu vào trong thực quản.

Tôi lão đảo lui về sau vài bước, đầu óc ong ong, thâm nghĩ hồng lét, tôi đã biết sẽ có loại kết quả này.

Nếu là những vật khác thì tôi đã trực tiếp rót nước sôi cho bỏng chết luôn rồi bên trong vẫn còn sống, dù tôi có đưa Xa Tổng đến bệnh viện thì cũng chẳng có cách gì tốt.

“Có...có rượu không?” Tôi hỏi ông bác, ông bác khó hiểu nhìn tôi. Nếu không phải là trên người tôi không có mùi

rượu, nhất định là ông ấy sẽ nghĩ tôi đã uống say. Tôi thấy vết thương của Báo Tát, bỗng nhiên lại nghĩ ra lý do: “Chúng tôi bắt rắn làm thuốc, dùng thổ pháo, cướp cò nỏ chết chính mình. Tôi công anh ta đi, kết quả là rắn lột ra khỏi giỏ.”

“Rắn lông đen kia còn có thể làm thuốc?” Ông bác kia tin ngay lập tức, “Chữa bệnh gì?”

“Trị...” thật là làm khó tôi, loài vật này thường dùng trị đủ loại chứng bệnh hỗn tạp, ở đây người già nhiều, tôi tùy tiện nói cái gì cũng có khả năng nơi này có ông bác nào đó vừa lúc mắc bệnh, dùng cái loại rắn này ngâm thuốc, uống vào

mà chết tôi chỉ có thể niệm A Di Đà Phật.

Phải là bệnh gì đặc biệt kỳ quái, tôi suy nghĩ một chút rồi nói: “Trị chứng rùa bò, trong thành phố bị rất nhiều, bỗng nhiên chỉ có thể bò như rùa, là bệnh tâm thần.”

Ông bác cảm thấy rất thú vị, còn có bệnh như vậy, mấy ông bác đều cười. Tôi tiếp tục hỏi rượu, cuối cùng cũng được cho hai bình rượu Ngân Xuyên lâu năm, đổ ông ọc vào họng Xa Tổng.

Còn gì trong bụng cũng đã sớm bị Xa Tổng nôn ra hết, phản xạ nôn mửa của cơ trong họng cũng thất bại, đổ vào một bình

rượu, tốc độ nhanh như vậy, dù có là vật sống cũng có thể bị tôi giết chết, sau đó tôi bảo bọn họ lùi ra phía sau.

Xa Tổng run rẩy năm sáu phút, bỗng nhiên cả bao tử sôi lên, sau đó bật người lên, đang nằm trên bàn bỗng nhảy dựng lên đến nửa thước.

Mấy người kia muốn đi tới đè anh ta lại, tôi liền ngăn cản, sau đó Xa Tổng lại trở mình ngã từ trên bàn xuống, co quắp trên mặt đất, miệng sùi bọt mép, rượu trắng chảy thốc ra ngoài, sau đó hòng cuộn lên, một con rắn đen nhào ra từ trong miệng.

Dân làng đều sợ ngây người, tôi nhắc

bằng ghế bên cạnh đập loạn xuống con rấn. Trong mùi rượu, mùi thối và dịch vị, con rấn này bị tôi đánh cho máu thịt văng tung toé.

Cả người tôi đầy mồ hôi, ngực vừa nhẹ nhõm một chút, bỗng nhiên dân làng ở phía sau kinh hô một trận, tôi quay đầu lại liền thấy thi thể Báo Tát lại một lần nữa ngồi dậy.

Cái đầu hoàn toàn không thể dựng thẳng, vẫn ngoẹo xuống lại vẫn có thể chuyển động, con người vẫn đục nhìn tôi.

Sau đó hấn uốn éo cực kỳ quỷ dị, tôi cho là hấn có thể đứng lên, kết quả hấn vừa

vặn vẹo bò đến cạnh bàn liên tục tiếp
ngã lẫn vào cục gạch trên mặt đất.

Cảnh tượng khiến tôi sởn gai ốc trong
cuộc đời này chỉ vừa xuất hiện, nửa
người trên của Báo Tát đã dựng thẳng
lên, nửa người dưới vẫn lết trên mặt đất,
thân trên xuất hiện một độ cong quỷ dị,
giống như một con rắn hổ mang đang
banh thân trên ra, chuẩn bị công kích.

Vấn đề chính là đây là người, loại động
tác này trừ phi người này đã gãy vụn toàn
bộ khớp xương mới có thể làm được,
con người đục ngầu và cái đầu treo trên
cổ làm người ta kinh khiếp.

“Trá thi!” Rốt cục có người la hoảng lên, tôi cắn răng nhặt lên một bên băng ghế, đi tới đập xuống một nhát.

Báo Tát bị tôi đánh văng sang một bên, không hề quan tâm, lại chậm rãi đứng lên, lần thứ hai trườn đến chỗ tôi.

Nói thật là nếu không phải người chết thì bộ dạng giãy dụa của thứ này thực sự khô hài, tuy nhiên lại là một người chết da tróc thịt bong, thực sự làm người ta cười không nổi.

Không ai dám đi tới, dũng khí của dân làng khi xông tới đánh giúp tôi khi nãy

cũng mất tiêu, tôi hít sâu một hơi, hét lớn một tiếng đi tới điên cuồng đập xuống, đập trái đập phải, đập ngang, đập vào đầu, đầu Báo Tát bị đập nát, con người cũng văng ra, lại chậm rãi đứng lên như cũ.

Tôi bắt đầu luống cuống, gọi to Tiểu Mãn Ca lại phát hiện Tiểu Mãn Ca đang co quắp ở đằng kia, giống như là độc rắn đang phát tác.

Thứ kia cũng không mất công tìm kiếm, thẳng tắp vạn vẹo trườn tới chỗ tôi, tôi bị dòn vào góc phòng, liếc sang một bên thấy có một cây xẻng sắt, vừa giờ lên, Xa Tổng ở bên kia rốt cục cũng tỉnh. Hắn

xoay người đứng lên, phun ra một câu:
“Mẹ nó vẫn còn”, sau đó bắt đầu tiếp tục
nôn mửa.

Hắn đã hoàn toàn không còn bất kỳ thứ gì
để nôn ra nữa, đó là tôi tưởng thế, kết
quả hắn bắt đầu phun ra lượng lớn trứng
rắn, và một thứ kỳ quái, giống như một
chiếc nhẫn.

Chương 37: Đối phó hắc phi tử

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Tôi không quan tâm đến anh ta, đi tới
vung mạnh xẻng sắt, một cú đập bay đầu
Báo Tát. Cổ hần vốn đã bị gãy, một xẻng
đập xuống liền văng ra vài mét, đụng
phải cánh cửa mới dừng lại.

Như trong dự liệu, thi thể kia như cũ vẫn

không ngã xuống. Nửa người trên không đầu uôn éo tới gần tôi trông càng quý dị hơn.

Tôi chẳng có cách nào, đành phải đi qua một bên Kéo Xa Tổng, dựa vào vách tường nhích dần từng chút một, thi thể kia dường như có thể thấy tôi, tôi di chuyển, nó cũng tiến lên. Cũng may tốc độ của nó không nhanh bằng tôi, vòng một cái tôi đã ra đến cửa, trước tiên đẩy Xa Tổng ra ngoài, sau đó túm hai chân trước của Tiểu Mãn Ca cũng kéo nó ra theo.

Dân làng đã chạy hết sạch, bằng không dù có là vật gì, xông hết lên loạn đả một trận thì nhất định đã xong xuôi từ lâu.

Tôi một bên kéo Xa Tổng, một bên kéo Tiểu Mãn Ca, luân phiên rời khỏi từ đường. Thi thể kia vẫn theo sát phía sau, cũng bò đi ra.

Xa Tổng bị tôi kéo một lúc, cuối cùng cũng hơi tỉnh táo lại, thấy cảnh tượng như vậy, trong nháy mắt ký ức khôi phục, tôi đỡ hấn đứng lên, hấn nói: “Sao lại thành tình trạng này?”

“Làm sao tôi biết được. Hắc phi tử này rốt cuộc là cái quỷ gì? Có biện pháp gì có thể giết chết nó không?”

“Đây không phải là hắc phi tử, không, đây là hắc phi tử, không, hiện tại đã

không phải là hắc phi tử nữa rồi.” Xa Tổng nói năng lộn xộn, lấp bắp một hồi rồi phì một tiếng, nói: “Nói nhảm mấy chuyện này làm gì, cậu nhanh chạy ra sau lưng nó, chém một nhát vào giữa xương bả vai của nó.”

Tôi lập tức tách khỏi Xa Tổng, chạy ra đằng sau thi thể, thi thể lập tức quay ngược lại, bắt đầu vặn vẹo tới chỗ tôi.

Tôi nói với Xa Tổng: “Mợ nó, hắc rất có hứng thú với tôi.”

Xa Tổng nỗ lực đứng lên, chỉ cái xẻng sắt trong tay tôi, tôi thấy qua phía trên thi thể, Xa Tổng tiếp được, nhanh chóng

đứng vững trên mặt đất, căn rắḡ di chuyển, tiến lên vài bước, bỏ một nhát xẻḡ vào sau lưng thi thể.

Người uống say hành động không được chính xác cho lắm, nhưng khí lực không nhỏ, lưỡi xẻḡ đâm sâu vào sau lưng thi thể, sâu đến một gan bàn tay, rút hai lần cũng không rút ra được.

Xa Tổng lui về phía sau mấy bước, liền thấy thi thể bắt đầu giãy dựa kịch liệt, tuy nhiên cũng không đứng dậy được nữa, uốn éo trên mặt đất như một con rắn.

Tôi đi tới, một cước đạp lên cái xẻḡ, dùng sức lực toàn thân đứng lên trên, cái

xẻng cắm xuyên qua, vết thương chọt chảy máu ồ ồ.

Tôi rút ra, cố sức chém xuống lần nữa, vẫn chém vào trên lưng, lại là máu đỏ phun ra, thân thể bên dưới bất động nhưng tay chân vẫn giãy giụa theo quy luật kỳ quái.

“Chặt đứt hết tay chân đi.” Xa Tổng nói sau lưng tôi. “Bắt đầu từ các đốt ngón tay, tất cả các đốt ngón tay đều phải chặt đứt.”

Tôi quay lại nhìn Xa Tổng, tuy rằng Báo Tát khẳng định không phải người tốt, nhưng dù sao hắn cũng đã chết, còn con

mẹ nó bả²m nhỏ thi th²ể, cũng không cần khinh nh²ờn thi th²ể đến mức đó đi?

Lại nhìn đến thi th²ể, cảm gi²ác bây giờ có khinh nh²ờn hay không cũng chẳng kém là bao, Xa T²ổng vẫn tiếp tục gọi, bả²o t²ôi nhất định phải tin t²ưởng h²ắn.

T²ôi hít vào một hơi, một x²ẻng chém đứt rời tay B²áo T²át, trong nháy m²ắt, t²ôi nhìn thấy một con r²ắn lông đen từ trong cái tay đứt của h²ắn t²uyệt v²ọng gi²ãy gi²ụa, gi²ống như mu²ốn bò ra ngo²ài. T²ôi lại đập một cái đ²em r²ắn gi²ẫm thành hai đ²oạn, cả người t²ôi đổ mồ h²ôi lạnh.

Vị trí cánh tay đứt kia, t²ôi nhìn h²ắn là

xương cánh tay bị gãy, nhưng tôi không chỉ không thấy đầu khớp xương, thay vào đó lại là thứ như vậy, thảo nào cỗ thi thể này có thể hoạt động theo phương thức quỷ dị như thế.

Tôi đi tới hạ từng xẻng từng xẻng, chặt đứt toàng bộ tứ chi thi thể, tôi liền phát hiện nơi vốn là đầu khớp xương, toàn bộ đều bị loại rắn này thay thế. Lông đen đâm sâu vào trong thi thể, mình rắn cũng bị khoá chặt trong thi thể, qua kích thích các cơ bắp, thi thể sẽ cử động một cách quỷ dị.

“Bọn chúng sẽ thay thế xương cốt người ta, con lớn nhất sẽ dán vào cột sống, lông

đen của nó sẽ bám chặt vào cột sống, dù muốn cử động cũng không thể nhúc nhích được.” Xa Tổng nói, nhìn tay thi thể, thở dài: “May là tên hắc phi tử này đã chết, nếu là người sống, mấy người chúng ta đều không phải là đối thủ.”

Máu rắn đầy đất làm tôi buồn nôn, tôi hỏi đây rốt cuộc là chuyện gì, hắc phi tử rốt cuộc là vật gì, Xa Tổng nói, hắc phi tử là người, có lẽ nên nói là một loại người vô cùng thần bí, vẫn chưa có người nào biết những kẻ này đến từ đâu, rốt cuộc có mục đích gì. Chỉ biết là, trong rất nhiều hoạt động trộm mộ, bọn họ sẽ xuất hiện ở bốn phía để giám thị

thổ phu tử, ở những vùng đất hoang vu, bọn họ có thể ở cách năm, sáu km đi theo thổ phu tử. Vài thập niên trước, số lần họ bị phát hiện ra chỉ có một hai lần. Nếu không phải Trường Sa xuất hiện một Cầu Vương, đoán chừng chuyện này sẽ vĩnh viễn không được xác thực. Chỉ có thể đem chuyện về hắc phi tử kể lại thành một quái vật nửa người nửa quỷ.

Họ cũng tin rằng không phải mỗi một lần hắc phi tử theo dõi đều hoàn mỹ không tỳ vết, một khi hắc phi tử theo dõi thất bại, như vậy người bị hắc phi tử theo dõi phải chết.

Chỉ có duy nhất ông nội tôi, gặp phải hắc

phi tử mà không chết, lúc đó cứu ông một mạng chính là con chó ông mang theo.

Ở trong rừng rậm, chỉ có chó là có thể đề phòng hắc phi tử tập kích.

Xa Tổng cầm cách tay đứt của Báo Tát lên, nói: “Ông cậu chỉ nói với tôi rằng hắc phi tử thật ra cũng là người như chúng ta vậy, Tiểu Mãn Ca chính là vì đối phó với hắc phi tử mà huấn luyện ra, ông nội cậu cực kỳ quen thuộc với những hành vi tập quán của hắc phi tử, hắc phi tử có một mùi vị đặc biệt, ông cậu thường huấn luyện chó cảnh giác với thứ mùi này.”

Tôi nhớ lại vừa rồi Tiểu Mãn Ca kích động như vậy, thì ra là có nguyên nhân sâu xa. Xa Tổng nói, Báo Tát này chắc chắn là hắc phi tử, nếu không Tiểu Mãn Ca sẽ không thất thố như thế, may mà hắn đã chết.

Tôi ngồi xổm xuống, nhìn những con rắn quái đản này, có lẽ là sau khi chết Báo Tát mới bị chúng ký sinh vào, tôi đã từng gặp loài rắn có tập tính tương tự ở Tháp Mộc Đà, dường như loài rắn này cũng thích dùng thi thể hư thối sinh ra nhiệt lượng để ấp trứng. Có điểm khác là, loài rắn này giống như còn có thể ký sinh trong thi thể, làm thi thể hoạt động.

“Bọn chúng sử dụng phương thức này làm cho thi thể di chuyển tới nơi cao ráo và an toàn, những con chó của tôi lúc này cậu nhìn thấy, bọn nó không phải bị mãnh thú cắn xé mà là bị trứng rắn ấp trong cơ thể xé ra, loại trứng rắn này có thể bài tiết ra niêm dịch hoà tan nội tạng, sau khi bị ký sinh thân thể sẽ nhanh chóng hình thành một khoảng trống, nội tạng hư thối nhanh làm phình ra xé vụn thi thể đã bị giòn hoá.” Xa Tổng sờ sờ bụng mình, lại khạc ra, “May là cậu đổ rượu cho tôi.”

Tôi cùng hấn khiêng Tiểu Mãn Ca, tìm vài con la đi tới, dân làng nhất định sẽ báo cảnh sát, chúng tôi nhanh chóng rút

quân, để la lại dưới chân núi, họ nhìn thấy sẽ tự dất về.

Tôi nhìn thi thể Báo Tát lần cuối cùng, đem rượu đế thừa lại tưới lên châm lửa, xúc tất cả những thứ Xa Tổng nôn ra cũng bỏ vào đồng lửa, lúc này, tôi lại thấy thứ giống chiếc nhẫn kia, thứ này do con người làm ra, nhưng nó đến từ đâu?

Đến quyển 4 mới giải thích được hành động băm xác của anh Tà ở quyển 2 :)

Chương 38: Trở về thành phố

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

© 2005-2008

www.fox.com/japan

Trên đường trở về thành phố, tôi vẫn luôn suy nghĩ chuyện này, Xa Tổng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, nhưng anh ta khẳng định mình không hề có hứng thú với việc nuốt nhẫn, trước khi gặp tôi cũng chưa từng nuốt cái nhẫn nào... vân vân.

Khả năng duy nhất là chiếc nhẫn này đến từ chính trong cơ thể rắn, có lẽ là khi đẻ trứng hay bài tiết trong cơ thể Xa Tổng đã phun ra cái nhẫn này vào dạ dày hắn.

Xét ra thì lũ rắn này đã ngủ đông mấy trăm năm, chiếc nhẫn này có thể có niên đại rất lớn, là bảo vật vô giá.

Bề mặt nhẫn bị một tầng gì đó giống như hồ phách bao phủ, có thể là ở trong dạ dày rắn bị vách dạ dày kích thích nên đã hình thành sự kết sỏi để bảo vệ vật chất, không khác mấy so với ngọc trai. Bởi vậy không nhìn thấy bề mặt thực sự của chiếc nhẫn, hơn nữa màng sỏi cực kỳ rắn chắc, tôi dùng móng tay cào cũng không làm xước được chút nào.

Nếu có Bàn Tử ở đây, nhất định đã dùng đá đập thành bột phấn, tôi nghĩ thứ này có lẽ rất có lai lịch, liền vụng trộm bỏ vào túi, dù sao thì Xa Tổng cũng không tỉnh táo. Tiểu Mãn Ca vẫn bất tỉnh nhân sự, Xa Tổng nói không có việc gì, bản

thân năng lực kháng độc của chó đã hơn con người rất nhiều, đặc biệt là con chó này, từ nhỏ đã đem thuốc rắn làm cơm ăn, đến thú y tiêm kháng sinh, rửa ruột liền không sao nữa. Nếu thực sự gặp phải rắn độc mà nó không chống đỡ được thì hẳn là đã không sống được đến giờ.

Tôi nói anh thật là tin tưởng năng lực của chó.

Xa Tổng nói, không phải là tin tưởng chó mà là tin tưởng ông nội tôi, loại chó đưa vào trong núi mà gặp rắn liền chết thì đã sớm chết trong lúc huấn luyện rồi. Con chó tôi đang thấy đây không biết đã được

tuyển chọn từ bao nhiêu con chó mà ra.

Hơn nữa chó không giống người, năng lực của chó rất ổn định, sẽ không vì những nhân tố như tâm trạng vân vân mà dẫn đến tình huống lật thuyền trong mương.

Lật thuyền trong mương: thành ngữ TQ, thuyền đi trong mương chắc chắn không thể bị lật nhưng thế mà lại lật, hàm nghĩa chuyện không thể xảy ra lại xảy ra, ám chỉ xui xẻo, xúi quẩy.

Thực sự như anh ta dự đoán, vào đến thị trấn vẫn chưa tìm được bệnh viện thú y, Tiểu Mãn Ca đã có thể tự đi lại.

Xa Tổng cũng đã tỉnh rượu liền vào viện khám gấp, lúc rửa ruột, anh ta nôn ra sáu bảy quả trứng rắn, ý tá nói anh sao mà ăn trứng chim cút cũng không biết bóc vỏ nữa. Tôi đành nói anh em uống say rồi đánh cược, vừa bị ăn mắng vừa đem toàn bộ chỗ trứng rắn vào WC đập vỡ dội trôi.

Xử lý xong xuôi, xác định trong bụng không còn cái gì, treo bình truyền dịch cho Xa Tổng để anh ta nghỉ ngơi. Tôi liền ngủ trên băng ghế dài cho người bệnh nặng. Buổi tối bệnh viện thị trấn không có ai, Tiểu Mãn Ca nằm sấp dưới chân tôi cũng không bị ai phát hiện.

Lúc tỉnh lại, cảm thấy thực sự biết ơn Hắc Nhân Kính, thể chất của tôi đã khá hơn rất nhiều, không hề mệt mỏi nữa, tôi liền đi ăn sáng, sau đó tìm bộ điện thoại công cộng gọi cho Vương Minh.

Lúc ba giờ, tôi đang ở trong bồn tắm của quán rượu khá nhất thị trấn, quán rượu này tên là Oriental Venice, nhưng thật ra là một nhà tắm công cộng.

Tôi mở một chai rượu đỏ, tẩy sạch mùi vị kỳ quái trên người mình, sau đó sắp xếp mang ra ngoài vài thứ, đi chuyển tiền cho Xa Tổng.

Tới bệnh viện, tôi hỏi anh ta rốt cuộc có

mục đích gì, lúc trước cũng không biết anh ta có quan hệ sau xa với ông tôi như vậy.

Cơ thể Xa Tổng xem ra cũng đã hồi phục, tôi thay anh ta dắt Tiểu Mãn Ca đi ba vòng, làm cho ít dopamine vớt vát sau khi đi tắm trở về của tôi đều tiêu hao hết, anh ta mới đáp ứng nói cụ thể cho tôi biết.

(dopamine: chất dẫn truyền thần kinh, ý Tà là anh đang sáng khoái sau khi tắm xong thì bị dắt em Tiểu Mãn Ca đi dạo (chắc thế?!!))

Xa Tổng nói cho tôi biết, cả đời ông nội

tôi, đối với chuyện nuôi chó chỉ dạy cho ba người, hơn nữa chỉ dạy một chút sơ sai. Ông nghĩ người gây ra tội nghiệt lại muốn chó gánh vác là trái đạo làm người, cả đời hạ đầu, đặc biệt khi còn trẻ, một lần ra ngoài chết chỉ còn một hai con trở về đã là chuyện thường xảy ra, qua thời gian dài, tình cảm đối với sinh mạng cũng trở nên lạnh nhạt.

Ông nội tôi là người có quá nhiều tình cảm mà một thổ phu tử không nên có, ít có được người mà trên người không tồn tại cảm giác u tối như ông, rất nhiều người trong nghề nói, nhìn thấy ông, thật ra làm loại chuyện này cũng liền cảm

thấy có thể sống rất vui vẻ. Chính vì ông lạnh nhạt với sinh mạng của chính mình nên mới sinh ra sợ hãi, bởi vì một ngày có ý nghĩ như vậy, con người bắt đầu hành động theo hướng cực đoan.

Vì thế ông không muốn thế hệ sau lại tiếp tục nuôi chó, ba người này, người đầu tiên được học nhiều nhất, chính là phó quan mà La Thuy Khanh phái tới, người thứ hai chính là chú Hai của tôi. Dạy cho chú Hai là bởi vì, sau khi ông tôi qua đời, lũ chó dù sao cũng phải có người nuôi. Mấy con chó này ở nhà tôi còn có bồi phận cao hơn cả cha tôi, lại già yếu, động cũng không muốn động, không chỉ

một lần ông tôi từng nói, sau khi ông đi, nếu trong vòng ba năm thấy có bất kỳ một con chó nào đi xuống, ông sẽ không phù hộ chúng tôi.

Người cuối cùng, chính là Xa Tổng, Xa Tổng là người duy nhất hiểu được làm sao để duy trì năng lực của những con chó ông tôi huấn luyện, nói cách khác, rất nhiều năng lực của chó nếu một thời gian dài không huấn luyện sẽ nhanh chóng bị thoái hoá, phải luyện tập rất chăm chỉ mới có thể duy trì. Đây chính là công việc của Xa Tổng.

Mà làm sao để huấn luyện chó có thể tìm ra hắc phi tử thì chỉ có mình ông tôi biết,

trên mặt này, con chó có thể đối phó với
hắc phi tử chỉ có duy nhất Tiểu Mãn Ca.

“Bởi về sau giao thông ngày càng phát triển nên phương pháp hắc phi tử giám thị người ta cũng đang dần dần thay đổi, rất nhiều người như thế bắt đầu tiến vào trong giới của chúng ta, điều này làm cho người ta phải sờn gai ốc, cậu không cảm thấy sao?”

Tôi biết anh ta nói đến Báo Tát, cũng cơ bản đã biết hắc phi tử là ai, bọn họ hẳn là thuộc về gia tộc đối lập với Muộn Du Bình. Thì ra những kẻ này, từ thời điểm bắt đầu đã cực kỳ chú ý đến hoạt động trộm mộ ở các vùng hẻo lánh của đạo mộ

tặc.

“Anh biết Báo Tắt có vấn đề từ khi nào? Tôi nghĩ hẳn là anh đã đề phòng từ rất sớm.”

“Chuyện này nói ra rất dài dòng.” Xa Tổng vỗ vỗ Tiểu Mãn Ca, Tiểu Mãn Ca trốn vào dưới giường, vừa lúc y tá đến giục chúng tôi xuất viện, lúc dọn giường còn nói trong núi đang náo loạn vì nạn rắn, rất nhiều người đã bị rắn cắn.

Tôi cùng Xa Tổng liếc mắt nhìn nhau, liền thấy có người làng bị đưa vào, trên chân sưng lên một khối to, tôi mở miệng anh ta ra xem trong cổ họng, lập tức bị

một người phụ nữ đánh đá ở bên cạnh, chắc là vợ anh ta, giận dữ gạt ra.

Tôi đỡ Xa Tổng ra ngoài làm thủ tục xuất viện, hỏi: “Thế nào lại gây họa?”

Tiểu Mãn Ca ở một bên nhìn người phụ nữ kia bằng vẻ mặt hung hãn, nhưng không sửa dữ lên mà chỉ lạnh lùng nhìn bà ta.

Xa Tổng đốt một điếu thuốc lên, tay đã bắt đầu run rẩy, nói: “Giữ nguyên vẻ mặt, bình tĩnh làm thủ tục, sau đó im lặng rời khỏi đây.”

Tôi phản xạ có điều kiện muốn nhìn theo hướng Xa Tổng đang kiêng ky, Xa Tổng

lập tức kéo áo tôi, cắn răng nói: “Làm nhanh đi.”

Tôi thầm nghĩ khỏi làm thủ tục xuất viện luôn đi, đỡ Xa Tổng đi ra ngay lập tức, vào trong xe, Tiểu Mãn Ca lên xe, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào bên trong bệnh viện như cũ. Xa Tổng nói với Vương Minh: “Đi đi, rời thị trấn này ngay.”

“Làm sao vậy?” Tuy rằng tôi đã đại khái đoán được chuyện gì, nhưng vẫn nhìn không được mà hỏi.

Xa Tổng nhìn cửa sổ đằng sau nói: “Chúng ta đã bị chú ý, rốt cuộc là sơ hở

chỗ nào?”

Chương 39: Gặp lại Lâm Kỳ Trung

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Vương Minh nhìn về phía tôi, bằng đó tính chuyên nghiệp cậu ta vẫn phải có, cậu ta biết ai mới là ông chủ.

Tôi gật đầu, bảo cậu ta lái xe đi, tuy nhiên chưa cần rời khỏi thị trấn, bởi tôi và Lâm Kỳ Trung còn có một món nợ chưa tính sổ.

Người này nhất định phải biết gì đó, cho nên mới vớt tôi lại nơi hoang sơn dã lĩnh cùng con hồ ly kia, nhưng tôi tin rằng hắn không có quan hệ gì với gia tộc mà tôi kiêng kỵ, bởi vì thủ đoạn của hắn quá kém.

Bản thân gia tộc kia cũng không sẵn sàng

sử dụng bạo lực thái quá, bởi vì ở thể hệ của bọn họ, nếu sử dụng bạo lực sẽ làm cho tất cả đầu mối bị huỷ diệt, đó là chuyện rất mệt nhọc và khổ sở.

Vương Minh đưa cho tôi tư liệu về Lâm Kỳ Trung mà cậu ta đã điều tra được, tất nhiên không phải năng lực của cậu ta đã có thể làm được mà chắc là do hoạ kế nào đó giỏi về điều tra thực hiện, cậu ta chỉ sắp xếp lại.

Tôi lật xem, không khác lắm so với những gì tôi nghe được từ anh bạn, tư liệu chỉ có hai ba trang giấy, người này nếu không phải là thực sự cực kỳ đơn giản thì chính là phía sau có một bối

cảnh cường đại. Tôi hiển nhiên nghiêng về khả năng trước, bởi xác suất gặp phải nội ứng lâu năm không thể cao như vậy.

Xe vừa lái đi, phía sau không có ai bám theo, Xa Tổng nói với tôi: “Bây giờ cậu đã biết, ông nội cậu để lại Tiểu Mãn Ca cho cậu để làm gì rồi. Năm đó khi hắc phi tử bắt đầu thay đổi phương thức giám sát, những con chó bình thường đã không còn tác dụng khi ở vùng hẻo lánh, theo lẽ đó, ông cậu hẳn là đã bắt đầu huấn luyện ra loại chó có thể nhận ra hắc phi tử giữa đám đông, thế nhưng bỗng nhiên ông cậu dừng kế hoạch này lại.”

“Vì sao?”

“Ước chừng là bởi vì, ông nội cậu không chắc chắn thành công nếu phải đối đầu trực diện với gia tộc đứng sau hắc phi tử. Tôi tin rằng ông cậu đã nghĩ đến, tuy nhiên ông đã nhớ lại một việc làm ông tiếp tục nhẫn nhịn.”

Xa Tổng vượt lưng Tiểu Mãn Ca, đã bình tĩnh lại, “Lão Cửu Môn năm đó, mục đích thật sự của Trương Khải Sơn khi động sát tâm ở Trường Sa.”

“Không phải là do Cầu Đức Khảo bán đứng cùng với xu thế thanh trừng thời đại từ cấp trên bất khả kháng, chỉ có thể dùng phương thức này để giữ lại được một số người hay sao?”

“Đó chẳng qua chỉ là một giai đoạn trong chuyện này mà thôi, không phải nguyên nhân thực sự. Tàn sát trên quy mô lớn như vậy là bởi vì khi đó đã có khá nhiều người ý thức được sự tồn tại của hắc phi tử. Nếu như Trương Khải Sơn không mạnh mẽ ngăn chặn thì hắc phi tử sẽ bắt đầu huỷ diệt tin tức, từ đó mãi mãi về sau người ta sẽ bị lựa chọn như thế, tất cả bạn bè, hoả kế, phụ nữ của người này đều sẽ bị diệt trừ sạch sẽ. Cầu Đức Khảo xuất hiện, bất quá chỉ là giúp cho Trương Khải Sơn buông xuống một số gánh nặng tâm lý mà thôi.” Xa Tổng nói, “Chính vì thế nếu một ngày ông nội cậu bắt đầu huấn luyện chó đi đối phó với hắc phi tử

thì sợ là gia tộc các người đã sớm không còn tồn tại.”

Nếu kẻ địch quá cường đại, cũng không nên lật tẩy hẳn, cũng giống như biết găm giường mình ẩn nấp một tên trộm có thân hình như Schwarzenegger thì cũng không nên đâm đầu vào tìm chết.

(Schwarzenegger: vdv thể hình nổi tiếng người Mỹ gốc Áo, làm thống đốc California thứ 38)

“Hắc phi tử có biết ông tôi đã phát hiện không?”

“Nhất định biết, trên đời này không có gì là bọn họ không biết. Thậm chí tôi còn

tin rằng, ông nội cậu đã từng tiếp xúc với bọn họ, dựa vào chuyện này, hắc phi tử tuyệt đối không thể buông tha cho ông cậu, nhưng dường như bọn họ có một mối ràng buộc rất mạnh mẽ đối với Ngô gia, tôi tin rằng nhất định còn rất nhiều chuyện ông cậu chưa nói cho bất kỳ người nào.” Xa Tổng nói, “Thế nhưng, mặc kệ thế nào, cuối cùng ông cậu cũng để lại cho cậu một con chó như thế, con chó này là con chó duy nhất trên thế giới. Mục đích của ông cậu rất rõ ràng, ông nghĩ cậu cần đến nó.”

Tôi cũng vỗ vỗ cổ Tiểu Mãn Ca, nó thỏa mãn dùng chân sau gãi gãi, Xa Tổng nói:

“Tôi thay nhà các người nuôi dưỡng con chó này, vẫn luôn cực kỳ cẩn thận bí mật, tôi tin rằng lúc trước hắc phi tử không phát hiện ra, thế nhưng hôm nay xem ra bọn họ đã bắt đầu tiếp cận ngay sát chúng ta. Báo Tát bị tôi giết chết tại chỗ, hẳn là chưa kịp truyền đi bất kỳ tin tức nào. Đàn chó lúc trước tôi thả rông, khi chúng ta đi cùng nhau, chó của tôi đều rải rác trong vòng mấy cây số ngoài rừng, hẳn là không có sơ hở gì.” Vừa nói vừa nhìn tôi, lại tiếp: “Nhất định là bọn họ có hứng thú với cậu, nhưng lúc trước Tiểu Mãn Ca cũng không phát hiện bên cạnh cậu có “điểm tối”, nhưng từ tình huống vừa rồi mà xét thì giám thị đối với

cậu hẳn là ở khắp mọi nơi. Tại sao?”

Tôi đã đoán đúng, người vừa gặp ở bệnh viện, hẳn là cùng phe với hắc phi tử.

Xem ra trước khi tới đây Xa Tổng hẳn là đã điều tra xung quanh tôi, tôi suy nghĩ một chút liền ý thức được chuyện gì xảy ra.

Có ba loại khả năng.

Một, không phải là do xung quanh tôi xuất hiện “điểm tối”, mà là nơi chúng tôi tới, bản thân nơi này đối với hắc phi tử phải tương đối trọng yếu, cho nên đối với những kẻ ra vào chỗ này như chúng tôi, bọn họ phải tăng mạnh cảnh giới.

Thứ hai, quả thật là chúng tôi đã lộ sơ hở.

Thứ ba, có lẽ là tôi xuất hiện, ở nơi này, hai điều kiện này gộp lại, làm cho bọn họ có một ý nghĩ.

Tôi đã sớm học xong không cần lo lắng chuyện gì bản thân không thể không chế.

Xe dừng lại dưới lầu nhà Lâm Kỳ Trung, tôi xuống xe, bảo Xa Tổng ở trên xe nghỉ ngơi, tôi mang Tiểu Mãn Ca lên xem một chút xem Lâm Kỳ Trung có phải có vấn đề hay không, Vương Minh thức thời đưa cho tôi một thanh khảm đao (cỡ mã tấu đó), tôi so sánh với cương đao một chút,

lúc tấn công khả năng cương đao có thể chém gãy thanh khảm đao này, nhưng khảm đao nhìn qua có vẻ khí thế lớn hơn, vì vậy xách theo khảm đao lên lầu, đá cửa xông vào.

Phần nhiều tôi cho rằng bọn họ đã sớm chạy trốn, không ngờ lại thấy Lâm Kỳ Trung ngồi bên bàn trà cắn hạt dưa, xem ti vi. Mặt hấn không đổi sắc xem ti vi, thấy tôi cũng không lộ ra bất kỳ biểu cảm nào.

Chờ tôi đến trước mặt hấn, song đao đập tới, hấn mới có phản ứng, rút đầu tránh, ném vỏ hạt dưa trên bàn vào mặt tôi rồi chạy ra ngoài, bị tôi một cước đá ngã

xuống salon, Vương Minh tiến đến, túm cổ áo hắn muốn dựng hắn dậy.

Bất đắc dĩ thể lực thiếu, vừa kéo lên, tên giáo sư gầy yếu kia khí lực bỗng lớn hơn, đẩy Vương Minh ra. Chỉ khi thấy Tiểu Mãn Ca ngồi xồm trước cửa, con chó lớn như vậy quả có sức uy hiếp, trong nháy mắt hắn trượt chân ngã trước cửa.

Tiểu Mãn Ca ngay cả nhìn thẳng cũng không thèm nhìn hắn, quả nhiên như tôi dự đoán.

Vậy tôi càng yên tâm, đi tới từ sau lưng túm cổ áo hắn, nhắc hắn lên. Hắn giãy

giữa như điên, tôi nghiêng rặng, gần như sắp tuột tay, nói với Vương Minh: “Nhắm chuẩn giữa bụng đánh hai quyền cho hấn đằng hoàng một chút.”

Vương Minh khoát tay: “Lúc đó em nộp đơn xin làm nhân viên bán hàng.”

“Cậu thăng chức! Bây giờ lên quản lý an ninh.” Tôi mắng to.

Vương Minh ra tay, mới đánh một quyền, tôi liền nghe tiếng khớp xương tay cậu ta va chạm, cậu ta đau đến ôm tay nhảy dựng.

Bất quá đối với Lâm Kỳ Trung một quyền này cũng đủ rồi, hấn đau đến co

rút người lại, bị tôi quăng ngã trên bàn trà.

Tôi xoay sống đao, chuẩn bị uy hiếp hắn, lại thấy hắn quay lại xua tay với tôi: “Anh còn cử động tôi sẽ thả em gái tôi ra.”

Chương 40: Vặn hỏi

Hắn chưa nói xong tôi đã đi tới cho hắn một cú đau, thậm nghĩ lão tử còn sợ em gái mày à, mặc kệ em gái mày là bánh tồng hay là yêu tinh, cứ lôi ngay ra đây, cho mày nhìn một chút, ngày tháng khổ cực của ông đây lúc trước không phải

uổng phí.

Lúc tôi nện Lâm Kỳ Trung, đem lửa giận khi bị long chất hành nửa ngày phát tiết ra toàn bộ, đánh cho hắn bò lăn ra đất. Vương Minh thấy bộ dạng tôi như vậy cũng sợ ngây người, trước đây chưa từng thấy tôi có tính khí như vậy, đoán chừng về sau tiền lương cũng không dám đòi.

Đánh hồi lâu cũng không thấy em gái hắn đi ra, tôi cũng mệt mỏi, ngồi vào trên ghế salon thở dốc, hắn bị tôi đánh đầy mặt là máu, tựa vào vách tường, không ngừng bung lấy cái mũi của mình.

Trước đây vào thời điểm như vậy tôi còn

đồng cảm với người như vậy, bây giờ nhìn chỉ cười nhạt, người đang yếu thế luôn có vẻ đáng để thông cảm, nhưng khi tôi yếu thế, hẳn nhìn tôi như thế nào?

Tôi đốt một điều thuốc, lại hỏi: “Em gái anh đâu?”, chỉ vào giá sách trong phòng: “Có phải vẫn còn ở trong cái hộp kia không?”

Vương Minh thức thời bung cái hộp kia ra, đặt trước mặt tôi. Tôi chỉ chỉ cái hộp: “Anh gọi đi, tôi đây cũng muốn làm quen một chút.”

“Anh không nên ép tôi, em gái tôi mà đi ra thì anh chạy không thoát được đâu.”

Tôi cởi áo mình ra, để hấn xem sẹo thương khắp người: ”Anh bỏ tôi lại trong núi, có nghĩ tôi có thể chạy không?”

“Là tự anh muốn đi, tôi cũng chưa nói tôi sẽ đợi anh.” Lâm Kỳ Trung nói.

“Anh biết ở đó có con vật kia phải không?” Tôi nghe mà lại nổi lửa giận lên: “Muốn tôi chết phải không?”

“Tôi không có nghĩa vụ phải nói hết mọi chuyện cho anh.” Lâm Kỳ Trung tìm được cặp kính bị tôi đập vỡ trên mặt đất: “Tôi nói nếu tự anh muốn đi thì chuyện gì xảy ra đều không liên quan đến tôi.”

Cảm giác chán ghét và ghê tởm, người

như vậy trong xã hội này nhiều lắm, mới có bằng đó chuyện xảy ra, đối với tôi mà nói, hẳn sẽ dứt khoát là một kẻ hung ác, làm tất cả mọi chuyện chỉ để mang đến sự vui vẻ cho bản thân, dù vậy ít ra tôi cũng không cảm thấy ghê tởm.

Nhưng người này, nội tâm đê tiện tới cực điểm, lại vẫn có thể nói năng hùng hồn đầy lý lẽ phũ phàng sạch trách nhiệm, ngay cả chút cảm giác tội lỗi cũng không có. Thật sự là sinh vật đáng thương lại ti tiện.

Ghê tởm đến cực hạn, trái lại tôi lại buông lỏng xuống.

Bà cụ không ở nhà, chắc là đi chợ mua

thức ăn, cho dù là bà cụ, tôi cũng hiểu được nhất định có liên quan đến chuyện này. Người như Lâm Kỳ Trung nhất định bịa đặt rất thành thạo, thành thực thảo luận vấn đề gì với hấn đều vô nghĩa. Trước đây tôi thường xuyên mắc sai lầm ngu ngốc như thế.

Tuy nhiên bà cụ, trong nhân cách có một vài vấn đề, đối với con trai mình có cảm giác chán ghét sâu đậm, hiện tại xem ra tính cách vẫn là nóng nảy, nhưng dù sao Lâm Kỳ Trung cũng là con bà, tôi chế phục tên khốn kiếp này, bà cụ sẽ phải nói thật.

Hiện tại, trong khoảng thời gian này, tôi

chính đang muốn để cho Lâm Kỳ Trung biết lập trường của tôi, để xem dưới áp lực hắn sẽ nói láo như thế nào.

Tôi hút một hơi thuốc, vỗ cái hộp trước mặt: “Đúng vậy, em gái anh cũng là tôi muốn anh gọi, không liên quan đến anh.”

“Anh không biết nó đáng sợ như thế nào đâu.” Lâm Kỳ Trung liền cười, “Anh nói vậy là vì anh không biết sự đáng sợ của nó, anh sẽ phải hối hận.”

Tôi nhìn ánh mắt Lâm Kỳ Trung, hắn cười đến co giật, dường như không thể khống chế được.

Tôi cười lạnh một tiếng, đưa tay lật mở

nấp hộp, đồng thời cũng chuẩn bị phòng
ngự xong, nếu thực sự có cái gì nhảy ra
từ trong hộp, tôi cũng không đến mức bị
bất ngờ không kịp đề phòng.

Trong khoảnh khắc đó, tôi thấy trong mắt
Lâm Kỳ Trung hiện lên một thần sắc kỳ
quái.

Đó không phải là sợ hãi hay là căng
thẳng. Đó là một loại chờ mong, còn có
đắc ý.

Tôi rút tay về, hít mạnh một hơi thuốc,
sự đắc ý và chờ mong trong mắt hấn vụt
biến mất, hơn nữa hấn dùng tốc độ cực
nhanh, làm biến mất nét háo hức trên mặt.

Đây là một mưu kế, hấn đã sớm chuẩn bị tốt kế thoát thân.

Em gái hấn chỉ là để kích tôi mở hộp ra, giải thích cho lí do mở hộp. Mục đích của hấn chẳng liên quan gì đến em gái hấn, hấn chỉ là mong tôi mở hộp ra mà thôi.

Trong hộp là cái gì?

Có lẽ là một quả lựu đạn cỡ nhỏ, hoặc là cơ quan có tính sát thương gì đó.

Từ những biến hoá rất nhỏ ở tứ chi và gương mặt, thật sự có thể nhìn ra rất nhiều. May là giờ đây tôi đã có thể không chế tâm trạng, bằng không tôi đã

sớm trúng kế.

“Anh sợ.” Hấn tiếp tục kích tôi. Vừa nãy tôi kích động nên không phát hiện ra hấn khích tướng, bây giờ nhìn thực sự rất giả dối.

Tôi không thềm để ý tới hấn, tiếp tục hút thuốc, hấn càng không ngừng dùng lời nói kích tôi, tôi chỉ thờ ơ, yên lặng vuốt cái hộp. Nhiều lần tôi làm bộ muốn mở hộp ra.

Mỗi một lần đều sẽ khiến vẻ mặt Lâm Kỳ Trung biến đổi, cho dù hấn che dấu khá tốt, tôi vẫn từ hô hấp và độ căng cứng của thân thể mà ý thức được, hầu như lực

chú ý của hắn đều tập trung vào cái hộp.

Bất quá sau lần thứ mười hai, Lâm Kỳ Trung nhận ra tôi đang đùa hắn, cả người từ từ sụp xuống.

“Nói đi, nơi đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đừng hòng lừa tôi, tôi còn có thể hỏi mẹ anh.” Tôi đốt một điếu thuốc, ném cho hắn.

Hắn nhận, hút một hơi, ngẩng đầu: “Đánh chết tôi đi, tôi nói ra nhất định phải chết, đánh chết tôi, tôi nghĩ anh không hạ thủ được, đương nhiên tôi cũng không dám khẳng định, nhưng tôi quyết định đánh

cuộc một keo, nếu như không dám đánh chết tôi thì đi đi, sẽ không biết được cái gì hết.”

Tôi hít vào một hơi, quả thực bề ngoài và nội tâm thuần lương của tôi khiến tôi chuốc lấy phiền phức.

Quả thực tôi không thể giết chết hắn, nhãn lực của người này không tệ, phương pháp tạo nên bầu không khí bức ép Hắc Hạt Tử dạy tôi đã không thể dùng được.

“Chuyện lúc trước tôi không nói dối. Chỉ có một phần tôi không nói ra.” Lâm Kỳ Trung nói: “Phần tôi có thể nói chỉ là, em gái tôi không chết vì bị xe cán giữa

đường. Em tôi chết ở bên trong mỏ than đá kia, lúc đó hai chúng tôi đi thẳng vào mỏ than đá — hai chúng tôi trốn ra được, mà bọn họ cũng không phải là đang khai thác mỏ than đá.”

Nếu như vào lúc đó Lâm Kỳ Trung thấy được tình cảnh trong mỏ than đá, chắc hẳn đã thấy cảnh tượng khai thác xà quặng, những con rắn đó cần phải bảo tồn trên xác người thối rữa, còn có những cái ang lớn bằng đầu người chứa dầu, chính là vật chứa rắn. Tình cảnh vô cùng quỷ dị.

“Em gái anh chết như thế nào?” Tôi hỏi.

“Con bé, thực ra tôi cũng không biết có phải nó đã chết thật hay không, có lẽ nó cũng không phải đã chết, mà là biến thành một loại sinh vật khác.” Lâm Kỳ Trung nói: “Nó đi vào mỏ than đá, khi tôi mang được con bé ra ngoài, nó đã không còn thở. Trên người đầy rấn. Khi tôi cõng con bé về đến nhà, con bé vẫn không còn thở, nhưng ngày hôm sau, con bé bắt đầu cử động, cử động y như rấn—con bé đã bị rấn nhập.”

Tôi yên lặng nghe, đại khái cũng hiểu chuyện đã xảy ra, nhìn hấn hít mạnh một hơi thuốc, Lâm Kỳ Trung tiếp tục nói: “Sống trở về, vậy anh cũng đi qua mỏ

than đá kia rồi phải không?”

Tôi gật đầu, Lâm Kỳ Trung nói: “Thấy được con hồ ly rồi phải không? Anh sống, vậy con hồ ly đã chết?”

Tôi gật đầu, hấn nói: “Con hồ ly không phải là vì để ngăn người ngoài đi vào, mà là để ngăn thứ trong mỏ than đá đi ra ngoài, anh biết nó chết thì cũng sẽ hại chết bao nhiêu người hay không?”

“Đúng là hại chết.” Tôi thản nhiên nói, hấn vẫn đang kích tôi như cũ, nhưng mà phương thức này vô dụng đối với tôi, bất quá, có lẽ hấn nói đúng, như vậy, hắc phi tử tập kết ở bốn phía, có thể không phải

vì chúng tôi mà để đối phó khi vùng phụ cận mỏ than đá mất không chế.

“Tôi biết anh hẳn là rất có hứng thú với chuyện này, chúng ta hãy làm một giao dịch. Tôi mang từ mỏ than đá kia ra một thứ khác, có lẽ anh sẽ thấy hứng thú. Tôi dùng vật đó đổi lấy tự do của tôi, những chuyện khác anh cũng đừng hỏi nữa, thành giao hay không?”

Chương 41: Đấu tranh tâm lý

Edit: *Thanh Phong Ngân Nguyệt*

Tôi cực kỳ cảnh giác với Lâm Kỳ Trung, không biết hẳn ra chiêu này là có ý gì, là còn một cái bẫy “em gái” hay là một

phương án dự phòng khác của hắn. Nói chung hiện tại tôi không muốn để hắn động tới bất kỳ vật gì, miễn cho hắn lại phá rối.

Cho nên đối với lời như vậy, tôi một mực im lặng, lạnh lùng nhìn hắn.

Đây là cách tạo ra bầu không khí áp bức mà Hắc Hạt Tử đã dạy tôi, anh ta nói anh ta học được từ Muộn Du Bình. Muộn Du Bình là người mà nếu không phải là đồng bọn với hắn, ở cùng một chỗ với hắn sẽ

có cảm giác không được tự nhiên, hơn nữa càng lúc càng không dễ chịu, hiểu rõ hẳn, biết hẳn thực ra chỉ là đang lim dim mắt, nhưng nếu không biết liền cảm thấy tiểu tử này âm trầm nguy hiểm, không biết sẽ tự dần vật bản thân đến mức nào.

Hơn nữa trạng thái như vậy cũng làm cho người ta khó mà hiểu rõ, rất nhiều lúc rơi vào thế hạ phong, sẽ luôn đấu tranh trong nội tâm, để có một đường sinh cơ cho mình ở trước mặt Tiểu Ca, đoán chừng

áp lực tâm lý còn lớn hơn cả đầu hàng.

Mà cho dù Tiểu Ca đang ở thế hạ phong, loại thái độ này của hắn cũng làm người ta không thể hiểu rõ rốt cuộc có phải hắn đang thực sự rơi vào thế hạ phong hay không.

Tôi tổng kết lời của Hắc Hạc Tử, chỉ có người bệnh thần kinh là vô địch.

Hắc Hạc Tử bảo tôi, người bệnh thần kinh vô địch thì điều kiện tiên quyết là

phải có truyền kỳ và chiến tích, giống như Tiểu Lý Phi Dao, nếu như không có truyền kỳ “lệ bất hư phát”, với cách sống đó sẽ rất khổ sở.

Sự thực chứng minh, Hắc Hạt Tử nói đúng.

Tôi đã từ một thằng yếu đuối, cho dù có súng trong tay cũng chỉ là hư trương thanh thế hồi trước biến thành “bị kích thích tính cách trở nên biến thái kinh khủng, dòng máu Ngô gia thức tỉnh biến

thành ác ma”, hoặc có lẽ là “Ngô Tà đã phát điên dừng đại mà chọc vào.”

Ở trước mặt Lâm Kỳ Trung, tôi cũng đã chứng minh đầy đủ về thể lực của mình, quá trình chứng minh năng lực của tôi chỉ có tôi tự biết, nhưng kết quả cũng đủ uy hiếp hắn.

Lúc này đây Lâm Kỳ Trung lại thay đổi thái độ, thấy tôi không nói gì, hắn lại kiên trì nhắc lại.

“Điều kiện trao đổi của tôi sẽ không làm anh hối hận, nếu anh đã có hứng thú với việc này thì nhất định anh sẽ thích thứ đó.”

Tôi vẫn nhìn hắn như cũ, nói thật là nội tâm tôi đã có chút dao động khi nhìn bộ dạng chân thành của hắn, nhưng tôi cố gắng nhin xuống, bởi vì tôi biết “phải có truyền kỳ” chính là không thể dao động.

“Tôi biết anh không tin tôi, nhưng mà nói cho tôi biết trước, giả sử tôi không lừa

dối, điều kiện trao đổi như vậy có thể đồng ý hay không?”

Bước này nhằm đánh bại, dẫn dắt suy nghĩ của tôi, chỉ cần tôi hơi thả lỏng một chút là hắn có thể thuận thế tiến tới. Trạng thái hiện tại của Lâm Kỳ Trung so với lúc chúng tôi mới tới, tình trạng khổ sở bị áp bức đã hoàn toàn thay đổi, xem ra hắn cũng dùng một cách khác, khả năng phản công dưới áp lực so với tôi còn lợi hại hơn.

Tôi vẫn im lặng như cũ, rót cục Lâm Kỳ Trung cũng hơi hoảng sợ, lúc này tôi nói một câu làm hấn tuyệt vọng: “Tại sao tôi phải trao đổi? Tuy tôi sẽ không giết anh, nhưng để làm anh phải giao thứ đồ đó ra thì tôi cũng có biện pháp.”

Đây mới là hình thức đàm phán trong tình hình mạnh yếu đối lập hiện tại.

Vẻ mặt Lâm Kỳ Trung co rúm, cuối cùng nặn ra một câu: “Tôi thấy anh bình an trở về cũng biết anh sống sót không dễ dàng,

bây giờ anh bất kể lý lẽ như thế, để giữ mạng của chính mình, tôi làm ra việc gì anh cũng không thể trách tôi.”

Tôi nghe hắn nói liền cảm giác trong lòng phát lạnh, không thể không nói, kiểu phô trương thanh thế này thực ra rất hiệu quả, thật là chuyên nghiệp hơn tôi. Tôi vừa định cười cười liền thấy Lâm Kỳ Trung bỗng nhiên dùng thô ngữ Ngân Xuyên gọi to vài tiếng vào buồng trong.

Vương Minh vẫn đang đứng xoa tay ở

cửa, theo phản xạ cậu ta đi vào phòng trong nhìn theo tiếng hô của Lâm Kỳ Trung, trong nháy mắt bên trong truyền đến tiếng xích sắt ma sát xuống sàn.

Tôi khẩn trương, hỏi Vương Minh là tiếng động gì.

Vương Minh nói: “Cũng không biết, từ dưới giường truyền tới.”

Lâm Kỳ Trung âm lãnh nhìn tôi: “Đó là em gái tôi.”

Tôi nhìn cái hộp trên bàn: “Em gái anh không phải đang ở trong cái hộp này sao?”

Lâm Kỳ Trung cười lạnh nói: ”Anh nghĩ đây là chuyện thần thoại à?”

Tôi thầm nghĩ chó má, chẳng lẽ là mình đã nghĩ quá nhiều, lật nắp hộp ra, trong nháy mắt “Bùm” một tiếng thật lớn, từ trong hộp phát ra một chùm sáng mãnh liệt, bốn phía trắng xoá, tôi ngã ngửa ra ghé salon, cái gì cũng không nhìn thấy.

Pháo sáng!

Trong lòng tôi chửi thề, như vậy mà còn trúng kế, chợt nghe thấy Lâm Kỳ Trung cười ha hả, một quyền đâm vào quai hàm tôi, sau đó cướp đường mà chạy.

Tôi chẳng nhìn được cái gì, sờ loạn khắp nơi, không giữ được hấn, chỉ nghe tiếng chân chạy ào xuống trên cầu thang, tôi quay ra ngoài gọi to Xa Tổng.

5 phút sau thị lực của tôi mới bắt đầu

khôi phục, Tiểu Mãn Ca bình chân như vại ngồi trước cửa, đuôi bị Lâm Kỳ Trung giẫm phải, đang ngồi liếm, xem ra không có mệnh lệnh của chủ, con chó này thích ngồi không nhàn rồi hơn.

Tôi sờ cảm bị đâm, đi tới buồng ngủ bên trong, lật giường lên liền thấy dưới giường vậy mà lại là mẹ Lâm Kỳ Trung, bị xích sắt trói chặt trên sàn nhà.

Tôi nói với Vương Minh: “Đỡ người này lật ngược lên, gọi cho Ách tử, bảo chị ấy

đừng để mất đầu.” Vương Minh gật đầu, tôi biết Ách tử đã sớm mai phục bên dưới, chị ấy kinh nghiệm đầy mình, đấu pháp với Lâm Kỳ Trung thực sự chỉ mới bắt đầu. Sau đó tôi ngồi xuống nhìn mẹ Lâm Kỳ Trung, ánh mắt bà cụ tan rã, tròng mắt mờ đục, chắc đã bị ép uống thuốc mê.

Nhìn xích sắt và những vết tích bị xích sắt mài mòn trên sàn nhà, như cũ mà không phải cũ, như mới mà không hẳn

mới. Trên chân tay bà cụ cũng không có vết tích bị xích sắt trói lâu ngày. Những sợi xích này trước đây hẳn không phải dùng để trói bà cụ.

Tôi có một ý nghĩ, nhưng lúc này cần phải chứng minh, tôi bảo Vương Minh đưa bà cụ tới nhà khách, sau đó mang cái hộp đựng xương cốt kia đập một tiếng hướng xuống lầu.

Âm thanh này Tiểu Mãn Ca vẫn có thể nghe hiểu, chạy như điên xuống tới liền

thấy Ách tử ở dưới lầu.

Đã lâu không gặp, trông Ách tử càng trẻ ra, vốn lúc đầu tôi cũng không định làm phiền chị ấy, cũng may đứa nhỏ nhà chị cũng đã ba tuổi, chị ấy rời nhà cũng không có vấn đề gì lớn.

“Tiểu Tam Gia.” Chị thấy tôi liền lên tiếng chào, ánh mắt nhìn tôi luôn có sự khác biệt với khi nhìn người khác, chắc là chị thấy được hình ảnh chú Ba trên người tôi. “Họ Xa kia đi rồi.”

Tôi nhìn vào xe, quả nhiên Xa Tổng đã biến mất.

“Hắn để lại thứ này cho cậu.” Ách tử đưa qua, tôi thấy là một phong thư, bên trong ghi lại một ít thói quen sinh hoạt của Tiểu Mãn Ca, thực tiêu sái, nếu vợ tôi mà có một đồng榻 xấu như thế, nhất định tôi sẽ dìm cô ta xuống Tây hồ làm mồi cho cá, dù sao đây cũng chỉ là một con chó mà thôi.

Cuối cùng hắn viết một câu: Mặc dù là

chó, nhưng khuyên cậu hãy thật tình đối
đãi, sau khi sóng gió lắng xuống, nếu như
tất cả mọi người còn sống, tôi mong còn
có thể gặp lại.

Tôi nhét tạm lá thư vào túi, đã không còn
thời gian cảm khái, hỏi Ách tử: “Lâm Kỳ
Trung chạy hướng nào? Có thể đoán
được hắn muốn đi đâu không?”

Ách tử trả lời: “Hắn đang ở ngay ngã tư,
đã bắt động.”

“Người cử đi theo dõi thế nào rồi?”

“Bỗng nhiên không liên lạc được, đã phải thêm người đi xem.”

Nói xong điện thoại Ách tử vang lên, Ách tử bấm nghe, chợt nghe một thanh âm cấp bách nói: “Ách tử, Lâm Kỳ Trung và người của ta đều đã chết, quai hàm bị lấy đi.”

Vừa nói đến đây, Tiểu Mãn Ca bỗng nhiên dựng thẳng hai tai, đứng lên hướng

về góc đường, ánh mắt từ từ biến đổi.

Sau đó nó lại nhìn sang một góc đường khác, đầu quay đi quay lại, chúng tôi thấy không biết từ lúc nào, người trên phố đều biến mất, cửa hàng đối diện cũng đã đóng cửa lại.

“Còn bao nhiêu người?” Tôi hỏi, mồ hôi lạnh bắt đầu đổ xuống.

Ách tử hô lên, trong bụi cây có bốn năm hoả kế đi ra, tôi nói với bọn họ: “Chúng

ta đã bị bao vây, tất cả đi lên lầu. Không có lệnh của tôi không được tự ý hành động.”

Chương 42: Trận chiến phòng ngự

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

@微端家刘巴布

Trở lại gian phòng của Lâm Kỳ Trung, gọi cả Tiểu Mãn Ca đi lên, tôi bảo hoả kế đóng hết cửa sổ, dán giấy báo lên, dùng gia cụ chặn hết nhưng chỗ có thể mở ra.

Mấy người hoả kế đều khó hiểu, hỏi tôi sao phải làm vậy, chúng ta gặp quỷ Nhật Bản vào thôn hay là động kinh, tại sao phải trốn tránh đến mức đó?

Tôi không có thời gian giải thích, thậm

nghĩ đương nhiên, đến mức mà bàn tay trần của bọn họ còn có thể lấy mạng người, không giữ khoảng cách, những người này dù là ném khoai lang nát cả chua thối vào nhà trong nháy mắt cũng biến thành tài sản chôn theo luôn.

Sau khi chặn hết toàn bộ, có hoả kế liên chế nhạo tôi, nói hiện giờ chỉ cần thổi khói vào khe cửa, chúng tôi liền thành vịt xông khói.

Tôi nghĩ ý kiến này rất có tính xây dựng,

lập tức dùng khăn mặt chặn hết các khe
kẽ.

Tất cả đã làm xong, toàn bộ gian nhà chỉ
còn lại một kẽ hở dọc theo cửa sổ trông
ra đường còn lộ ra ánh sáng, bên ngoài
chính là mặt tường lầu hai, có thể trèo
lên nhưng đối diện đường cái trông quá
rõ ràng, tôi nghĩ những người đó không
đến mức tấn công từ góc độ này.

Vì vậy đập lên bàn trà, nhảy lên nhìn qua
khe hở trông ra đường cái.

Bên ngoài yên tĩnh phi thường, có ba người trên con đường đối diện, đang hút thuốc dưới cột đèn, trông có vẻ du côn, họ đều mặc quần áo như người bản xứ, mắt cũng không thèm liếc về hướng chúng tôi.

Tôi quay đầu lại nhìn Tiểu Mãn Ca, Tiểu Mãn Ca càng không ngừng chuyển động đầu, giống như nghe được vô số âm thanh nhưng không cách nào phân biệt rõ chúng đến từ hướng nào.

Tôi nhảy xuống, vọt vào phòng ngủ, cùng Vương Minh hai người lật giường lên, nhìn gầm giường hướng xuống lầu, phát hiện xi măng được đổ rất vững chắc, từ nơi này ít có khả năng đào thành động, giờ tôi mới yên tâm.

Trở ra ngồi lên salon, Ách tử hoàn toàn không hiểu, hỏi tôi: “Có cần gọi nhiều hỏa kế đến trợ giúp hay không? Ở đây chỉ trong vòng 8 giờ sẽ tìm được người hỗ trợ, có thể điều động đến hai trăm

người.”

“8 giờ nữa thì chúng ta đã đủ chết sáu bảy lần.” Tôi nói. Thông thường khi những người này bao vây ai đó, người ta nhất định là sẽ trốn chạy hoặc không trốn chạy thì sẽ liều mạng, đây là phong cách thường thấy, bọn họ hẳn không nghĩ tới tôi sẽ dẫn nhiều người như vậy đi co đầu rút cổ.

Gian phòng này tuy nhỏ nhưng rất chắc chắn, tôi tin rằng dựa vào sức người thì

bọn họ nhất định không thể vào được, dựa vào tính cách của bọn họ chắc cũng sẽ không làm chuyện vô ích như chửi bới đập cửa, nhưng chắc chắn chỉ trong vòng một canh giờ bọn họ sẽ nghĩ ra biện pháp. Biện pháp này nhất định chúng tôi sẽ không có cách nào phòng thủ.

Vấn đề cốt yếu nhất là mục đích của bọn họ là gì?

Là muốn giết chết tôi hay chỉ muốn đá tôi đi khỏi đây? Hai mục đích này sẽ dẫn

đến cách làm của bọn họ khác nhau.

“Nghe, tôi không rảnh giải thích, đầu tiên giới thiệu một chút về phong cách của kẻ địch.” Tôi kéo cầm Vương Minh, biểu diễn kỹ thuật chiến đấu của đối phương, “Bọn họ sẽ không nói đạo lý, uy hiếp, phô trương thanh thế, cầu xin tha mạng đều không có tác dụng. Hiệu suất của bọn họ cực kỳ cao, sẽ không vì bất kỳ tác động nào mà thay đổi kế hoạch sẵn có. Đối với phụ nữ cũng vậy. Một đối một

hoàn toàn không có bất kỳ phần thắng nào, chỉ có trong hoàn cảnh chật hẹp, người của chúng ta dày đặc thì ngược lại bọn họ sẽ rơi vào thế bị động.”

“Chúng ta chỉ cần ôm nhau đứng một chỗ thôi à?”

“Không phải.” Tôi biểu diễn cách che giấu bước đi mà Hắc Hạt Tử dạy, tôi túm đầu một người, vịn cánh tay theo một hướng” Khi đánh giáp lá cà phải vận động các khớp ngón tay với biên độ rất

lớn mới có thể phát huy được lực lượng và khả năng sát thương lớn nhất, nhưng đánh giáp lá cà một đối một, khi ta giang cánh tay tóm đầu một người, phần nách và xương sườn sẽ không có khả năng phòng thủ, nếu như chúng ta tụ tập đông đảo, lúc này dù tốc độ của đối phương có nhanh đến đâu đều nhất định sẽ không có khả năng phòng ngự khi tất cả mọi người cùng tấn công, độ nguy hiểm của phương thức tấn công này quá lớn, họ rất

quý mạng mình, chắc chắn sẽ không tùy tiện sử dụng.”

Tôi thả người kia ra: “Nhân số của bộ họ cũng không nhiều lắm, vì thế phương thức tấn công chúng ta rất có thể là sử dụng vũ khí dài, thí dụ như khảm đao, hoặc là sử dụng chủy thủ, ở trong cự ly cực ngắn dùng thân thủ linh hoạt tấn công trong nháy mắt. Chúng ta không được huấn luyện, không có khả năng phòng ngự cho nên hiện tại cần làm hai chuyện.

Chúng ta hiện tại giống như những người
thủ thành thời cổ, thứ nhất, tìm thật nhiều
thứ để làm thành khôi giáp và lá chắn
cho mình, thứ hai, chúng ta chia thành hai
tầng phòng ngự, tầng ngoài chế ra thương
dài (trường mâu), bên trong sử dụng
thương ngắn(đoản mâu).”

Kinh nghiệm nhảm nhí nhất Hắc Hạt Tử
từng dạy tôi là ở thời đại vũ khí lạnh, bất
kỳ cuộc chiến nào cũng giống nhau, gặp
phải nơi chật hẹp, tám chân đứng lên,

trường mâu nghênh tiếp xung phong, không chế tằm tấn công, đoản mâu dùng đánh giáp lá cà khi khoảng cách bị phá vỡ.”

Tổng cộng chúng tôi có 8 người và một con chó, tất cả dùng 20 phút, sử dụng sách vở, giá sách, gia cụ, ván gỗ, giá áo, xà phơi quần áo, bàn trà, chậu rửa mặt, chảo sắt, làm ra 8 bộ trang bị hình thù kỳ quái.

Sau khi mặc vào, chúng tôi bày trận tiếp

bọn họ, lấy một bên tường làm nền, 5 người xếp hình quạt làm thành vòng bảo vệ đầu tiên, ba người ở trong dùng đoản mâu tùy thời xuất kích. Tiểu Mãn Ca có thể tự mình đánh du kích, kiểu phối hợp kỵ bộ binh như thế này sẽ tăng mạnh tính công kích, tôi chợt nhớ đến hồi trước sử dụng chiến thuật chơi chiến tranh giữa các vì sao.

Chúng tôi dừng lại, trầm mặc một lát, một hoả kế mang thùng nước làm mũ

giáp nói: “Ông chủ, chúng ta có khùng không?”

Tôi thở dài, thầm nghĩ trẻ con không hiểu chuyện, tôi đây đang cứu mạng của các người, đúng là trông cực kỳ ngu, thế nhưng không cảm thấy rất có cảm giác an toàn sao?

“Bây giờ phải làm gì? Chờ bọn họ tấn công vào sao?” Ách tỷ hỏi, vẻ mặt muốn cười mà không dám cười.

“Thật ra thì với trang bị của chúng ta bây giờ, dù có đánh giết ra ngoài cũng có thể có phần thắng.”

Mấy người hoả kế đồng thanh nói: “Ông chủ, mặc thành như vậy tôi chết cũng không ra ngoài đâu, để tôi chết ở trong này thôi.”

Vương Minh nói: “Ông chủ, chúng ta ngồi chồm hồm ở chỗ này, người khác chỉ cần hai ngày không để ý tới chúng ta, chúng ta liền chết đói, em nghĩ bọn họ

không động binh đao đến mức đó để giết chúng ta đâu, Cứ để cho Ách tở gọi thêm người đi.”

“Cứ tin tôi.” Bỗng nhiên tôi hơi chút khó chịu, thậm chí tôi đang dùng tính mạng để làm lão đại, các người có thể nể mặt tôi một chút hay không, cái nghề này thực sự không được, những hoả kế cũ trước kia tuy có phần hung ác tàn nhẫn nhưng chí ít cũng còn nghiêm chỉnh, nhóm người mới này hoàn toàn là một đám tam

quan bất chính. (tam quan: thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan)

Vừa mới dứt lời, Tiểu Mãn Ca rất là nể mặt liền đứng lên, hướng vào chúng tôi, nhìn chúng tôi bằng vẻ mặt dữ tợn.

Tôi ngần ra, thầm nghĩ xong rồi, trong chúng tôi có hác phi tử hay sao? Lúc này không sao, bây giờ bị nó nhìn trừng trừng, cả đám người rất khó chịu, đưa mắt nhìn nhau.

Bỗng nhiên Tiểu Mãn Ca hướng về phía chúng tôi kêu to lên, tiếng kêu vô cùng thê lương, tôi “suyt” một tiếng, đồng thời cũng hiểu được chuyện gì xảy ra, quay đầu lại nhìn bức tường.

Dán tai lên nghe liền nghe thấy mặt tường bên kia có chấn động cực nhẹ.

“Phòng ngự! Chuyển hướng!” tôi lập tức hạ giọng ra lệnh, chúng tôi lập tức chuyển hướng ngược lại, còn chưa hoàn thành trận hình, toàn bộ mặt tường nổ

tung, gạch vỡ bay tới như đạn. Mọi người giơ tấm chắn lên theo phản xạ có điều kiện, lực rất mạnh làm cho plastic và ván gỗ phát ra tiếng rào rào.

Tay tôi hứng đạn đến tê rần, trong nháy mắt buồng tấm chắn ra, liền thấy ba kẻ trông như du côn tay cầm dao găm thừa lúc khói bụi nhằm tới chúng tôi. Tôi hét lớn một tiếng: “

“Tư Mật Đạt!” Năm cây trường mâu đâm ra, một kẻ trong đó nhảy lên đập tường

bay về phía chúng tôi, kết quả đụng phải quạt điện bên trên, ngã ngửa ra đất, bị hai người khác nắm hai chân kéo về lỗ hổng trên tường.

“Là Tư Ba Đạt.” Một hoả kế sửa lời tôi.

“Ít nói nhảm!” Tôi thấy lại có kẻ từ trong khói mù tiến đến, tiếp tục rộng to hơn, “Phòng ngự!”

Mọi người lui lại, trường mâu đâm ra, kẻ tiến vào mặc một thân quần áo đen, khói

bụi lắng xuống, thấy bộ dạng của chúng tôi, hắc y nhân mặt lạnh kia ngẩn ra, sau đó có vẻ mặt vất vả nhin cười, phẩy tay với chúng tôi, yên lặng trở lại cái động trên tường, sau đó chúng tôi nghe được tiếng cười âm cực kỳ khó nín.

Chương 43: Trận địa khôì hài.

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Dù là như vậy, tôi cũng không dám chậm trễ, hạ thấp thân mình giữ nguyên tư thế

phòng ngự, không nói lời nào, nhìn chăm
chăm cái hốc trên tường. Chợt nghe thấy
tiếng cười bên kia hốc căn bản không
dừng được, cười liên tục từng cơn. Thỉnh
thoảng dừng lại, tôi ngừng thở, chuẩn bị
thời điểm đại chiến, sáu bảy giây sau hấn
lại cười, cười lớn hơn nữa.

Thật vất vả chờ hấn cười xong, tôi đã có
chút mất tinh thần, nhìn hấn đi ra từ trong
hốc, thấy chúng tôi lại phá ra cười, lại đi
trở về. Sau đó thấy hấn gọi to: “Đổi

người khác, tôi không ra được.” Bên kia giống như có người đi ra ngoài từ cầu thang ở gian phòng cách vách.

Mấy người chúng tôi ngơ ngác nhìn nhau, thậm chí cứ đi ra như thế sao, bọn họ không cười nhạo, chúng tôi cũng bị họ dây dưa đến chết, tôi hít một hơi thật sâu, chật vật ra quyết định.

“Phải đánh lui bọn họ, hai con đường bên ngoài đều là khu vực đông người, vừa rồi bọn họ muốn nhảy vào đây, nếu

như không phải phòng này quá thấp thì chúng ta đã chết hết từ lâu. Nếu như bây giờ đi ra ngoài hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng với thể lực của chúng ta cũng sẽ không cầm cự được bao lâu.”

Tôi nói: “Tất cả động não, tìm cách nào đó đi.”

“Thật sự thần kỳ như vậy sao?” Vẫn có hỏa kế không tin, “Lão đại, chúng ta chuồn xuống dưới chui vào xe nhân ga không phải là xong rồi sao?”

Hắc Hạt Tử từng nói, không thể để cho người có khả năng ném xa có cơ hội, chưa nói đến khoảng cách từ lúc chúng tôi xuống lầu đến khi chui vào xe, các loại phi đao, phi tiêu, thuốc mê ném tới cũng đủ làm chúng tôi chết năm trăm lần. Dù là vào được trong xe, tùy tiện làm cho tai nạn giao thông, bắt lửa cháy nổ, giết chúng tôi còn đơn giản hơn. Tiểu Mãn Ca hiện tại đã ẩn nấp chỗ nào rồi, ở vị trí của tôi không nhìn rõ nó ở chỗ nào,

đoán chừng không ở trong rừng rậm đồng hoang thì cũng chẳng nhờ cây gì được nó.

“Ông chủ, có phải chúng ta đã yêu ma hoá kẻ địch lên không?” Một hoả kế nói:

“Dù gì cũng là người, chúng ta như vậy làm tôi hơi bị hoài nghi giá trị nhân sinh của bản thân.”

Tôi cười lạnh một tiếng, trong lòng hiểu rõ, mặc kệ xuất phát từ mục đích gì, tôi phải kiên trì với ý kiến của mình, lâm trận thay đổi ý kiến còn nguy hại hơn sai

lầm trong trận.

“Mọi người có ai từng có tiền án không?” Tôi hỏi bọn họ: “Ai có tiền án giờ tay?”

Ách tử giờ tay đầu tiên, lại có hai người khác cũng giờ tay lên.

Tôi liếc Ách tử làm chị đỏ mặt, “Thì làm sao, phụ nữ như tôi nhất định là có quá khứ bất kham, có thành kiến thì cậu đi mà hỏi ông chú của cậu.”

“Không phải, Ách tỹ.” Tôi nói: “Tôi chỉ hơi bất ngờ thôi, không kỳ thị gì đâu.” Lập tức quay ra nói với những người khác: “Không có giết người cướp của hay trọng tội gì khác phải không?”

”Trước khi đi theo ông chủ chúng tôi đều là trộm vặt trên xe điện, làm ăn cũng không quá thuận lợi, là do Vương nhị ca nói tiền chỗ anh dễ kiếm nên chúng tôi mới tới. Ông chủ, chúng tôi đánh nhau cũng không tệ, nếu anh không tin thì để

chúng tôi ra ngoài đánh một trận thử xem, đánh thua thì chúng tôi tự chịu, còn thắng thì anh thắng chức cho chúng tôi, thế nào?”

Mợ nó chứ, tôi thậm nghĩ mấy người có chết cũng không phải lỗi tại tôi, mấy người tùy tiện chết thế nào cũng được, hiện tại mấy người mà chết thì tôi cũng chẳng chống đỡ được mấy giây. Tôi nói: “Vạ tội của chúng ta cũng không nặng, vào tù tối đa nửa năm là được ra, tình

hình hiện tại rất nguy cấp, chúng ta phải đi ra thật ồn ào để họ đến bắt chúng ta vào tù, đám người kia sẽ không động thủ trước mặt nhiều người, có thể đó cũng là nhược điểm duy nhất của bọn họ. Ách tỷ, tìm người đứt lốt, đến đồn cảnh sát chúng ta trực tiếp đổi quần áo là đi. Làm kim thiên thoát xác.”

“Ngu ngốc, nói to như vậy bọn ta nghe thấy hết rồi.” cầu thang phía sau cái hốc sát vách truyền tới một thanh âm.

Tôi ngẩn ra, liền thấy một kẻ mặt trắng mặc đồ đen, gầy hơn người vừa rồi một chút, từ trong hốc nhảy ra, vẻ mặt có phần ghê tởm bụi bặm ở chỗ này, cau mày cẩn thận bước đi để không làm bụi dưới đất cuộn lên, nhìn chúng tôi nói: “Đầu tiên phải cảm ơn lão đại của mấy người.”

“Vì sao?”

“Vì mấy người ăn mặc thành như vậy, người nhà sẽ không quá thương tâm.”

người mặt trắng đồ đen xoay khớp cổ, tôi lập tức hô: “Tư Ba Đạt! Dồn hẳn đi ra ngoài!”

Trong nháy mắt toàn bộ trường mâu đâm ra, tên mặt trắng đồ đen nhảy lui về sau, giống như một tờ giấy nhảy qua cái hóc trên tường trở lại gian phòng cách vách, cơ hồ là đồng thời, một thứ gì đó vô cùng nhỏ bắn ra từ trong tay hắn.

Đến tận khi thứ đó bắn tới gần cổ áo một hoá kế, tôi mới ý thức được đó là một

sợi dây câu, sợi dây câu vừa căng ra, đám hoả kế kia lập tức vỡ đội hình.

Tôi đi tới bắt lại, trận địa này mà bị huỷ là xong đời.

Tiểu tử mặt trắng kia trông thì cực kỳ gầy yếu nhưng khí lực lớn đến dọa người, căn bản là tôi kéo không nhúc nhích được chút nào, lại ba cái nữa văng đến, kéo tới kéo lui, cuối cùng tôi cũng quăng được móc câu trở lại.

Một tay tôi đầy máu, móc câu này không phải bình thường, trên mặt toàn là lưỡi móc ngược.

Tiểu tử mắt trắng đồ đen nhanh chóng khua động hai tay, dựa vào độ cong này mà vận động, thu hồi lại móc câu vào tay, nhón hai ngón tay bắt lấy, vẽ mặt ghê tởm.

Tôi thầm nghĩ mẹ nó chê ông bản thì đừng có ném ông đây, còn chưa kịp tỏ tào xong, hầu như chưa kịp thấy tay hấn

rung lên, móc câu lại quăng ra.

Lúc này đã có phòng bị, tôi hét lớn:
“Tắm chắn!”

Mọi người khép tắm chắn lại, móc câu đánh vào đáy chậu rửa mặt liền bắn ngược trở lại. Lúc này tiểu tử mặt trắng đồ đen không hề do dự, gần như xuất thủ lần nữa chỉ trong nháy mắt. Máy người chúng tôi đổi hướng tắm chắn như tập vũ đạo, móc câu lại quay về lần thứ hai.

Tiểu tử mặt trắng tái mặt, chắc là đám người này chưa từng gặp chuyện như vậy bao giờ, xem ra không phải là đối thủ của bọn hắc trước kia quá yếu, chỉ là da mặt quá mỏng mà thôi. Hắc thu hồi lưỡi câu, lật tay lại xuất ra thứ gì đó. Tôi cũng không hảo tâm như vậy, hét lớn một tiếng: “Ép hắc ra ngoài.” Mọi người giơ lên tám chấn trường mâu, xung phong hướng tới tiểu tử mặt trắng đồ đen. Trường mâu đâm vào trong hốc, ép hắc

lui lại lần thứ hai. Tôi dùng tấm chắn tạm thời chặn cái hốc kia lại, sau đó hô to với ba người sau lưng, nhặt gạch!

Ba người ngồi xổm xuống nhặt lên ba cục gạch, tôi hát đầu về sau, lập tức ngồi xổm xuống, ba cục gạch trực tiếp ném ra, tái lập trận hình phòng ngự lần thứ hai.

Tiểu tử mặt trắng tránh né cực kỳ dễ dàng, sau đó hấn giật mình, giống như một con mèo bị lạc vào vòng xoáy, đi tới đi lui đều là bẫy. Hiển nhiên hắn không

thể ứng phó với tình huống hiện tại.

“Đặt mình ở dưới chân lý.” Lý luận vĩ đại của sư phụ Hắc Hạc Tử thật là hữu dụng trong thực chiến, không hổ là người đã từng thân kinh bách chiến, lý luận của hắn là, đã là phòng ngự thì nhất định có chỗ sơ hở, nhưng sơ hở nhỏ thì đối phương chỉ có thể tấn công nhỏ, móng heo chen không lọt lỗ mũi, đây chính là chân lý. (Vậy hắn chưa từng thấy Bàn Tử)

“Tư Ba Đạt!” Tôi rống lớn một tiếng. Lúc này tất cả hoả kế đều hô lên theo tôi. Khí thế khôi hài đến mức chưa từng thấy. Sau đó tôi liền thấy tiểu tử mặt trắng đồ đen kia mở cổ áo, cởi jacket đen ra, lộ ra áo thun bên trong.

Đó là một người rất trẻ, cao gầy, áo thun màu đỏ sọc đen. Lúc đầu tôi cho là hắn đang rối loạn, nhưng kế tiếp, trong nháy mắt liền thấy một cái bóng kỳ quái vọt vào cái hốc theo hình xoắn ốc, sau khi

đến sát mũi nhọn trường mâu của chúng
tôi liền chuyển hướng đập lên tường, một
cước quặp lấy quạt điện, đồng thời dây
bạc trên hai tay xoay vòng, móc cuốn
vào móc, làm thành một cái vòng thắt
vào cổ Ách tử. Đồng thời thân thể giống
như quả mị quay một vòng theo quạt
điện, xoay người rơi xuống đất dùng đầu
gối và bắp chân bật ra, trở mình lộn nhào
ra ngoài hốc, tay tay giật một cái, dây
bạc căng ra.

Tôi rút cương đao ra, tiểu tử mặt trắng bỗng hét lớn một tiếng: “Chết!” Trong nháy mắt dây bạc siết chặt, cổ Ách tử lập tức bắt đầu biến dạng.

Tôi thầm nghĩ không xong! Nếu Ách tử chết tôi phải ăn nói với chú Ba như thế nào, trong chớp nhoáng này, từ trong đồng gạch chợt lao ra một bóng đen, lướt qua cái hốc trên mặt tường, ngoạm lấy cánh tay tiểu tử mặt trắng, dứt một cái, xương cổ tay liền rời ra.

Vậy mà lại là Tiểu Mãn Ca, chẳng biết nó trốn vào đồng gạch từ lúc nào, sau khi chạm đất, Tiểu Mãn Ca xù lông lên muốn xông tới cắn cổ họng người kia, tiểu tử mặt trắng kinh ngạc, xoay nghiêng người mới miễn cưỡng tránh thoát, thôi vung cương đao chém đứt dây câu.

Tiểu Mãn Ca xoay người nhảy về bên cạnh chúng tôi, trông nó cực kỳ giống kẻ trộm gà.

Tác giả drop ở chương 43

Cuối cùng cũng xong bộ Sa Hải, dù đã rất cố gắng nhưng bọn mình edit còn khá nhiều thiếu sót, cảm ơn những ai vẫn còn đồng hành với bọn mình đến cuối chặng đường này :)

Thanh Phong Ngân Nguyệt

END.

Mời bạn ghé thăm **Đào Tiểu Vũ eBook**
để tải nhiều ebooks hơn nữa.

Growing Readers